

உ
கடவுள்துணை

சிராமலைக்கோவை

இது

மஹாமஹோபாய்ய-தீராவிடவிய்யாபுஷண-
தாக்கணியகலாநிதி-டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதையரவர்களால்

பரிசோதித்துத்

தாம் ஸாதனமாக எழுதிய குறிப்புரை முதலியவற்றுடன்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

KMM0929-2

செந்தமிழ்ப் பிரசுரம்—கூசு

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலை

மதுரை

1937

விலை அனா 12

உ

பொருளடக்கம்

1. முகவுரை i—vii

[கோவையின் இயல்பு—சிராமலைக்கோவை—ஏட்டுப்பிரதி—பதிப்பு.]

2. சிராமலைச் சிறப்பு viii—xvi

[பெயர்—அகநானூற்றிற்கண்ட செய்தி—தலப்பெயர்கள்—மூர்த்திகளின் திருநாமங்கள்—பூசுத்தோர்—தீர்த்தங்கள்—சிற் பமும் சிலாசாசனங்களும்—தேவாரம் முதலியன—புராணம்—உலா—பிரபந்தங்கள்—தனிப்பாடல்கள்.]

3. நூலாசிரியர் வரலாறு xvii—xxii

[காலம் முதலியன—முத்துக்குமாரசாமிக் கவிராஜர்—கல்லி யறிவு—மாரியப்பமுதலியார்—வைத்தியலிங்கமௌனத்தம்பிரான்—நூலாசிரியர் குணவிசேடங்கள்.]

4. நூலாராய்ச்சி xxiii—xxxi

[தலச்செய்திகள் —புராணச்செய்திகள் — சைவநூற்கருத் துக்கள்—புலவர்களைப்பற்றியசெய்திகள் — முதலும் முடிவும் — குறட்சொற்பொருளாட்சி — பிறநூற்கருத்துக்கள்—பழமொழி கள்—தொனி—ஒருபொருளிருசொற்கள்—மயக்கம்—குறிப்பு—வெளிப்படை—அணிகள் முதலியன—அரும்பதங்கள்.]

5. சிராமலைக் கோவை—

மூலமும் குறிப்புரையும் 1—135

6. செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி 136—139

7. சிறப்புப்பாயிரம் 140

உ
கணபதி துணை

முகவுரை

(திருஞானசம்பந்தமூர்த்திராயனார் தேவாரம்)

திருச்சிற்றம்பலம்

நன்றுடை யானைத் தீயதி லானை நரைவெள்ளே
றொன்றுடை யானை யுமையொரு பாக முடையானைச்
சென்றடை யாத திருவுடை யானைச் சிராப்பள்ளிக்
குன்றுடை யானைக் கூறவென் னுள்ளங் குளிரும்மே.

கோவையின் இயல்பு

கோவையென்பது தமிழிலக்கணங்களுட் சிறந்த அகப்
பொருளுக்கு இலக்கியமாகப் பிற்காலத்துப் புலவர்பெருமக்களாற்
பாடப்பெற்றுவரும் பிரபந்தம்; சங்கநூல்களிற் காணப்படும் அகப்
பொருட்செய்யுட்களைப்போலன்றித் தொடர்ந்த பொருள் அமை
யும்படி துறைகள் கோக்கப்பெற்றமையின் இப்பெயர்பெற்றது.
இதனைப் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுட்களுள் ஒருவகையாகிய
சிறுகாப்பியத்தின்பாற்படுத்துவர் தண்டியலங்கார உரையாகிரியர்.

எழுத்து முதலிய ஐந்திலக்கணப்பகுதிகளின் அமைதியும்
அவற்றுட்சிறப்பாக அகப்பொருளமைதியும்கோவைகளில்இருத்த
வின், இவ்வகைப் பிரபந்தங்களை இயற்றுவதற்கு நற்புலமை வேண்
டும். “யாவையும் பாடிக் கோவை பாடு” என்று வழங்கும் பழ
மொழியால், பிற பிரபந்தங்களைப் பாடிக் கைவந்த புலவர்களே
கோவையை இயற்றும் தகுதியுடையாரென்பது தெளியப்படும்.

யாப்பருங்கலவிருத்தியுரைகாரர் வித்தாரகவியின் இலக்கணத்தை,

‘வித்தாரகவியாவான் மும்மணிக்கோவையும் பன்மணிமாலையும்
மறமும் கலிவெண்பாவும் மடலூர்ச்சியும் முதலாகிய நெடும்பாட்
டும், கோவையும், பாசண்டமும், கூத்தும், விருத்தமும், கதை
முதலாகிய செய்யுளும் இயலிசைநாடகங்களோடும் கலைநூல்க
ளோடும் பொருந்தப் பாடும் பெருங்கவியெனக் கொள்க’

என்று வருக்கின்றார்; வித்தாசகவியாற் செய்யப்படும் சிறப்புடைய நூல்களிற் கோவையும் ஒன்றாதல் காண்க.

இப்பொழுது தெரியவரும் கோவைகளுள் மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரும், பாண்டிக்கோவையும், தமிழ் முத்திரையர்கோவையும், குமாசேனாசிரியர்கோவையும் பழமையுடையன. இவற்றுள் பாண்டிக்கோவையிற் பல செய்யுட்கள் இறையனாகப்பொருள், களவியற்காரிகை, யாப்பருங்கல விருத்தி, இலக்கணவிளக்கம் என்பவற்றின் உரைகளில் மேற்கோளாக வந்துள்ளன. அங்ஙனம் வந்துள்ள செய்யுட்களையன்றி நூல்முழுவதும் இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை. பின்னவை இரண்டன் பெயர்கள்மட்டும் வழங்குவதன்றிச் செய்யுட்கள் கிடைத்தில.

கோவை யென்னும் பிரபந்தம் நானூற்றின் மிக்க கவித்துறைகளால் இயற்றப்பெறுவது. திருக்கோவையார் நானூறே செய்யுட்களாலாகியது. முதற்கோவையாகிய அதிலுள்ள செய்யுட்களின் தொகையை நினைந்து கோவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் நானூற்றுக் கோவை யென்னும் பெயர் பிரபந்தத்திரட்டு என்னும் நூலொன்றிற் சொல்லப்படுகிறது. நின்றசீர்நெடுமாறநாயனாகிய நெல்வேலி வென்ற மாறனைப் பாட்டுடைத்தலைவராகக் கொண்டதெனக் கருதப்படும் பாண்டிக்கோவையில் ஒருதுறைக்கே பல செய்யுட்கள் இருக்கின்றன. ஆகலின் அதன்கண் ஆயிரத்தின் மிக்க செய்யுட்கள் இருத்தல்வேண்டுமென்று தோற்றுகின்றது. கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தர் இயற்றியதாக அறியப்படும் காங்கேயன் நாலாயிரக்கோவை யென்பது நாலாயிரஞ்செய்யுட்களை உடைய தென்று அப்பெயரால் ஊக்கப்படுகிறது. துறைக்குப் பப்பத்தாக, நானூறுதுறைக்கும் நாலாயிரம் செய்யுள் பாடியிருத்தல் கூடும்.

கோவைநூல்கள் கட்டளைக்கவித்துறையால் இயற்றப்படும் வரையறையுடைமைபற்றி அச் செய்யுளுக்குக் கோவைக்கவித்துறையென்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று (வீரசோழியம், யாப்புப். 17, உரை.) அக் கவித்துறைகளைத் தொல்காப்பிய உரையிற்

பேராசிரியரும் நச்சினூர்க்கினியரும் கொச்சகத்தின்பாற்படுத்துவர்; யாப்பருங்கலவிருத்தியுடையார் கலிப்பாவின் இனமாக்குவர்; சந்தப் பாவகையில் ஒன்றாகவும் பகுப்பர்;

‘குமாசேனூசிரியர்கோவையும், தமிழ்முத்தரையர்கோவையும், யாப்பருங்கலக்காரிகையும்போன்ற சந்தந்தால் வருவனவற்றின் முதற்கண் நிரையசைவரின் ஓரடி பதினெழுமுத்தாம்; முதற்கண் நேரசைவரின் ஓரடி பதினெழுமுத்தாம்.’ (ப. 486.)

அகப்பொருளமைதியுடைமையின் அகப்பொருட்கோவை யெனவும், ஐந்திணைநெறியளவுதலின் ஐந்திணைக்கோவை யெனவும் இவ்வகைநூல் பெயர்பெறும். குறிஞ்சி முதலிய அகனைந்திணை ஒழுக்கங்களையும் முறையாக இது கூறாவிடினும் ஒரு கதைபோலத் தொடர்புபெறும் பயனோக்கி இம்முறை இறையனார்களவியலிற் குறிப்பாகவும், நாற்கவிராசரம்பியார் இயற்றிய அகப்பொருள் விளக்கத்தில் விளக்கமாகவும் அமைக்கப்பட்டதுபோலும். ஐந்திணையேயன்றிக் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் இவ்வகைநூலிற் காணப்படும். அகனைந்திணைக்கு முன்னர் நிகழ்வதாகிய இக் கைக்கிளைக்கும் பிற கைக்கிளைக்கும் வேறுபாடு உண்டு. இதிலுள்ளது ஆண்பாற்கைக்கிளையே. இதைப்பற்றிப் பேராசிரியர்,

‘அகத்திணையின்கண் கைக்கிளை வருதல் திணையக்காம் பிற வெனின், கைக்கிளைமுதற் பெருந்திணையிறுவாய் எழுதிணையினுள்ளும் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் அகத்தைச் சார்ந்த புறமாயினும், கிளவிக்கோவையின் எடுத்துக்கோடற்கண் காட்சிமுதலாயின சொல்லுதல் வனப்புடைமைநோக்கிக் கைக்கிளை தழீஇயினார். பெருந்திணைதழுவுதல் சிறப்பின்மையின் நீக்கினார்’ (சிந். 4, உரை)

என்று எழுதியவை இங்கே அறிதற்குரியன.

நாற்கவிராசரம்பி நற்காமத்துக்கு முன் நிகழும் கைக்கிளையை அகப்பொருட்கைக்கிளை யெனவும், காமஞ்சாலா இளமையோள் வயிற் காமுறல் முதலியனவற்றை அகப்புறக்கைக்கிளை யெனவும், பாட்டுடைத்தலைவனையே கிளவித்தலைவனாகக் கூறும் கைக்கிளையைப் புறப்பொருட்கைக்கிளை யெனவும் வகுப்பர். இங்ஙனமே பெருந்திணையையும் அகப்பொருட்பெருந்திணை முதலியனவாகப் பகுத்துக் கூறுவர்.

சிராமலைக் கோவை

திருக்கோவையாருக்குப் பின் எழுந்த கோவைகளிற் பெரும் பாலன அகப்பொருள்விளக்க இலக்கணத்தைப் பின்பற்றி யமைந்தன. இவற்றிற் கூறப்படும் கிளவிகள் கைக்கிளைமுதல் பொருள் வயிற்பிரிவு இறுதியாக 33 ஆகும். ஒவ்வொரு கிளவியிலும் பல துறைகள் உள்ளன. சிலர் சிலதுறைகளை விரித்து இரண்டும் பல வும் ஆக்குவர். சிலர் பலவற்றைச் சுருக்கி ஒன்றாக்குவர். பாங்கி, நார்தம் தோற்ற முதலிய எழுவகையானும் ஐயுறுதலை ஒருதுறையாக்கிச் சிலர் ஒருபாட்டிற் கூறுவதும், அதனையே விரித்து ஏழு பாட்டாற் சிலர் கூறுவதும்போன்றன இதற்கு உதாரணமாகும். இக்கிளவிகள் முப்பத்துமுன்றனுள் தெளிவென்பதும் வரைவென்பதும் ஒவ்வொரு துறையையே உடைய கிளவிகள். இயற்கைப் புணர்ச்சியின்கண் உள்ள 'வறிது நகைதோற்றல்' என்ற துறையைக் கவியினது கூற்றாக அமைப்பதே பெரும்பான்மையான மரபென்று என்னுடைய ஆசிரியராகிய மகாவித்துவான் ஸ்ரீமீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அம்மரபினின்றும் மாறுபட்ட கோவைகளும் உண்டு.

கோவையில் வரும் அகத்துறைகளிற் பல அந்தாதி, கலம்பகம் முதலிய வேறுவகைப் பிரபந்தங்களின் இடையிடையே காணப்படும். கலம்பகத்தில் அமைக்கப்படவேண்டுமென்று வரையறுக்கப்பெற்ற உறுப்புக்களில் பாண், இரங்கல், தூது, வண்டு, தழையென்பன அகப்பொருட்டுறைகளேயாம். இவ்வனம் அமைந்த இடங்களில் அத்துறைகளுக்குரிய பெயர்களிற் சில வேறுகவும் வழங்கும். இடையூறுகிளத்தலை நாணிக்கண்புதைத்த லெனவும், பாங்கி தலைமகள் அவயவத்தருமைசாற்ற லென்பதை, எழுதாரி தென்ன ஏந்தலை விலக்க லெனவும் வழங்குவது காண்க.

இத்துறைகளில் ஒன்றையே பொருளாகக்கொண்ட நூறு கவித்துறைகளேனும், நானூறுகவித்துறைகளேனும் பாடப்பெற்ற நூல்கள் சில ஒருதுறைக்கோவை யென்னும் பெயர்பெற்று வழங்கி வருகின்றன. இரகுநாதசேதுபதி ஒருதுறைக்கோவை, சசிவர்ணன் கோவை, தியாகேசர்கோவை முதலியன இவ்வகையைச் சார்ந்தன. இவை முறையே நாணிக்கண்புதைத்தல், வண்டோச்சி மருங்கினைத் தல், வெறியிலக் கென்னும் துறைகளை யுடையன.

மொழிக்கு முதலாகும் எழுத்துக்களுள் ஒவ்வொன்றையும் முதலாக உடைய ஒவ்வொரு செய்யுளுக்கும் ஒவ்வொருதுறையை அமைத்துக் கட்டளைக்கலித்துறையாற் பாடப்படும் வருக்கக் கோவை யென ஒருவகைப்பிரபந்தம் உண்டு. நெல்லைவருக்கக் கோவை, பாம்பலங்காரர் வருக்கக்கோவை முதலியன அவ்வகையைச் சார்ந்தவை.

பிரபந்தவகைகளில் தூது, மடல் முதலியன அகப்பொருட்டுறையையே பின்பற்றி விரிவாகச் செய்யப்படுவனவாம்.

அகப்பொருளமைதியினால் இயலும், சந்தவகையைச்சார்ந்த செய்யுட்களையுடைமையினால் இசையும், கூற்றுவகையுடைமையினால் நாடகமும் ஒருங்கேபொருந்திய கோவை முத்தமிழிலக்கியமாகவும் சிறப்பிக்கத்தகும் பெருமை வாய்ந்தது. அத் தகுதி பற்றியே பேராசிரியர் திருக்கோவையாருக்கு உரை இயற்றினார்; சொக்கப்பநாவலரென்ற புலவர் தஞ்சைவாணன் கோவைக்கு உரையெழுதினர்.

நன்றியறிவின் திறத்தினால் தம்மை ஆதரித்த பிரபுக்கள் மீதும், பக்திச்சிறப்பால் தெய்வங்களின்மீதும் பாடப்பெற்ற கோவைகள் பல. தலங்களிற் பற்றுடைய புலவர்கள் அவ்வத்தல மூர்த்திகளின் விஷயமாகப் பாடிய கோவைகள் பல. திருச்சிற்பம் பலக்கோவையார் தில்லைத்தலத்திற் குரிய கோவையாதல் காண்க. இப்படியே மதுரை முதலிய சிவஸ்தலங்களுக்கும் பழனி முதலிய சுப்பிரமணியஸ்தலங்களுக்கும் ஸ்ரீரங்கம் முதலிய விஷ்ணுஸ்தலங்களுக்கும் கோவைகள் உண்டு. ஒரேவகையான பொருளமைப்பின்மேல் இவ்வளவு கோவைகளையும் தனித்தனிச் சிறப்பியல்கள் பொருந்த இயற்றிய புலவர்களின் திறமையை நினைக்கையில் விம்மித் முண்டாகின்றது. ஒரேவகை உறுப்புக்களால் அமைந்தன வாயினும் மக்களின் முகங்களில் ஒன்றைப்போல மற்றொன்று இராமல் அமைத்த கடவுளின் படைப்பையே இக் கவிஞர்களின் படைப்புக்கு உவமை கூறவேண்டும்.*

* கோவையைப்பற்றிய வேறுசில செய்திகளையும், கோவைப்பொருட்டுடாடர்பையும் சிவசீனொழிந்தேசிகர் பிரபந்தங்கள் லுள்ள கோடச்சரசு கோவையின் நான்முக முதலியவற்றால் அறியலாகும்.

சிராமலைக் கோவை

சிராமலைக்கோவை பென்பது தட்சிணைகைய மென்னும் சிறப்புடைய திருச்சிராப்பள்ளியி லுள்ள மலையிற் கோயில்கொண் டெழுந்தருளியுள்ள தாயானசெல்வரைப் பாட்டுடைத்தலைவராகக் கொண்டு இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய 150 வருஷங்களுக்கு முன் பாடப்பெற்றது. இதனை இயற்றிய ஆசிரியர்பெயர் தெரிய வில்லை. இந்நூல் காப்பு, வாழ்த்தாகிய இரண்டும் உட்பட 458 செய்யுட்களை யுடையது. இது சிரகிரிக்கோவை பென்றும் வழங்கும்.

ஏட்டுப்பிரதி

இக்கோவையின் ஏட்டுப்பிரதியொன்று இளமையில் எனக்குக் திருவாவடுதறையாதினத்திலிருந்து கிடைத்தது. அப்பால் திருநெல்வேலி, சாலிவாரசுவர ஒதுவாரவர்கள் வீட்டிலிருந்து வேறொன்று கிடைத்தது. திருவாவடுதறைப்பிரதியின் முடிவில்,

‘காலயுத்திரஸ் மாசிமீ உக-சனிவாரமும் ரேவதி நக்ஷத்திரமும்
திரிதிரையும்கூடின சுபதினத்தில் சிரகிரிக்கோவை எழுதி
நிறைந்தது; தெட்சிணைகையாபதி ஸ்ரீமாதருபுதேசவரஸ்வாமி
பாதாபவந்தமே துணை; குமாருருபரன் துணை’

என்பன எழுதப்பட்டிருந்தன. திருநெல்வேலிப் பிரதியின் ஒரேட்டில் இதன் பின் உள்ள ஆசிரியர் வரலாற்றிற் காணப்படும் நிருபம் எழுதப்பட்டிருந்தது; அப்பிரதியின் இறுதியில்,

‘சார்வரிஸ்ரூ தைமீ கருஉ சிரகிரிக்கோவை எழுதி நிறைந்தன’
என்ற வாக்கியம் காணப்பட்டது.

இந்நூலைச் சிறப்பித்துச் சாமிநாதகவிராயரென்னும் ஒருவர் பாடிய இரண்டு செய்யுட்கள் உண்டு. அவை இந்நூலைப் பலபடப் பாராட்டுகின்றனவேயன்றி இந்நூலாசிரியர் இன்னாரென்பதைப் புலப்படுத்தவில்லை.

பதிப்பு

தாயான செல்வத்தின் திருவருளால் இப்பொழுது குறிப்புரை முதலியவற்றுடன் இந்நூல் வெளியிடப்படுகின்றது. படிப்பவர்களுக்குப் பயன்படும்பொருட்டுச் சிராமலைச்சிறப்பும் நூலாசிரியர் முதலியோர் வரலாறும், நூலாராய்ச்சியும் விரிவாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

இக்கோவையை வெளியிடவேண்டுமென்று பன்முறை வற்புறுத்தி ஊக்கியவரும் திரிசிரகிரிசம்பந்தமான பல செய்திகளைத் தெரிந்து எனக்கு அறிவித்து உதவியவரு மாகிய திருச்சிராப்பள்ளி ஸெயிண்ட் ஜோஸப் கல்லூரித் தமிழாசிரியர் ஸ்ரீமான். மு. நடேச முதலியாரவர்களுக்கு என் நன்றி உரியதாகும்.

நான் பிரதிசெய்து ஆராய்ந்துவைத்திருக்கும் பிரபந்தங்களை வெளியிடுதற்கு வேறுவழியின்மையின் சேந்தமிழ், கலைமகள், சிவநேசன் ஆகிய பத்திரிகைகளில் சிலபிரபந்தங்களை வெளியிடலானேன். இந்நூலைச் சேந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் வெளியிட்டு உதவிய அதிபர்களுடைய ஆதரவு எனக்கு ஊக்கமளிக்கின்றது.

இந்நூலை ஆராயும்பொழுதும் பதிப்பிக்கும்பொழுதும் உடனிருந்து உதவிசெய்தவர்கள் சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் சிரஞ்சீவி வித்துவான் வி. மு. சுப்பிரமணிய ஐயரும், சிரஞ்சீவி வித்துவான் கி. வா. ஜகந்நாதையரும் ஆவர்.

‘தியாகராஜ விலாஸம்’
திருவேட்டிசுவரன்பேட்டை }
14—1—37.

இங்ஙனம்,
• வே. சாமிநாதையர்.

சிராமலைச் சிறப்பு

பெயர்

சிராமலை யென்பது திரிசிராமலையென்பதன் நாமைகதேசம். திரிசிரனென்னும் அரக்கன் இருந்து அரசாண்டு இறைவனைப் பூசித்துப் பேறுபெற்றமையின் இப்பெயர் உண்டாயிற்றென்று இத்தலத்திற்குரிய புராணம் கூறும். இக்காரணம்பற்றியே திரிசிராப்பள்ளி, திரிசிரபுரம், திரிசிரகிரி யென்னும் பெயர்கள் அமைந்தன. முடியுடைவேந்தரான சோழருடைய இராசதானிநகரமாகிய உறையூர் இதன் மேல்பால் அமைந்திருக்கின்றது.

அகநானூற்றிற் கண்ட செய்தி

இத்தலத்தைப்பற்றி அகநானூற்றில் குறுங்குடி மருதனு ரென்னும் புலவர்,

“கறங்கிசை விழவி னுறந்தைக் குணது
நெடும்பெருங் குன்றத்து” (ச: 14-5)

என்று பாடியுள்ளார். இப்பகுதிக்குப் பழைய உரையாசிரியர்,

‘உறையூர்க் குணது குன்றமென்றது உறையூர்க்
குக் கீழ்ப்பக்கத்ததாகிய சிராப்பள்ளிமலை’

என்று பொருள் எழுதினர்.

தலப்பெயர்கள்

கைலையங்கிரியின் கொடுமுடிகள் மூன்று வாயுவிறைப் பெயர்த்து வீசப்பட்டன வென்பதும் அம்*மூன்றனுள் ஒன்று இம்மலை யென்பதும் அதனால் இதற்குத்தட்சிண கைலாசமென்னும் பெயர்வந்த தென்பதும் புராணவரலாறுகள். தென்கயிலை யெனத் தமிழில் வழங்கும். சாரமாமுனிவ ரென்பவரால் நாகலோகத்தி லிருந்து கொணர்ந்து வளர்த்த செவ்வந்திமலர்களாற் சிவபிரான்

* ஏனையிரண்டும் திருக்காளத்தியும் திருக்கோணுசலமுமாம்.

பூசிக்கப்பெற்றம்மயின் அவருக்குச் செவ்வந்திராத ரொனவும் இத்தலத்துக்குச் செவ்வந்திராமாக ரொனவும் திருநாமங்கள் அமைந்தன.

மூர்த்திகளின் திருநாமங்கள்

மலைமேல் எழுந்தருளியிருத்தவின் திருமலைக்கொழுந்தெனவும், கருவுற்றிருந்த வணிகப்பண்ணிற்குத் தாயாகிவந்து மருத்துவம் புரிந்தமையின் தாயானசெல்வர், தாயுமானவர், மாத்ரு பூதேசுவரர் எனவும் இத்தலத்துச் சிவபெருமான் வழங்கப்பெறுவார்.

அம்பிகையின் திருநாமம் மட்டுவார்குழலம்மை, சுகந்த குந்தளாம்பிகை யென்பன.

இங்கே சிவாலயத்தில் செவ்வந்திராயகரென்ற விநாயகரும், மலையின் உச்சியில் உச்சிப்பிள்ளையாரென்ற விநாயகரும் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். விபீஷணனிடமிருந்து திருவரங்கநாதனை வாங்கி ஸ்ரீரங்கத்தில் வைத்துவிட்டு இம்மலையில் விநாயகக்கடவுள் ஏறி உச்சியில் அமர்ந்தன ரென்றதொரு கர்ணபரம்பரைச்செய்தி வழங்கிவருகின்றது.

இங்குள்ள குகையில் முருகக்கடவுள் எழுந்தருளியிருந்ததாகப் புராணம் கூறும்.

பூசித்தோர்

இத்தலத்திலுள்ள சிவபெருமானைப் பூசித்துப்பேறுபெற்றோர் அகத்தியர், அருச்சுனன், அனுமான், இந்திரன், இரத்தினாவதி யென்ற செட்டிப்பெண், இராமன், உமாதேவியார், சப்தகன்னியர், சப்தரிஷிகள், சாரணர்கள், சாரமாமுனிவர், சித்தர்கள், சூரவா தித்தசோழன், திரிசிரன், நாககன்னியர், பாம்பு, பிரமதேவர்,

† செவ்வந்தியப்பன், செவ்வந்தியாண்டி எனத் திருச்சிராப்பள்ளியைச் சார்ந்த இடங்களிலுள்ளோர் பெயர்வைத்துக்கொள்ளும் வழக்கம் இன்றும் உள்ளது.

வண்டு, ஜடாயு முதலியோர். அனுமான் பூசித்ததற்கு அறிகுறியாக அனுமக்கொடியும் அனுமமுத்திரையும் இக்கோயிலுக்குரியனவாக வழங்கிவருகின்றன.

தீர்த்தங்கள்

இந்தலத்துக்குரிய தீர்த்தங்கள் காவிரி, சிவகங்கை, பிரமதீர்த்தம், நன்றுடையான், தீயதிலான் முதலியன. இவற்றுள் பின் இரண்டுதீர்த்தங்களின் பெயர்களும் “நன்றுடை யானைத் தீயதிலானை” என்ற தேவாரத்தொடரைப் பின்பற்றி அமைந்தன போலும். இங்கே ‘நாஷனல் காலேஜு’க் கருகில் காவிரியம்மன் கோயில் ஒன்று இருக்கிறது. சின்னையாப் பிள்ளையவர்கள் சத்திரத்திற்கருகில் ஓடத்துறைப்பிள்ளையார்கோயில் என ஒரு கோயில் உண்டு. முற்காலத்தில் காவிரி அவ்விடத்துக்கு அருகில் ஓடியிருக்கக்கூடு மென்றும், ஓடம்விடுத்துறையில் இருந்தமையின் அவ்விநாயகருக்கு அத் திருநாமம் உண்டாயிற்றென்றும் சிலர் சொல்வர். இங்ஙனம் ஆறுகள் பழையகாலத்தில் இருந்த நிலையிலிருந்து மாறிச்செல்லும் இடங்கள் பல உண்டு.

“குடக காவிரி நீளலை சூடிய
திரிசி ராமலை மேலுறை வீர”

என்று திருப்புகழில் உள்ள பகுதியால் காவிரி முற்காலத்திற் சிராமலைக்கு அருகில் ஓடியதாகக் கருதவும் இடமுண்டு.

சிற்பமும் சிலாசாஸனங்களும்

சிராமலைக்கோயில் மிகப் பழமையானது. இவ்வாலயத்தில் பல்லவர்களால் அமைக்கப்பட்ட இரண்டு குகைகள் உள்ளன. மேலுள்ள குகையில் திருநாவுக்கரசருடைய வரலாற்றைவிளக்கும் சிற்பங்கள் இருக்கின்றன. இக்கோயிலில் பல அருமையான சிலாசாஸனங்களைக் காணலாம். அவற்றுள் முதல் மகேந்திரவர்மன் காலத்து* வடமொழிச்சாஸனம் ஒன்று. அச் சாஸனம்

* தென்னிந்திய சிலாசாஸன அறிக்கை, 1888-ஆம் 63, 64.

தெரிவிக்கும் அப் பல்லவனுடைய பெயர்களில் குணபரனென்ப தொன்று. திருநாவுக்கரசரை அலைத்துப் பின் அவருடைய அரு ணிலைகண்டு சைவஞ்சிய குணபரனே அவனென்று அறிஞர் கருதுகின்றனர். அப்பல்லவ அரசன் இங்கே ஒருகோயிலெடுப் பித்துச் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்தானென்று மேற்கூறிய சாஸ னம் தெரிவிக்கின்றது.

முதல் இராஜராஜன்காலத்துச்*சாஸனமொன்றில் இவ்வூர் உறையூர்க் கூற்றத்துச்சிற்றம்பரி லுள்ள சிராப்பள்ளியென்று குறிக் கப்பட்டிருக்கின்றது. வேறுள்ள சாஸனங்களிலிருந்து இம்மலைக் குக் திருமலைபென்னும் பெயரும், இறைவனுக்குத் திருமலைப் பெருமானாக னென்னும் திருநாமமும் உண்டென்பது அறியப்படு கின்றது.

அம்பிகை திருக்கோயிலில் ஸ்ரீசங்கராசார்யஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸௌந்தர்யலஹரி கல்லிற் பொறிக்கப் பட்டிருக்கிறது. மேலுள்ள குடைவரைக்கோயிலில் 104 செய்யுட்க ளடங்கிய சிலாசாஸனமொன்று இருக்கின்றது. அதில் முதல் 102 பாட்டுக்கள் ஒரு கவித்துறையந்தாதினாலாகவும், 103-ஆம் செய்யு ளாகிய கவித்துறையும் 104-ஆம் செய்யுளாகிய வெண்பாவும் நூல் செய்தார் இன்னாரென்பதை வெளியிடுவனவாகவும் உள்ளன. அவற்றால் அந்நூல் வேம்பையர்கோன் நாராயணன் என்ற ஒருவ ரால் இயற்றப்பட்டதாகத் தெரியவருகிறது. அந்நூற் செய்யுட் களிற் பல சிதைந்துள்ளன; சில வருமாறு:—

1. நிற்குந் தயர்கொண் டிருக்கும் பொழுதின்றி நெஞ்சனுங்கித் தெற்கும் வடக்குந் திரிந்தே வருந்திச் சிராமலைமேற் பொற்குன்ற னைக்கண்டு கொண்டே னினிப்புறம் போகவொட்டேன் கற்குன் தனையநெஞ் சிற்செல்வ ராலில்லை காரியமே.

* தென்னிந்தியசிலாசாஸன அறிக்கை, 1904-1905 412.

† தென்னிந்தியசிலாசாஸனங்கள்-தொகுதி IV-167-ஆம் சாஸனம்.

2. தழைகொண்ட கையர் கதிற்கொண்ட மெய்யார் தளர்வுகண்டு
பிழைகொண்ட பொய்யொன்று பேசிலிட் டேற்கவர் பேரருளால்
மழைகொண்ட கண்டர்தம் மாரீர்ச் சிராமலை வந்துநின்றார்
உழைகொண்ட நோக்கியின் நென்னுரைக் கேனவ ருற்றிடினே. (17)
3. மதவிடைப் பாகன் மதியிடைப் பாகன் மழைநிறத்தோற்
குதவிடப் பாக னுமையிடப் பாக னுயர்கலிக்கு
கதவிடப் பாகு கழுக்கெழக் காமர் கடிநகர்வாய்ப்
புதவிடப் பாய்புனற் பொன்னிச் சிராமலைப் பொன்வண்ணனே. (21)
4. அயிர்ப்புடை யாய்நெஞ்ச மேயினித் தேறா மக்கையல்லள்
செயிர்ப்புடை யார்தந் திரிபுரஞ் செற்றான் சிராமலைவாய்ப்
பயிர்ப்புடை யாளடி பார்தோய்க் தனபடைக் கண்ணிமைக்கும்
உயிர்ப்புடை யாலிவ் வுலகுடை யார்பெற்ற வொல்கிடையே. (24)
5. பெருஞ்சிலை யாற்புர மூன்றெரித் தோன்பிறைக் கோட்டுக்கைம்மா
உரிஞ்சிலை தேக்கமழ் பாங்கர்ச் சிராமலை யுள்ளலர்போல்
வருஞ்சிலை யோர்தும ராயின் மறைவன்வன் கானவரேற்
கருஞ்சிலை யாலழிப் பன்கலக் காதுநில் காரிகையே. (27)
6. பணிப்படம் போர்த்தனன் பார்மகள் யானும் பசையென்னும்
துணிப்படம் போர்த்திக்குற் றேனக்குற் றரான்பர் துக்கக்கைம்மா
முனிப்படம் போர்த்த பிரான்சிராப் பள்ளியு முரிக்கொண்மூத்
தணிப்படம் போர்க்கும் பருவமன் றோவந்து சந்தித்ததே. (31)
7. இனிச்செல்வர் முன்கடைக் கென்செய்ச் சேறு மிணையனெஞ்சே
கனிச்செல்வ மாம்பொழிற் காலிரித் தென்கரைப் பூலிரிக்கும்
முனிச்செல்வர் சேருஞ் சிராப்பள்ளி மேயமுக் கட்சுடரைத்
தனிச்செல்வ னைப்புணின் துள்ளயிர் னுறித் தடித்தனமே. (35)
8. காலால் வலஞ்செய்து கையாற் றொழுதுகண் ணாக்கண்டு
மேலா னவருடன் வீற்றிருப் பானெண்ணின் மெய்ப்புலவீர்
சேலார் கழனிச் சிராமலை மேயசெம் பொற்சுடரைப்
பாலா னறுகெய்யொ டாடியைப் பாடிப் பணிமின்களே. (39)
9. நெஞ்சந் துணையுண்டு நீர்நிலத் துண்டு நிழலுமுண்டு
தஞ்சப் பெருக்குள தானஞ் சிராமலைச் சாரலுண்டு
துஞ்சந் துணையுஞ் சிவனைத் தொழுது தறக்கமெய்தார்
பஞ்ச நலியப் பலிதிரி வார்சிலர் பாலியரே, (42)

10. கள்ளு முருகுந் தருமல ரான்மிக்க சந்திறைஞ்சி
உள்ளும் புறமு மொருக்கவல் லார்கட் குலகறியக்
கொள்ளு மடிமை கொடுக்குந் துறக்கம் பிறப்பறுக்கும்
தெள்ளு மருவிச் சிராமலை மேய சிவக்கொழுந்தே. (47)
11. கொடும்பந் றுயங்கிக் குழிகண் ணிடுங்கிக் குரனடுங்கி
இடும்பைக் கொதுங்கி யிருமந் பகைகொல்ல வில்லிபட்ட
நெடும்பக் கணைய நிலையா வுடலை நிலையுமென்றார்
திடும்பந் கலுழிச் சிராமலை யாளியைச் சேர்ந்தவரே. (80)
12. கொடிக்கட் டியமணி மாளிகைத் தில்லையுட் கொற்றமன்னர்
முடிக்கட் டியமுனை சேர்கழன் மூவா யிரவீர்முன்னின்
தடிக்கட் டியகழ லார்க்கநின் தம்பலத் தாடுமையர்
வடிக்கட் டியபொழில் வானரோய் சிராமலை மாணிக்கமே. (87)
13. மருந்தே சிராமலை மாமணி யேமரு தூரமர்ந்தாய்
குருந்தேய் நறும்பொழிந் கற்குடி மேய கொழுஞ்சுடரே
முருந்தேய் முறுவ லுமைகண் வாழுதல் வாவெனநின்
றிருந்தே நிறையழிந் தேன்வினை யென்பட்ட வேழைமையே. (75)
14. வந்திறைஞ் சித்தளர்ந் தென்சொல்லு மோசின்தை மாதவர்மேற்
சந்திறைஞ் சிப்படர் சாரந் சிராமலைத் தாழ்பொழில்வாய்க்
கொந்திறைஞ் சிக்கமழ் கோதை குலாவிக் குழலவிழப்
பந்திறைஞ் சிப்பிடிப் பாளிகைக் கேசென்று பற்றுண்டதே. (89)
15. நோயிலங் காது லுடையநெஞ் சேறுரை வெண்கடலுட்
போயிலங் காபுரஞ் செற்றபொற் றோவன் போந்திருந்து
வாயிலங் கார்தரு மந்திரத் தால்வணங் கிப்பணிந்த
சேயிலங் கார்கழந் தீர்த்தன் சிராமலை சென்றடைந்தே. (91)
16. தொடரிடை யாத்த ஞுமலியைப் போலிருந் தேனிச்சுற்றத்
திடரிடை யாப்பவிழ்த் தென்னைப் பணிகொள்பொன் னிப்புரையும்
சுடரிடை யாத்தபைக் கொன்றையு மத்தமுஞ் சூழ்சடையின்
படரிடை யாத்த பரமா சிராமலைப் பால்வண்ணனே. (94)
17. பொய்யினைப் பேசிப் பொருளினைத் தேடிப் புழுப்பொதிந்த
மெய்யினைக் காத்து வெறுத்தொழிந் தேன்வியன் பொன்மலைமேல்
ஐயனைத் தேவர்தக் கோனையெம் மாணையம் மாண்மதிசேர்
கையனைக் காலனைக் காய்ந்த பிரானைக் கழல்பணிந்தே. (97)

18. ஓங்கிய கையொ டொருக்கிய வுள்ளத்தி யோகியர்தம்
வாக்குயர் மந்திரம் வானாக் கற்றுமக் திக்குரைக்கும்
தேக்குயர் சாரம் சிராமலைக் கூத்தன்செம் பொற்கழன்மேல்
ஆங்கிய சிந்தை யடியர்க்கென் னோவின் றரியனவே. (101)
19. அரியன சால வெளியகண் டாரு வித்திரள்கள்
பரியன நேர்மணி சிந்துஞ் சிராமலைப் பால்வண்ணனைக்
கரியன செய்யன நுண்புகர்ப் பைங்கட் கடாக்களிற்றின்
உரியனை நாழிகை யேத்தவல் லார்க்கிவ் வலகத்துளே. (102)
20. மற்பந்த மார்வன் மணியன் மகன்மதிள் வேம்பையர்கோன்
நற்பந்த மார்தமிழ் நாரா யணனஞ் சிராமலைமேற்
கற்பந்த நீழலில் வைத்த கலித்துறை நூறுக்கற்பார்
பொற்பந்த நீழ லரன்றிருப் பாதம் பொருந்துவரே. (103)

மண்டப முதலியன

தளவாய்முதலியாரவர்களால் வஸந்தோத்ஸவத்திற்காக
அமைக்கப்பட்ட பதினாறுகால்மண்டபமொன்று இங்கு உண்டு;
அதற்குத் தளவாய்மண்டபமென்று பெயர். திருமதிலில் தளவாய்
முதலியாருடைய பிம்பமும், இத்தலத்தில் அவர் பெயரால்
தளவாய்க்குள மென்ற தீர்த்தமும் உள்ளன. அவ்வக்காலங்களில்
பலரால் இயற்றப்பட்ட வேறு பல மண்டபங்கள் இங்கே இருக்
கின்றன.

தேவாரமும் பிற பாடல்களும்

இத்தலத்திற்குத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்
குறிஞ்சிப்பண்ணில் அருளிச்செய்த தேவாரப்பதிகம் ஒன்றும், திரு
நாவுக்கரசர் அருளிச்செய்த திருக்குறுந்தொகைப்பதிக மொன்
றும் இருக்கின்றன. ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனாரால் அருளிச்
செய்யப்பெற்ற சேஷத்திரீத்திருவேண்பாவில் இத்தலத்தைப்பற்றிய
தாக உள்ள செய்யுள் ஒன்று வருமாறு:—

“கழிந்தது நென்னற்றுக் கட்டுவிட்டு நாறி
ஒழிந்த துடலிரா வண்ணம்—அழிந்த
திராமலையா கொண்டுபோ வென்னமுன் னெஞ்சே
சிராமலையான் பாதமே சேர்.”

அருணகிரிநாதராத் பாடப்பெற்ற திருப்புகழ்ப்பாக்கள் சில இத்தலத்திற்கு உண்டு.

தமிழ்நாவலர்சரிதையில் 'இறையனார் பொய்யாமொழிப்புலவர் முன்பு சிராமலையைப் பாடிய வெண்பா' என்னும் தலைப்பின்கீழ்,

“கோட்டாற் கொழும்பிரசங் குத்தி யதனடுவே
பாட்டாற் பனைக்கை புகமடுத்துக்—காட்டாளை
தேனீ ரருந்துஞ் சிராமலையே செஞ்சடைமேல்
வானீர் கரந்தான் மலை”

என்றதொரு வெண்பாவும், 'பொய்யாமொழியார் பாடல்' என்னும் தலைப்பில்,

“அங்கம் புலியத ளாடையைச் சாத்தி யரவமுடன்
பங்கம் புலிவைத்த பண்பர்க் கிடம்பனை வாளெயிற்று
வெங்கட் புலியைவிட் டியாணையைத் தேடி விதம்விதமாய்ச்
சிக்க மிருந்து தனித்தனி நோக்குஞ் சிராமலையே”

என்ற கவித்துறையும் இச் சிராப்பள்ளிவிஷயமாகக் காணப்படுகின்றன.

இத்தலத்தில் எழுந்தருளியிருந்த சிவஞானச்செல்வராகிய தாயுமானசுவாமிகள் இயற்றிய சிரகிரித் தக்ஷிணாமூர்த்தி பதிகமும், சிராமலையப்பரைப் பாடிய வேறு சில செய்யுட்களும் உண்டு.

புராணம்

இத்தகைய சிறப்பமைந்த தலத்தின்சம்பந்தமாகச் சைவ எல்லப்பநாவலர் இயற்றிய புராணம் ஒன்று உண்டு; சேவ்வந்திப் புராணமென்பது அதன் பெயர்.

உலா

பழைய ஏட்டுச்சுவடியொன்றில் இருந்த ஒரேட்டில் இத்தலத்திற்குரிய உலாவின் இறுதிக்கண்ணிகள் சில எழுதப்பட்டிருந்தன. பலவிடங்களில் தேடியும் அந்நூல் முழுவதும் கிடைக்கவில்லை. அக்கண்ணிகள் வருமாறு:—

“.....மட்டு வார்துழலாம்
 நல்லாளோ டின்ப நகைமேனிச்—சொல்லார்ந்த
 மூவர் முதலோர் முழுத்தமிழு மன்புடையார்
 யாவர் தமிழு மணிந்தருள்வோன்—ஆனியாய்
 அத்தனு மாவதன் றி யன்னையுந்தா னுயிரான்
 சித்த மகிழ்தேன் சிரகிரியான்—சுத்த
 டிலாவும் பசிரதியு நீண்ட சடைமேல்
 உலாவவே போந்தா னுலா.”

வேறு பிரபந்தங்கள்

பழைய *பதிற்றுப்பத்தந்தாதிகள் இரண்டும், திரிசிரபுரம்
 மகாவித்துவான் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்களாற் பாடப்
 பட்ட டயமக அந்தாதி பொன்றும், அவர்களுடைய மாணுக்க
 ராகிய சோடசாவதானம் சுப்பராயசெட்டியார் இயற்றிய *சிலேடை
 வெண்பா பொன்றும் இத் தலத்திற்கு உள்ளன.

தனிப்பாடல்கள்

இத்தலசம்பந்தமான தனிப்பாடல்களிற் சில வருமாறு:—

1. “சிரபுரமா வீசர் செட்டிமகட் காவேடம்

தரித்து மருத்துவஞ்செய் தாயானு ரம்மானை

தரித்து மருத்துவஞ்செய் தாயானு ராமாயின்

மருத்தெண்ணெய்ச் சிக்கன்றி மணமிவர்க்கே தம்மானை

மட்டுவார் குழலிருக்க மணமிதோ வம்மானை”

(மூவரம்மானை.)

(வெண்பா)

2 “முலையுங் குழலு முளைப்பதற்கு முன்னே

கலையும் வளையுங் கழன்றாள்—மலையிற்

சிராப்பளியா னேறிவருஞ் சேகின்மணி யோசைக்

சிராப்பளியுங் கொள்ளா ளிவள்.”

பல வடமொழிச் சுலோகங்களும் வடமொழி தென்மொழிக்
 கீர்த்தனங்களும் இத்தலமுர்த்திவிஷயமாக இருக்கின்றன.

* இவை அச்சிடப்படவில்லை.

† இதுவே ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் பிரபந்தத்திரட்டிற்
 கணலாம்.

நூலாசிரியர் வரலாறு

காலம் முதலியன

சிராமலைக்கோவையின் ஆசிரியர் பெயர் இன்ன தென்று தெரியவில்லையாயினும் நூலினுள் வந்துள்ள சான்று களைக்கொண்டு இவருடைய காலம் இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய 150 வருஷங்களுக்கு முன்னதென்றும், இவர் சிவபக்திச்செல்வ ரென்றும், செந்தமிழ்ப்புலவரென்றும், நன்றியறிவு மிக்கவரென்றும் அறிந்துகொள்ளலாம். சிராமலைக்கோவை எழுதியிருந்த சுவடியொன்றன் ஒரேட்டில் இவ்வாசிரியர் தம்முடைய ஆசிரிய ராகிய திருநெல்வேலி முத்துக்குமாரசாமிக்கவிராஜருக்கு எழுதிய கடித மொன்றன் பிரதி உள்ளது. அது வருமாறு:—

(வேண்பா)

“அருளே திருவுருவா யம்புலியின் மேலாம்
பொருளே தமிழேன் பொருட்டா—இருடா
வந்தருளு முத்துக்கு மாரசா மிக்குருவைப்
பந்தமற நெஞ்சே பணி.

“சுவாமியவர்கள் பாததுளியில் ஒன்றை அடியேன் சிரசின்மேற் கொண்டதன் வல்லபத்தாற் பாடிய கோவையைச் சுவாமியவர்கள் ஸந்திதானத்திற் கனுப்பினேன். திருக்கண் சாத்தியருளவேண்டு வது. வேணும் விண்ணப்பம்.

“சுவாமியவர்கள் திருபாகடாட்சத்தினாலே இந்தப்பிர தேசங்களெல்லாம் பிரபலமாக நன்னூலுரையே படித்து வருகிறார்கள். அகப்பொருளுரை வேண்டியிருக்கிறது.

“தாயுமானசுவாமிக்கும் ‘சீர்கொண்ட’ என்பதற்கும் பொருத் தம்:—

“சீர்கொண்டவென்பது மங்கலமொழியாதலானும், வகையுளி சேர்தல்முதலாயினகுற்றமின்றிநிறலானும், ‘தப்பாத மூன் றைந்தே முன்பான் றவறில்’ என்பவாகலான் இஃதஞ் செழுத்துச்சீராகலானும், ‘குறியைந்துந் தந்நெடில்கொண்டிஉ ளு ஒளசேர்ந், தறிபாலன்’ என்பதனால் குமாரப்பொருத்தமாதலா னும், ‘எண்ணுங் குறிலா னியைந்த நெடிலெல்லாம், பெண்ணு

மொற்றாய்தம் பேடாகும் — பெண்ணினோ, டாண்புகழ்ச்சிக் கவ்வல் வெழுத்தா மயங்கினுமாம்' என்பவாதலிற் பாற்பொருத்த மும், 'மதித்த கசுதநப மவ்வொடு வவ்வு, முதித்தமைந்த நாத்ருற் றுயிரும்—துதித்தமிழ்தென்று' என்பவாகலான் உண்டியும், 'ஒழியா வுயிரனைத்து மொற்றமுத லாறும், அழியா மறையோர்க் காம்' என்பவாகலின் வருணமும், 'போற்றுமிரண் டேழ்முன்று பொய்தீர் தகரத்துச், சாற்றுவர் சோதி முறஞ்சதயம்' என்ப வாகலினால் தகர ஆகாரம் சோதியாதலானும் 'பிரிந்த சகரத்து நான்கைந்து பின்முன், திரிந்த கடைமுதன்முன் றாகும்' என்ப வாகலின் சகர ஈகாரம் இரேவதியாகலானும் சுவாதிக்கும் இரே வதிக்கும் பொருத்தமுடைமையானும், 'வேண்டுங் குறில்வன்மை யீறெழுத்தால் வீண்ணோர்க்காம்' என்பவாகலிற் கதியும், 'நேர் முன் றுகிய சீரிய மானன்' என்பவாகலானும் 'நிலனு நீரு மதியுயிய மானனு, கலமிகு முதல்வரின்' என்பவாகலானும் கணமும் ஆகிய பத்துப்பொருத்தமும் பொருந்தியிருத்தல் கண்டுகொள்க."

இதன்பின் கையெழுத்துக் காணப்படவில்லை. இதனால் இவ் வாசிரியர் குருபக்தியுடையவரென்பதும் நன்னூல் முதலியவற் றைப் பல மாணாக்கர்களுக்குப் பாடஞ்சொல்லிவந்தவரென்பதும் புலனாகின்றன.

முத்துக்குமாரசாயிக் கவிராஜர்

இந்நூலாசிரியரின் ஆசிரியராகிய முத்துக்குமாரசாயிக்கவி ராஜரென்பவர் திருநெல்வேலி மேலேரதவீதியிலிருந்த அம்பல வாணகவிராஜருடைய புதல்வர். அவர் திருப்புடைமருதூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களும் மாணிக்கவாசகரும் சிவபதமடைந்த திருநகூத்திர அந்தாதிக்கலித் துறை முதலிய நூல்களை இயற்றியிருக்கின்றனர். அவருக்கு அம் பலவாணகவிராஜர், கவிராஜநெல்லைப்பிள்ளை யென இரண்டு குமாரர் இருந்தனர்.

கல்வியறிவு

முத்துக்குமாரசாயிக்கவிராஜர்பால் இந்நூலாசிரியர், பலநூல் களைப் பயின்றார்; நன்னூல் முதலிய ஐந்திலக்கணங்களிலும்

பொருத்தவிலக்கணத்திலும் இலக்கிய நூல்களிலும் நல்ல பயிற்சியுடையவர்; திருக்குறளிற் பேரன்புடையவர்; இந்நூலிற் பல விடங்களில் அந்நூற் கருத்துக்களையும் பாக்களையும் எடுத்தாண்டிருப்பதனால் இதனை அறியலாகும்.

மாரியப்பமுதலியார்

இவரை ஆதரித்தசெல்வார்மாரியப்பமுதலியாரென்பவர். அவர் தொண்டைமண்டலத்தில் சென்னைக்கருகில் பொன்னேரிதாலு காளைச் சேர்ந்ததாகவுள்ள *விளங்காட்டுப்பாக்கமென்னும் ஊரி னார். அவ்வூரில் ஒரு பழைய சிவாலயம் இருக்கிறது. அங்கே எழுந் தருளியுள்ள ஸ்வாமியின் திருநாமம் இவ்வபுரீசரென்பது. இராம பிரான் புதல்வர்களாகிய குசலவர்களில் லவன்பூசித்ததனால் இத் திருநாமமுண்டாயிற்றென்று அங்குள்ளார் கூறுகின்றனர். அம் பிகைதிருநாமம் திரிபுரசுந்தரி யென்பது. மாரியப்பமுதலியா ருடைய சந்ததியினர் யாரும் இப்பொழுது அவ்வூரில் இல்லை.

அம்முதலியார் கொண்டைகட்டிவேளாளரென்ற சைவர்கள் வகையில் கன்னவராயகோத்திரத்திற் பிறந்தவர். அவருடைய தந்தையார்பெயர் அருணாசலமுதலியாரென்பது. கன்னவராய கோத்திரத்திலுதித்தவராதலின் ராய அருணாசலனென்றும், அரு ணாசலராயனென்றும் அவர் வழங்கப்பெறுவர். மாரியப்பமுதலியா ரையும் அவர் தந்தையாரையும் இந்நூலாசிரியர் பாராட்டியுள்ள பகுதிகள் வருமாறு:—

1. “பொறையாரு மாரியப் பேந்திரன் வாய்மையைப் போற்றுதல்போல்” (152)
2. “குளங்காட்டு கண்ணர் சிராமலை நாதர் குவனையந்தார்
விளங்காட்டு மாநகர் வாழ்மாரி யப்பனை மெய்யருளால்
வளங்காட்டு வண்ணெல்வ மீந்தென்றுந் கூப்பது மான” (153)
3. “பந்தப் பவந்தொலைத் தாளவோன் சிராமலை பாடினர்க்குத்
தந்தச் சிலிகை தருமாரி யப்பன் நடக்கைநிதி
முந்தச் சொரிவ தென” (283)

* பல வயல்களுக் கிடையிலுள்ள இவ்வூருக்குச் சிலவாரங்களுக்கும் சென்று விசாரித்ததில் மாரியப்பமுதலியாரைப்பற்றியேனும் அவர் குடும் பத்தைப்பற்றியேனும் சொல்லுவார் ஒருவரும் இல்லை.

4. “பன்னு கலைபெறி னெம்மான் சிராமலைப் பான்மொழியாய்
மன்னர் புகழும் வினங்காட்டுப் பாக்கன் மாநகர்வாழ்
கன்னவ ராய மரபரு ணுசல கன்னனருள்
தென்னவன் மாரியப் பேந்தான் மகிழ்ந்தருள் செய்குவனே” (433)

5. “நீடு மிராய வருண சலன்மது நீதியினால்
நாடு மகிதொறும் பெய்வதுபோல்” (285)

இவை மாரியப்பமுதலியாரது சிவபக்தியையும், புலவர்களை ஆதரிக்கும் வண்மையையும் அறிவிக்கின்றன. தம்மைப் பாடுவாருக்குப் பரிசிலையளித்துவக்கும் செல்வர்கள் பலரினும் சிவபிரானைப் பாடுவாருக்கு வழங்குவோர் மிகச்சிறந்தோராவர்; அத்தகைய சிறப்பையுடையவர் மாரியப்பமுதலியாரென்பதை, ‘சிராமலை பாடினர்க்குத், தந்தச் சிவிகை தரு மாரியப்பன்’ என்னும் பகுதி தெளிவிக்கும். அவர்மீது கோவை பாடாது சிராமலைக்கோவை பாட இவ்வாசிரியர் முற்பட்டதும் முதலியாரது இயல்புகண்டேயென்று தோற்றுகின்றது.

முதலியார் அக்காலத்தில் ‘நாயிப் சிரஸ்தேதார்’ (Naib-Sheristadar) என்னும் உத்தியோகத்தில் இருந்தனர். இரண்டு வெள்ளி ரிஷபவாகனங்கள் செய்வித்துத் தாயுமானவர் ஆலயத்திற்கு வழங்கினார். சித்திரை உதஸ்வத்தில் ஐந்தார்திருவிழாவில் வெள்ளிரிஷபவாகனக்காட்சியை நடத்திவந்தனர். அவருக்குத் திரிசிரபுரத்தில் சின்னக்கடைத்தெருவிற்பல வீடுகள் இருந்தன. அத்தெருவிற்கருகில் அவர்பெயரால் ஒருசந்து இப்பொழுது இருக்கிறது.

அவருக்குச் சுந்தரமுதலியாரென்ற ஒரு புதல்வர் இருந்தனராம். அவர் அக்காலத்தில் பத்திரவிற்பனையாளர் (Stamp-Vendor) ஆக இருந்தனரென்பர்.

வைத்தியலிங்க மௌனத்தம்பிரான்

இந்நூலாசிரியர்காலத்தில் திரிசிராமலைக்கோயிலின் கிர்வாகத்தை வகித்துவந்தவர், அக்குள்ள ஸ்ரீ மௌனசுவாமிகள்மடத்

தில் 7-ஆம் பட்டத்தில் தலைவராக இருந்த வைத்தியலிங்கமௌனத்தம்பிரானென்பவர். அவரை இந்நூலாசிரியர்,

“மோன வயித்திய லிங்கமெய்து ஞான முனிசெயுமன்
பான பணிக்கு னெம்மான்”

(291)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். அவர் அம்மடாலயத்தின் அதிபதியாகச் சாலிவாகனசகாப்தம் 1676 (கி. பி. 1753) வெகுதானியஞ் சூழப் பசிமாதமுதல், சகம் 1722 (கி. பி. 1799) தூந்துபிஞ்சு புரட்டாசி மாதம் வரையிலுள்ள 46 வருஷகாலம் இருந்தனர். அவருடைய முயற்சியால் கிராமலைக்கோயிலில் பல திருப்பணிகள் செய்யப்பட்டன. மௌனசுவாமிகள்மடத்தைப்பற்றிய குறிப்புக்க ளடங்கிய பழைய*புத்தகமொன்றில், அவர் தலைமைவகித்தகாலத்தில் திரி கிராப்பள்ளியாலயத்திற்குரிய வருவாய்கள் விரிவாகக் காணப்படுகின்றன. அவற்றைத் தொகுத்துக் காட்டுகையில் அப்புத்தகம்,

‘நவாபுசாயபு அவர்கள் ராஜீகத்தில் எ-வது பட்டம் வைத்தி லிங்கத்தம்பிரானவர்கள் நாணையில் உண்டாகிய ஊதிபம் காட் டாம்பட்டிக்கிராமம், க-கோமங்கலம் கிராமம், க-இடையப்பட்டி கிராமம், க-வெண்ணமங்கலம் கிராமம், க-பொத்தம்பட்டி கிராமம், க-கொழுப்பட்டியில் புஞ்சையில் 27800 குழி நிலமும், தொண்டைமான் பாதிசாவற்பொறுப்புப்பணமும், தில்லன் பட்டிக்கிராமமும், கறிச்சான்பட்டிக் கிராமமும், கத்தலூர்பட்ட வர்த்தியும். இந்த ஊதிபங்களெல்லாம் வைத்திலிங்கத்தம்பிரானவர்கள்நாணையில் உண்டாகிய ஊதிபங்கள்’

என்று தெரிவிக்கின்றது.

அவர் பலசெல்வர்களையும் ஜமீன்தார்களையும்கொண்டு, அன்ன சத்திரம் முதலிய தருமங்களைச் செய்வித்தனர்; சுவாமிக்குப் பெரிய வெள்ளிரிஷபவாகனம், வெள்ளிக்குடை, கமலவாகனம், கற்பக விருகூவாகனம், கிளிவாகனம், அன்னவாகனம், மயில்வாகன மென்பன செய்தளித்தார். சாலிவாகனசகாப்தம் 1708 (கி. பி.

* இது ‘சேந்தமிழ்ச்செல்வி’ என்ற பத்திரிகையின் பன்னிரண்டாம் தொகுதியில், ‘திருச்சிமிழக்கோவில்’ என்னும் தலைப்பின்கீழ் வெளியிடப் பட்டுள்ளது; இச்செய்திகளை அறிவதற்கு இஃது ஒருதவியாக இருந்தது.

1785) பராபவஞ்ஞ வைகாசிமீ சுவாமிக்கு அஷ்டபந்தன் மகா கும்பாபிஷேகமும், மண்டலாபிஷேகமும் தம்முடைய மடாலய வரும்படியிலிருந்து செய்வித்தார்.

நூலாசிரியர் குணவிசேடங்கள்

மேலே கூறிய வைத்தியலிங்கமுனிவரிடத்தில் இந்நூலாசிரியர் பக்தியுடையவர்; இறைவன் திருப்பணியில் ஈடுபட்டவர்களைப் பாராட்டும் இயல்பினர்.

இவர் சிராமலையப்பரைப் பாடுவதில் இன்பமும் பெருமையும் அடைபவர்;

“நதியா டரவணி யெம்மான் சிராமலை நாதனன்பர்
துதியா வெனது சிறுமொழிப் பாடற் றொடையுக்கொண்டு
கதியா னுறவருள் செய்தோன்”

(77)

என்பதிலும்,

“ஆட வெடுத்தபொற் பாதத்தை நாடி யனுதினமும்
பாட நமக்கருள் பெம்மான்”

(111)

என்பதிலும் சிவபெருமானைப் பாடும்பொழுது இவருக்கு உண்டாகும் உள்ளநிறைவு வெளிப்படுகின்றது.

இவரது வாழ்க்கைவரலாற்றைத் தெளிவாக நாம் அறிய முடியாவிடினும், இவரது புகழை நமக்குத் தெரிவிக்கும் இக்கோவை இவருடைய புலமையையும் இயல்பையும் எடுத்துக்காட்டும் கண்ணாடியாக விளங்குகின்றது. இதன்மீது உள்ள ‘நூலாராய்ச்சி’ என்ற பகுதியினால் இவரது புலமையின்விரிவை ஒருவாறு அறியலாகும்.

நூலாராய்ச்சி .

தலச்சேய்திகள்

இந்நூலின்கண் பாட்டுடைத்தலைவராகிய தாயுமானவருடைய சிறப்புக்கள் பலபடியாகப் பாராட்டப்படுகின்றன. காப்புச் செய்யுளில் மட்டுவார்குழலம்மை, தாயுமானவர், செவ்வந்தி விநாயக ரென்னும் மூவர்திருநாமங்களும் வந்துள்ளன. தலத்தின் பெயர்களாகிய சிராமலை, தென்கயிலை யென்பன விரவிப் பயின்றுள்ளன. சிவபெருமான் செவ்வந்திமலரை அணிந்துகொண்டதை முதற்பாட்டிலே இந்நூலாசிரியர்,

“செவ்வந்தியொ டேய்ந்த கொன்றைத் தார்கொண்ட வேணியர்”

என்று குறிக்கின்றார். தலத்திற்குரிய சிறப்புமலராதல்குறித்து அம்மலரை முற்கூறி, உயர்பின்வழித்தாகிய ஒடுவை அதற்குக் கொடுத்து, அடையாளமாலையாகிய கொன்றையைப் பிற்கூறுதல்கவனிக்கத்தக்கது. அம்மலரைச் சாரமாமுனிவர் சிவபெருமானுக்கு அணிந்தனரென்பதை 409-ஆம் செய்யுளில்,

“சார தபோதனர் சாத்துசெவ் வந்தியின் றுரணியும், சேர்”

என்று கூறுகின்றார். சிராப்பள்ளிநாதர் ஒரு வணிகப்பெண்ணுக்கு அன்னையாகிவந்த செய்தியை,

“மதிமுக மாகுமோர் பேதைக் கணையாய் வருங்கருணா நிதி” (5)

“அனைவடிவான சிராமலையார்” (16)

“தாயாகி வந்தொரு பேதையைக் காத்த தனிமுதல்வோன்” (74)

“தாயே யெனமகிழ்ந் தாண்டோன்” (100)

“தாய்க்கு நிகரென வந்தோன்” (355)

“தாயான வீசர்” (414)

என எடுத்தமைக்கின்றார்.

“அன்னையு மத்தனு மாகுஞ் சிராமலையார்” (116)

“அன்னையு மத்தனு மாவோன்” (339)

“தாயனையான்”

(361)

என்பவற்றிலும் அச்செய்தி குறிப்பாக வெளிப்படுகின்றது. தலைவி மகப்பொறைகூர்ந்தவண்ணத்தைத் தோழி தலைவனுக்குரைப்பதாக உள்ள செய்யுள்,

“சேயா ரிதழ்வெருத் தாகம் பசந்து சிகரிநிக

ராயார் முலைக்கண் கறுத்துச் சிராமலை யாயிழைக்குத்

தாயா மமல னருளாற் கருப்பந் தரிக்கவிசைத்

தாயா பெழில்பெறத் தோன்ற லிடைவந்து தோன்றியதே” (417)

என்பது. இதில், ஒரு மகள் கருவுயிர்த்தற்குக் துணைசெய்தருளிய தாயுமானவர் ஒருமகள் கருத்தரிப்பதற்கும் அருளினாரெனக் கூறியது மிக்க பொருத்தமுடையது.

“கடலைப் பருகிய மாமுனி போற்றக் கருணைசெய்தோன்”

(442)

என அகத்தியர் வழிபட்டதும்,

“நன்னுக கன்னியர் போற்றஞ் சிராமலை”

(408)

என நாககன்னியர் வழிபட்டதும் சொல்லப்படுகின்றன.

இத்தலத்து அம்பிகையின் திருநாமம்; 23, 270, 456, 458-ஆம் செய்யுட்களில் வந்துள்ளது.

இத்தலத்திற்குரிய தீர்த்தங்களுள், காவிரி பல இடங்களிற் (110, 117, 151, 317) கூறப்படுகின்றது. நன்றுடையான், தியதி லானென்பன,

“நன்றுடை யானையுந் தியதி லானையு நற்றிருத்தம்

என்றுடை யானைச் சிராமலை யானை”

(172)

என்பதில் அமைந்துள்ளன.

“விஞ்சை பலவரும் பாவலர் பணியெம்மான்”

(121)

“நாவலர் போற்றும் பிரான்”

(230)

என்று இறைவனை இன்னுலாசிரியர் பாராட்டுதல் பலபுலவர்கள் சிராமலையீசரைப் பாடிய செய்யுட்களை நினைந்தேயென்று தோற்று கின்றது.

“பூவாழிசண்பை யாண்டகை யார்முனம் போற்றிசெய்த
தேவார மோதுஞ் சிவன்வாழ் சிராமலை” (85)
என்பது இத்தலத்தில் ஞானசம்பந்தர் வந்து வழிபட்டுத் தேவாரப்
பதிகம் அருளிச்செய்ததைப் புலப்படுத்துகின்றது.

புராணச் செய்திகள்

திருஞானசம்பந்தர் என்பைப் பெண்ணாக்கியதும் (434)
கந்தரமூர்த்திராயனார் இறைவனைப் பரவைநாச்சியாரிடத்துத்
தூதுவிடுத்ததும் (203) சண்டிசர் தம் தந்தையின் தானைத் தமிழ்
ததும் (114) கண்ணப்பர் வேடர்குலத் துதித்ததும் (133) ஆகிய
பேரியபுராணச் செய்திகளும், கரிக்குருவிக்கு முத்தியளித்தது
(174) மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்திலிருந்து இறைவன் தமிழாராய்ந்
தது (427) ஆகிய திருவிளையாடற்புராணச்செய்திகளும், காசிப
முனிவர் மாயையை விரும்பியதாகிய (48) கந்தபுராணச்செய்தியும்
இதில் காணப்படும்.

சிவபெருமான் திருமன்றுள் நடித்தருளியதாகிய (219, 401)
தில்லைச்செய்தியும், தியாகப்பெருமானென்னும் திருநாமமுடையவ
ரென்ற (377) திருவாரூர்ச்செய்தியும் இக்கோவையில் வந்
துள்ளன.

சைவநூற் கருத்துக்கள்

சைவசாஸ்திரக்கருத்துக்கள் பல ஏற்புடைய இடங்களில்
அழகாகப் பொருத்தப்பெற்றிருக்கின்றன. அப்பகுதிகள் சுருங்கச்
சொல்லியிருப்பினும் விரிந்தபொருளை யுடையன.

புலவர்களைப்பற்றிய செய்திகள்

புலவர்களைப்பற்றி இக்கோவையாசிரியர் கூறியுள்ள கருத்துக்
கள் மிகவும் அரியன. நற்பாவலர், சொல்லும் செயலும் இனியார்
பாற் பழகுவரென்பர்;

“கொடுத்தலு மின்சொலு முள்ளவர் பாலன்பு கொண்டுசென்றம்

கடுத்தினி தேகுநற் பாவலர்”

கற்றதனாலாய பயன் இறைவனைப் பணிதலேயாதலின், புலமை பெற்றதனாலாய பயன் சிவபெருமானைப் பாடுதலேயன்றிப் பிறரைப் பாராட்டுதலன்றென்பது இவர் கொள்கை;

“..... கவிஞர் தமிழ்த்தொடையைக்
கந்தார் களிற்றுரி யார்தென் கயிலைக் கருத்தர்க்கன்றிப்
.....பிறர்க்காக்கும் பரிசெனவோ” (305)

தமிழில் அறிவுவாய்ந்தவர்கள் பிறமொழிகளைக் கற்றதனாற் குறைபொன்று மில்லையென்பர்;

“..... தமிழாய்புலவோர்
தேர்தரு மேன் மொழியுக்கற் றற்று.” (427)

முதலும் முடிவும்

இக்கோவையின் முதற்செய்யுளில் ஐந்து திணைக்கும் உரிய மலர்கள் கூறப்படுகின்றன. இம்முறை திருச்சிறம்பலக்கோவையாரைப் பின்பற்றியது; அந்நூலின் முதற்செய்யுளுரையிற் பேராசிரியர்,

‘பலநிலைக்கட்குமுரிய பூக்களைக் கூறியவதனால், நிலமயக்கங்கூறிய வாறாயிற்று. ஆகவே, பலநிலைகளினுஞ் சென்று துய்க்கும் இன்ப மெல்லாம் தில்லையின் வாழ்வார் ஆண்டிருந்தே துய்ப்பரென்பது போதரும்’

என்று எழுதினார். இக்கருத்தை ஈண்டுச் சிராமலைவாழ்வார்க்கும் கொள்க.

கோவைநூல்களிற் பெரும்பாலனவற்றின் இறுதியில் ‘தலை மகளைக் கலந்திருந்த தலைமகன் முகலொடு மகிழ்ந்து கூறல்’ என ஒருதுறை காணப்படும். அஃது இதன்கண் இல்லை. ‘தலைவன் வீந்தழி மகிழ்ச்சி’ என்னும் பாங்குகற்றோடு முடிகின்றது.

குறட்சோற்பொருளாட்சி

“தாம் கற்ற நூலளவே யாகுமாம் நுண்ணறிவு” என்பதற்கேற்ப நுண்ணறிவுடைய இந்நூலாசிரியர் பலபழையநூல்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தவர்; திருக்குறளில் ஈடுபட்டு அதன் சொல்லையும் பொருளையும் பலவிடங்களில் எடுத்தாண்டுள்ளார்:

* “நுண்மா னுழைபுல மில்லாரிற் சால துவன்றனனே” (59)
என்பது குறளிலுள்ள சொற்றொடரை எடுத்தமைத்தது.

“.....பைந் தொடி யெம்
மெய்வாய் விழிசெவி மூக்கு முவந்துடன் மேவியுண்ண
உய்வாம் படியனைந் தாட்டினள்” (40)

“கண்டாலு மோலின்பங் கேட்டாலு மோலின்பங் காதலிதழ்
உண்டாலு மோலின் புயிர்த்தாலு மோலின்ப மூங்கணைத்துக்
கொண்டாலு மோலின்பம்” (147)

“தன்னைப் புரந்து தலைவனைப் பேணித் தகைபெறுசொல்
மன்னப் புரந்து விருந்தோம்பி ” (388)

“தூய கடவுள் கொழுநனென் றேத்தித் தொழுதெழுந்து” (389)

“எண்ணு மெழுத்தும் விழியாமெனின்” (436)

என்பவை குறளிலிருந்து அள்ளிக்கொண்ட கருத்துக்கள்.

“பேறு களிற்பெரி தாகைந்தர்ப் பேறெனப் பேறுடையோர்
கூறு மொழிப்பொருண் மெய்யே” (429)

என்றது குறளை மேற்கோள்காட்டியது.

பிறநூற் கருத்துக்கள்

“பெரியவர் கேண்மை வளர்பிறை யாமெனும் பெற்றியொத்தே” (430)
என்பது நாலடியிலிருந்து கொண்டது,

“பொன்னே யெழிற்சடை யெம்மான் சிராமலை போற்றுமித்தாய்
இன்னே யிருவ ருமைநிகர் வாரிவ ணெய்தினரோ
முன்னே யெனவுரை யாடினள் கண்டனன் மொய்ப்புணையான்
மின்னே யணையென்கொல் சொல்லிய வாறு விளம்புகவே” (362)

என்பது திருக்கோவையாரிலுள்ள செய்யுளைப் பெயர்த்தமைத்தது.

“கண்ணினு நாடுங் கருத்தினு நீயன்றிக் கண்டிலனே” (61)

என்ற பாங்குகூற்று, கம்பராமாயணத்திலுள்ள,

“கண்ணினு முனைநீ தையல் கருத்தினு முனைநீ”

என்ற அனுமன்கூற்றின் நினைவில் எழுந்தது.

* இவற்றிற்கு நேரான துற்செய்யுட்கள் குறிப்புகரையிற் காட்டப் பட்டுள்ளன,

“தேடு பொருட்டுத் தகச்சக மீந்து”

(410)

என்று பரத்தையரைக் கூறும் கருத்து,

“அழிபவர் பொருள்கொண் டெள்ளக்
கெண்ணெய்போ ளளந்து காட்டிப்
பழிபடு போகம் விற்பார்”

என்னும் திருவிளையாடற் செய்யுட் பகுதியை நினைவுறுத்துகின்றது.

“பாவார் தருசிக்க கோக்கப் பொருளிப் படியெனதூல்
ஈவா ரறிவிப்ப தொப்ப”

என்றவிடத்துச் சூத்திரநிலையுள் ஒன்றன் பெயரையும்,

“துணைக், காரணமின்றி முதலு நிமித்தமும் காரியத்தைப்
பூரண மாக்க லுறா”

என்புழித் தருக்கநூற்கருத்தையும் காணலாம்.

பழமொழிகள்

அங்கங்கே பழமொழிகளை யமைத்துள்ள பகுதிகள் வரு
மாறு:—

“மருவுபுண்ணில், வேலைச் செருகுவ துண்டோ” (50)

“உமிகுத்திய பேரின்” (101)

“புண்ணு ருடலெவெக் கோலிற் றுளைப்பதபோல்” (126)

“அத்தியாரும் விளங்கனி மான” (230)

“காந்த மெதிர்வச மாகு மயமென” (247)

“உலாவாய் மெழுகாகி யினைந்து” (280)

“அழலினெய் பூற்றுவ தாகும்.” (413)

தொனி

“பாலிய லாருநற் காரிகை யோதியின் பாலமர்ந்தம்

மேவிய லாருநன் னூலெட யாயா விதமதென்னே” (9)

என்பதில் காரிகை நன்னூலென்னும் இலக்கணநூற்பெயர்கள்
தொனிக்கின்றன; காரிகைக்குமுன் நன்னூல் படிக்கவேண்டுமென்ற
முறையும் இதனால் உய்த்துணரப்படுகின்றது.

“திருவாசகத்தினி லாசையுற் றேற்கு” (84)

என்பதில் திருவாசகமென்னுந் திருமுறைப்பெயர்தொனிக்கின்றது.

“.....தாழ்குழற்கு

வேற்றுமை யாவதன் றல்வழி கண்டிவண் மேலிடினே” (251)

என்பதில் வேற்றுமை அல்வழியென்னும் சந்திகளின் பெயர்களும்,

“அவ்வி ரடியன்புந் நோடி யாகு மணிதிகழும்

இவ்வி ரடிவந்தி தன்னடி யாகும்” (300)

என்பதில் நோடி, வஞ்சியடி யென்னும் செய்யுளடிகளின் பெயர்களும் ஒலிக்கின்றன.

“தேசம் புகழ்க் கலிங்கநாடு காஞ்சியுந் சேரக்கட்டி” (23)

என்பதில் கலிங்கதேசத்தின் பெயரும் காஞ்சிமாநகரத்தின் பெயரும் தோற்றுகின்றன.

“வேதாந்த வாக்கியஞ் சித்தாந்த மென்று விளம்புநெஞ்சே” (34)

என்பதில் வேதாந்தமென்பதனோடு இனம்பற்றிய பெயராகிய சித்தாந்தமென்பது வேறுபொருளில் ஒருங்கு வந்தது. நாயன்மாருள் ஒருவராகிய கண்ணப்பரைப்பற்றிக் கூறிய ஆசிரியர் வேறொரு நாயனராகிய சம்பந்தரின் பெயரும் உடன்தோற்றும்படிவேறுபொருள் பட,

“தாராரும் வேலவர் சம்பந்தர் கண்ணப்பர் சாதியர்நாம்” (133)

என்று அமைக்கின்றார். 355-ஆம் செய்யுளில் ஒன்றுமுதல் ஆறு எண்களின் பெயர்களிற் சில உரியபொருளோடும் சில வேறுபொருள்களோடும் ஒருங்கு வந்துள்ளன.

ஒருபொருளிருசொற்கள்

ஒரேபொருளையுடைய இரண்டுசொற்களை வேறுவேறு பொருளில் வைத்துப் பாடுவார்:

“மலர் பூமேற் பயின்றன” (4)

“தன்றே சிலையெனக் கொண்டோன்” (205)

“உயிர் நமக் கூவியி லீந்து” (269)

“அாவே பணியென வாழ்வோன்.” (359)

மயக்கம்

“பொன்னுரஞ்சேர் தேவாதி தேவன்”

(4)

என்று ஓரிடத்தில் இறைவனைக் குறிக்கின்றார். இத்தொடர் முதலிற் பொன் உரஞ்சேர்ந்த சிவபெருமான் என்னும் பொருளைத் தோற்றச் செய்து மயக்கத்தை உண்டாக்கப் பின் ஊன்றினோக்குகையில், பொன் உரஞ்சேர் தேவுக்கு ஆதிதேவன் என்னும் பொருளைத் தருகின்றது. இப்படியே “பூமகன்சேய் நாமகள்” (435) என்னும் தொடர் முதலில் திருமகளின் சேயாகிய நாமகனென்ற மயக்கப் பொருளைத் தோற்றுவித்துப் பின் பூமகளுடைய சேயினது நாவிலுள்ள மகனென்ற மெப்ப்பொருளை ஊன்றியறியச்செய்கின்றது.

குறிப்பு

வேங்கைமரத்தின்மேல் தலைவன் ஆம்பற்பூவை வைத்துச் சென்றனென்பதைப் பரியாயக்குறிப்பினால்,

“சேரர் தருபுலி மேல்யானை வாழ்ந்திடச் செய்தனரே”

(209)

என்பர். பாதிரிமரத்திற் காலிமலர்மாலையை வைத்தனென்பதை எழுத்துக்குறிப்பினால்,

“காவாதி யாய்முத வில்லாத வாவிக் கடிமலர்த்தார்

பாவாதி யாய்முத வில்லா வெதிரி படைத்ததுவே”

(210)

என்பர்.

வெளிப்படை

வேங்கைமரத்தைப் பாயாதவேங்கை யென்றும் (74), பிள்ளையை, “தேடத்தகாத பொருள்” (428) என்றும் வெளிப்படை நிலையாற் குறிப்பர்.

அணிகள் முதலியன

பொருளணிகளுள் உவமை, உருவகம், சிலேடை, நிரனிறை, தற்குறிப்பு, பின்வருகிலை, இலேசம், வேற்றுமை, பரிவருத்தனை முதலியவைகளும், சொல்லணிகளுள் மடக்கு முதலியனவும், யமகம், திரிபு, எதுகையம், முரண் முதலியனவும் இந்நூலில்

வந்துள்ளன. அவை முற்றும் எடுத்துக்காட்டின் விரியுமாதலின் சிலவற்றின் எண்கள்மட்டும் பின்னே காட்டப்படுகின்றன:

1. உவமை : இல்பொருளுவமை, 25.
 2. உருவகம் : 12.
 3. சிலேடை : 6, 13, 14, 65, 85, 146, 167, 195, 214, 236, 242, 438.
 4. நிரனிறை : 161, 163, 179, 195, 253, 383, 434.
 5. தற்குறிப்பு : 11, 65.
 6. பின்வருநிலை : 241.
 7. இலேசம் : 224.
 8. வேற்றுமை : 19.
 9. பரிவருத்தனை : 158.
- மடக்கு : 63, 91, 96, 114, 119, 128, 165, 182, 187, 235, 341, 349, 410, 412.
- யமகம் : 79.
- திரிபு : 90, 112, 377.
- எதுகையம் : 63, 127, 141, 169, 180, 185, 226, 244, 287, 289.
- முரண் : 81, 188, 409.

அரும்பதங்கள்

இதில் காணப்படும் அரும்பதங்களிற் சில வருமாறு:

ஆரியர்—ஆரியக்கூத்தர்.

பாந்தம்—இயைபு.

சேலன்—மன்மதன்

பாரியர்—கனவான்கள்.

சொற்பனம்—கனவு.

வச்சிரம்—கள்ளி.

தயவு—தயை.

வாளாது—சும்மா.

வாறு—விதம்.

உ

கணபதி துணை.

சிராமலைக் கோவை.

காப்பு.

(கட்டளைக்கலித்துறை)

1. சீர்பூத்த தார்மட்டு வர்குழல் பாகர் சிராமலைவாழ்
தார்பூத்த கொன்றை யணிதாயு மானவர் தந்திருத்தாட்
கேர்பூத்த கோவைத் தமிழ்மலை பாட வெனக்கருளும்
கார்பூத்த மும்மதச் செவ்வந்தி யானை கருத்துவந்தே.

நூல்.

க. கைக்கிளை.

காட்சி.

2. சீர்கொண்ட தாமரை நீலந் தளவு செழுங்குமிழ்கோங்
கேர்கொண்ட காந்தண் மணந்துசெவ் வந்தியொ டேய்ந்தகொன்றைத்
தார்கொண்ட வேணியர் வாழுஞ் சிராமலைச் சாரலின்பாற்
கார்கொண்டசோலையின்வாயொருவல்லியென்கண்ணுற்றதே.

குறிப்புரை.

(காப்பு) 1. மட்டுவார்குழல்: இத்தலத்து அம்பிகையின் திருநாமம்.
செவ்வந்திவிநாயகரென்பது தலவிநாயகரின் திருநாமம்.

2. இந் நூல் ஐந்திணைக்கோவையாசலின், மருதநிலத்துக்குரிய
தாமரைப்பூவும், நெய்தலுக்குரிய நீலமும், முல்லைக்குரிய தளவும் குமிழும்,
பாலைக்குரிய கோங்கும், குறிஞ்சிக்குரிய காந்தளமாகிய ஐந்திணைமலர்களும்
இச்செய்யுளின் கூறப்பட்டுள்ளன; தளவு-முல்லை. வல்லி-கொடி.

ஐயம்.

3. வானக மோபணி வாழல கோமரு வார்மலரோ
மேனக மோபுன லாக மோவன்றி மேதினியோ
தானக மாவது பெம்மான் சிராமலைச் சாரலின்வாய்
நீனக மார்கொடி வேடுணை போனிற்ரு மெல்லியற்கே. (உ)

துணிவு.

4. வாவா வெனக்கன் னிமைத்தே யழைத்தன வாழிநெஞ்சே
தாவா வடிமலர் பூமேற் பயின்றன தாழ்குமுன்மேற்
பூவா டிடமண் டினவன் டணங்கலன் பொன்னுஞ்சேர்
தேவாதி தேவன் சிராமலை மேவுமிச் சேயிழையே. (ங)

3. வானகம்—தேவலோகம். பணிவாமூலகு—நாகருலகு. மரு—மணம்.
மலர்—தாமரைமலர். நகம்—மலை. புனலார் அகமோ—கடலோ. நீன் அகம்
ஆர் கொடி—நீனத் தன்னிடத்திலே பெற்ற கொடி. வேன்—மன்மதன்.
வேன்துணைபோல் நிற்கும் மெல்லியல்: “அனக்கன் றுணையோ” (நிருசீ
சிங். 2.) மெல்லியற்குத் தானகமாவது வானகம் முதலியவற்றுள் எதுவோ
என்க. இப்பெண் தெய்வப்பெண்ணோ, நாககன்னிகையோ, திருமகளோ,
வகையாமகளோ, நீராமகளோ, மானிடமகளோ என ஐயுற்றவன் அவர்கட்
குரிய இடங்களைக் கூறினான்.

4. கண் அழைத்தன: “நிலவுண்கண், கையா லழைப்பன போலிமை
யாநிற்கும் காரிகைக்கே” (நருணை. 3.) மலர் பூமேற் பயின்றன வென்பது
ஒருமயம். அணக்கு - தெய்வங்கள். பொன் உரம் சேர் தேவு - திருமகள்
மாப்பிற் சேரப்பெற்ற திருமாலுக்கு. தேவாதிதேவன்: “தேவாதி தேவன்”
சிவன். 1.

கண் இமைத்தலும் அடிகள் நிலத்திற் பொருந்தலும் பூ வாடுதலும்
வண்டுகள் அதில் மோப்த்தலும் தெய்வங்களிருக்கு இன்மையின் ‘அணக்
கல்லன்; மானிடமகளே’ எனத் தெளிந்தான்.

குறிப்பறிதல்.

5. மதிமுக மாகுமோர் பேதைக் கணையாய் வருங்கருண
நிதிமுக மோரைந் துடையான் சிராமலை நீன்பொழில்வாய்
எதிர்முக மாகுமும் மான்மரு னோடரு னேய்ந்தெழிலால்
துதிமுகநோக்கென்றுயர்க்கோர்மருந்தெனத்தேதான்றியதே.

உ. இயற்கைப் புணர்ச்சி.

இரந்துபின்னிற்றற்கு எண்ணல்.

6. மெய்யன் பால்வரம் வேண்ட வுவந்தருள் வேட்கைகொண்டோர்
வையகந் தேரென ஆர்ந்தோர் சிராமலை வாழும்மான்
செய்யபைம் பூந்தளிர்க் கற்பகம் போறலிற் சென்றிரந்தால்
உய்யவின் கேசொற்க முற்றின்ப நாமுண ஆட்டெடுஞ்சே. (க)

இரந்து பின்னிற்றல்.

7. சீராரு மீசர் சிராமலை யாரருள் சேரலர்போற்
போராரு நீல விழிக்கணை யென்னிடைப் போக்கெடுஞ்சத்
தேராரு மாவி வருத்தி யெதிரறி யாரினின்றால்
நீராரு ஞாலத்தி னீதழ கோவுரை நேரிழையே. (உ)

5. பேதை பென்றது ஒரு வணிகப்பெண்ணை; 16, 74; இவ்வரலாறு
செவ்வந்திப்புராணத்துள்ள தாயாரசருக்கத்தால் விளங்கும். எதிர்முகம்—
முன்னிலை. விழிப்பற்றிச் சொல்லப்படுக்கவனாதலின் அதற்கேற்பத் தலைவி
யை மாணென்றான். நோக்கின் மருனென்றது பொதுப்பார்வையை; அரு
ளென்றது சிறப்புப்பார்வையை; “இருநோக் கிவருண்க ணுள்ள தொரு
நோக்கு, நோப்பநோக்கொன் றந்நோய் மருந்து” நுளர், 1091.

6. மெய்யர் வேண்ட. சொற்கமென்பது சிலைடை; சொர்க்கலோ
கம், ஸ்தனம்; “ஒருசுவர்க்கம் கைக்கொண் டேவந்தயி ராணி, இருசுவர்க்கம்
வைகு மிறையும்” (திருவிடைமருதாநாட, 221.) இம்மான் இன்பம் பட்டும்.

7. விழிக்கணையை என்னிடை நெஞ்சத்துப் போக்கி. எதிர் - நேரே.
அறிபாரின் - ஒன்றும் தெரிபாடவரைப்போல. மீர் - கடல்; ஆகுபெயர்.

முன்னிலை யாக்கல்.

8. பொன்னூர் புரிசடை யெம்மான் சிராமலைப் பூண்முலையீர்
என்னு ரியர்ப்பயி லாயத்தி னீங்கியிங் கேதனியே
மின்னு ரிடைநுவண் டெய்த்திட மோன மிருந்துபவம்
மன்னு ரொன்றிற் பதோதுமி னுந்திரு வாய்மலர்ந்தே. (ங)

வண்டோச்சி மருங்கணைதல்.

9. சேனிய லார்கொடி யெம்மான் சிராமலைத் தேமலரார்
காசிய லாரு மளிகா னுமக்குக் கழறுவதென்
பாசிய லாருநற் காரிகை யோதியின் பாலமர்ந்தும்
மேனிய லாகுநன் னூலிடை யாயா விதமதென்னே. (ச)

மெய்தோட்டுப் பயிற்.

10. நதிகொண்ட செஞ்சடை யெம்மான் சிராமலை நன்னுதலாய்
மதிகொண்ட வுன்முக வேர்வை துடைக்க வளையணியப்
பதிகொண்ட பாதம் வருடவண் டோச்சப் படைத்தவென்கை
கதிகொண்ட நீயு மெனைப்பணி கொண்டருள் காண்டகவே.

8. எல் நாரியர் - ஒளியையுடைய பெண்கள். மின் ஆர் இடை -
மின்னற்கொடிபோன்ற இடை. எய்த்திட - இளைக்க. பவமன்னுரென -
முனிவரைப்போல; பவம் - பிறவி; “யாதிவர் மாதவ மம்பலத் தான்மலை
யெய்துதற்கே” திருச்சிற். 40.

9. சே - இடபம். கா - சோலையின்கண். அளிகாள் - வண்டுகளே.
பா இயல் டிரும்-பரவிய அழகு டூர்ந்த. காரிகை ஓதியின்பால் அமர்ந்தும் -
தலைவியின் கூந்தலிடத்தே தங்கியும். நன்னூல் இடை ஆயாவிதம்-நல்ல நூல்
போன்ற இடையின் தன்மையை ஆராயாதவிதம். பாக்களின் இலக்கணம்
டூர்ந்த யாட்பருக்கலக்காரிகையைப் படித்து இன்பத்தோடு தங்கியும் யாரும்
வீரும்பும் இலக்கணமாகிய நன்னூலை இடையில் ஆராயாத தன்மை என்ன
வென்பது வேறுபொருள்.

நன்னூலும் காரிகையும்: “எமர் பாலிப் புலவரெலாம், நன்னூ லிடை
யெழிற் காரிகை கேட்க நனுகிளரே” கோடச்சுரிக். 241.

10. என்னைகள் உன்முகத்தின் வேர்வையைத் துடைத்தல் முதலிய
வற்றைச் செய்யும் பேற்றைப் பெற்றன. படைத்த: விண்ணுற்று. காண் தக-
அழகுபொருள்.

பொய் பாராட்டல்.

11. தென்முக வேந்தை யுதைத்தோன் சிராமலைத் தேமொழியாய்
தன்முக மாருங் குறைகறை யாவுந் தணந்துனது
பொன்முகம் வாய்ப்பப் புளிசூழ்ந் திரவினைப் பூண்டுமதி
பன்முக மாந்தி யார்கட னாளும் படிந்திடுமே. (சு)

இடம்பெற்றுத் தழால்

12. துடைத்துப் படைத்தளித் தாள்வோன் சிராமலைத் தோகையல்
படைத்துக் கிளைத்த விரக விடாய்க்குப் பனைத்திளகிப்
புடைத்துத்தடித்தெழுபொற்கிரியார்துபின்பூஞ்சுனைக்கீழ்க்
கிடைத்துப் படிந்துசெவ் வாய்த்தேன் பருகற் கிடமிதுவே. (.)

வழிபாடு மறுத்தல்.

13. பணியு மதியு மணிந்தோன் சிராமலைப் பைம்பொழில்வாய்
அணியு மனியுந் திகழ்மா தவியென் னருந்துயர்நோய்
தணியும் வகையிடந் தந்தெனைக் காக்கிற் றரணியினீ
திணியு மசோகத் துறுவா பெனுஞ்சொற்குச் சீருறுமே. (அ)

11. தென்முக வேந்தை - யமனை. குறை - குறைதல். கறை - களங்
கம். முகம் வாய்ப்ப - முகத்தின் அழகைப் பெறுதற்கு. இரவு - இராத்திரி,
யாசித்தல். மதி - சந்திரன்; எயுவாய். பல தீவினைகளைப் போக்கிக்கொள்
வதற்குக் கடல்நீராடுதல் மரபு; பட்டினம். 99.

12. கிடைத்து - கிட்டி.

13. அணி - அழகு. மாதவி - குருக்கத்திக்கொடியே; அசோகமாத்
திற்படர்ந்திருக்கும் மாதவிக்கொடியை விளித்துக் கூறியது. அசோகம்-ஒரு
மரம்; சோகமின்மை; “ஆறாத சோகமு மாற்றுதல் வேண்டு மசோகமெய்தி,
மாறாத தண்ணளி கூர்மலர் வாண்முக மாதவியே” நஞ்சு. 11.

இடையூறு கிளத்தல்.

14. கோனா டரவணி யெம்மான் சிராமலைக் கோதைநல்லாய்
கோளாய் பெரிய தனம்பொருந் தாமற் கிளந்தபுகழ்த்
தாளான ராயினும் வேதியர் மாமலர் தானெடுத்து
வேளாளர் கான்மலர் மேற்பூசை செய்வது மேன்மையன்றே.

நீடுநீனைந்திரங்கல்.

15. பொன்னுள் கணவனுங் காணாத சேவடிப் போதருளி
எந்நாளு மென்னுள நீங்காச் சிராமலை யீசனருள்
அன்னுள் கனியித ழாாமு தூட்டியன் பாய்மருவித்
தன்னு ளிவனென வாள்வதென் றோமனந் தான்மகிழ்ந்தே. ()

மறுத்தேதிர்கோடல்.

16. அனைவடி வான சிராமலை யார்கழற் கன்பர்செய்மால்
முனைவடி வான வடவா முகவங்கி முண்டுவரின்
இனைவடி வானவென் னான்வேலி நிற்கு மியல்புமுண்டோ
நனைவடி வேனுந் தவஞ்செய்தி லேனென்ன செய்குவனே. ()

14. பெரியதனம் - பெரியகொங்கை; பெருந்தன்மை; சிலேடை; 85.
தாளானர் - முயற்சியுடையவர். வேதியர் மாமலர் - வேதியருக்குரிய அடை
யாளப்பூவாகிய தாமரைமலர்; என்றது கைகளை. வேளாளர் கான்மலர் -
வேளாளருக்குரிய வாசனையையுடைய குவன்மலர்; என்றது கண்களை.
கைகளால் தனங்களை மறைத்துக்கொள்ளாமல் கண்களை மறைத்தல் சிறப்
பன்றென்றபடி.

அத்தனர்கள் பெருந்தன்மை பொருந்தாமல் வேளாளர்களுடைய கால்
களில் மலர்நூலிப் பூசைசெய்தல் சிறப்பின்றென்பது வேறுபொருள்; கான்
மலர் - காலாகிய மலர்.

15. பொன்னுள் - திருமகள். தன் ஆள் இவன் என; ஆள் - அடிமை.

16. அன்பர் செய் மால்-அன்பரால் உண்டாக்கப்பட்ட காமமயக்கம்.
மாலாகிய வடவைத்தி முண்டுவரின் என் நான்மலாகிய வேலி நில்லாது என்ற
படி; நான்வேலி: 909, 1016. தவஞ்செய்திலேன்: “பொறையார்
தவஞ்செய்தி லேனேஞ்சு மேயென் புகல்வதுவே” நஞ்சை. 14.

இதுவுமது.

17. உடலு முயிரு மெனவாழ் சிராமலை யொண்பொருள்வந்
துடலு முயிரு மிதுவென்று காட்ட வுணர்ந்தவன்பர்க்
குடலு முயிரு முறவறல் போலன்ப ரொண்மயலால்
உடலு முயிரு மெனாநானு நாணு முறளிலமே. (கஉ)

வறிது நகை தோற்றல்.

18. அலந் திகழு மிடற்றார் சிராமலை யன்னமின்னாள்
நீலந் திகழும் விழியார் கமல நிகர்வதனம்
கோலந் திகழுந் தளவெனப் புன்னகை கூர்ந்த திந்நாட்
சீலந் திகழு மனத்தன்பி னாரொண்ணாஞ் சித்திக்கவே. (கங.)

முறுவற்குறிப்புணர்தல்.

19. முன்னாள் சிராமலை யீசர் நகைபுர மூன்றையட்ட
திந்நா ளெமது மதன விகார மெழிற்றளவம்
தன்னா னெனுமிவை மூன்றையு மட்டதித் தாமரைவாழ்
பொன்னாள் பவளச்செவ் வாயொளி யார்ந்திடு புன்னகையே.

17. தலைவிக்கு உடலும் நாணுக்கு உயிரும் உவமை; நிரனிறை; “உயிரி னுஞ் சிறந்தன்று நானே” நோல். களவு. கு. 22.

18. நீலம் - கருங்குவளைமலர். விழி ஆர்ந்த. தளவு - மூல்லை. வதனம் புன்னகை கூர்ந்தது. அன்பினாரென்றது தலைவனை.

இது கவியின்கூற்று.

19. சிராமலைநாதர்புன்னகை மூன்றுபுரங்களையும் அட்டது; அது போல இவன்புன்னகை எமது காமலிகாரம், மூல்லை, நாணமென்றும் மூன் றையும் அட்டது. தளவம் - மூல்லை. தன்னென்றது தலைவியை.

“அடியார் குறித்த தருன்காழி நாதர்வென் ளானுயர்த்த, கொடியார் புரிந்த குறுகை முப்புரங் கொன்றதிடைத், துடியார் புரிந்த குறுகை யென்னையென் றோக்குலத்து, நெடியார் பலரை யுயச்செய்த தீது நிக ரரிதே” கீ. 149. 19.

முயங்குத வறுத்தல்.

20. வானவர் மாலய னிந்திரன் மாதவ மாமுனிவர்
தானவர் போற்றும் பிரான்வாழ் சிராமலை சார்ந்தினிதா
மானவர் பாற்கட லாசமு தென்மையின் வாய்ந்ததெனக்
கானவர் மாநிலை யான்பெற்ற வாறிந்தக் காவகத்தே. (கரு)

புணர்ச்சியின் மகிழ்தல்.

21. நானென தென்னுஞ் செருக்கற்ற ஞானமெய் நற்றவரைத்
தானென வாக்கிச் சிராமலை நாதன் றருமருட்செந்
தேனென வானுறு தென்னமு தென்னச் சிறந்ததிந்த
மானெனை மேனி யருளிய பேரின்ப வாழ்விதுவே. (கசு)

புகழ்தல்.

22. பாருந் திசையுந் திரிந்துவெங் காலைப் பரிந்தருந்தி
ஊரும் பணியினங் காணிர் தவங்க ளுளுற்றிடினும்
நீரும் பிறையு மணிவோன் சிராமலை நேரிழைசீர்
ஆருந் திகழிடை போற்பொலி வார்த லரிதுமக்கே. (கௌ)

ஏழ்புற வணித்தல்.

23. வாசம் பெறுமட்டு வார்துழல் பாக மகிழ்ந்துறையும்
ஈசன் சிராமலைச் சாரலின் வாழு மிளங்கொடியே
தேசம் புகழுங் கலிங்கமுங் காஞ்சியுஞ் சேரக்கட்டி
நேசந் தரப்பணி யாவுந் திருத்தின னோற்பெறவே. (கஅ)

20. தானவர் - வித்தியாதரர். மானவர் - மனிதர். என்மையின் - எளிதாக. பெற்றவாறு என்ன வியப்பு என ஒருசொல் வருவிக்க.

21. செருக்கு - மயக்கம். நானென தென்னுஞ் செருக்கு: "யானென தென்னுஞ் செருக்கு" (குறள், 346.) நானென...ஆக்கி: "தன்னைப் பரமென யானுணர்ந் துய்த்திடத் தானுனால், என்னைச் சிவமெனச் செய்தோன்", "தன்னை யுணர்ந்தித்தன் போலெனைச் செய்து" (297, 328) என்பர்பின்னும்.

22. காலை - காற்றை. பணி - பாம்பு. பி-ம். 'திகழல்குல்போற்'

23. கலிங்கம் - உடை. காஞ்சி - ஒருவகை மேகலை. கலிங்கமென் னும் தேசப்பெயரும் காஞ்சியென்னும் நகரப்பெயரும் இதில் தோற்றுதல் ஒருபயம்; "காஞ்சி விருக்கக் கலிங்கம் குலைந்த கலவி மடவிர்" (கலிங்கந். 60.) பணி - ஆபரணங்கள்.

௩. வன்புறை.

௩. வன்புறை.

அணிந்துழி நாணிய துணர்ந்து தேளிவித்தல்.

24. தோடுங் கலையுந் தொடியுமுத் தாசமுஞ் சூழ்ந்தளிகள்
பாடுந் தொடையு முனதுயி ராகுநற் பாங்கியர்போல்
நாடும் படியன்பி னுன்றரித் தேனஞ்சி நாணமுறேல்
நீடுஞ் சிராமலை யீச ரருளென்னு நேரிழையே. (௧)

பெருநயப்புரைத்தல்.

25. மானார் தருமங்கை யெம்மான் சிராமலை மான்முகம்போல்
தேனார் தருமலர் தேரளி காள்சொலுஞ் செங்கமலம்
தானார் தருங்கமு குண்டோ வனசந் தனிர்கமழும்
கானார் தருங்குமி முண்டோ பணையிலுங் காவிலுமே. (௨)

தேய்வத்திறம் பேசல்.

26. பண்ணார் மொழியுமை பாகர் சிராமலைப் பாண்டரங்கர்
கண்ணார் துதலின ராரருள் கூட்டிடக் காதலினும்
தண்ணார் பொழிலிடை மேவு மணத்தைத் தடுப்பவர்பார்
பெண்ணு ரமுத மனையா யெவனைந்து பேதுறலே. (௩)

24. தோடு - காதணி. கலை - ஆடை. தொடி - வளை. அளிகள்
சூழ்ந்து பாடும் தொடை; தொடை - மாலை. நாணமுறேல் - நாணுதே.

௩-ம். 'நாணல்வளம்'

25. மான் ஆர் தரும் அங்கை; அங்கை - அகங்கை. அளிகள் -
வண்டுகளே. சொலும்: முன்னிலையேவற்பன்மை. கமலம் முகத்துக்கும்
கமுகு கழுத்துக்கும் உவமைகள். வனசம் - தாமரைமலர். குமிழம்பூ மூக்
குக் குவமை. பணை - மருதநிலம். கா - சோலை.

26. பாண்டரங்கர் - பாண்டரங்கமென்னும் கூத்தையுடையவர்;
"பண்டரங்க மாடுங்கால்" (ஃலி. க.) எவன் - என்னகாரணம். கைந்து பே
துறல் - வருந்தி மயங்குதல்.

பிரியேனேன்றல்.

27. நணியா மிகுடினி யுற்றோ னமிந்தசஞ் சீனிபெற்
 நணியா வுரிப்பெற் நெனவுனைப் பெற்றன னன்பர்விழி
 மணியார் சிராமலை மாணே வருந்தலொர் மாத்திரையாம்
 கணியார் பொழுதும் பிரிந்துய்வ னோவென் கவல்வதுவே. ()

பிரிந்துவருகேன்றல்.

28. கொடுத்தலுமின்சொலுமுள்ளவர்பாலன்புகொண்டுசென்றங்
 கடுத்தினி தேகுநற் பாவலர் போலங் ககன்றுமிங்ஙன்
 தடுத்தலொன்றின்றிவருவேனினயுயத்தைச்சார்ந்தருள்வாய்
 கடுத்தழை கண்டர் சிராமலை வாழங் கனிமொழியே. (ரு)

இடமணித்தேன்றல்.

29. பொருமிக் திரண்டுமுத் தார்ந்திது மாந்து புடைத்துஊம்மிப்
 பருமித்த பூண்முலை யாயஞ்சன் மாதொரு பாகர்மன்னும்
 திருமிக் குயர்தென் சிராமலை யாருஞ் செறிகறியென்
 மருமிக்க சோலையின் மேனிப் படர்ந்து வளர்ந்திடுமே. (சு)

27. அமிந்த சஞ்சீவினி - உயிரைத்தருவதொரு மூலிகை. அன்பர்
 விழி மணியார்-சிவபெருமான்; “கண்ணே கண்ணிற் கருமணியே” (தேவா
 ரம்.) கணி ஆர் - கணித்தல் ஆர்ந்த.

28. கொடுத்தலும்.....பாவலர்போல்: “கொடுத்தலு மின்சொலு
 மாற்றி னடுக்கிய, சுற்றத்தாற் சுற்றப்படும்” (குறள், 525); “வள்ளியோர்ப்
 படர்ந்து புள்ளிற் போகிவரிசைக்கு வருந்துமிப் பரிசில்
 வாழ்க்கை” (புறநா. சன: 1 - 6.) கடு - வீடம்.

29. பொருமி - ிக்கி. பருமித்த - அலங்கரிக்கப்பெற்ற. அஞ்சல் -
 அஞ்சாதே. கறி - மிளகின்கொடி.

ச. தெளிவு.

30. இனம்பிரி மானென நின்றல மந்திடு மென்னையன்பால்
மனம்பிரி யாவகை தேற்றின ரங்கு மறந்துறையார்
தினம்பிரி யாமற் சுரும்பளி சேருந் தெரிபலணி
கனம்பிரி யாத களத்தார் கிராமலைக் காவலரே.

(க)

௫. பிரிவுழி மகிழ்ச்சி.

சேல்லுங் கிழத்தி சேலவுகண் ளேத்தோடு சோல்லல்.

31. சீரா ரடிமலர் கன்றிடு மென்று சிலம்பிரங்கக்
காரார் குழல்வண் டிறுமிடை யென்று கழறமெல்ல
வாரார் முலைகொண் டெனதா ருயிருரு வாய்ந்துநெஞ்சே
ஏரார் கிராமலை யீச ரருளிணங் கேகிடுமே.

(க)

பாகனோடு சோல்லல்.

32. பாவார் தருசின்க நோக்கப் பொருளிப் படியெனநூல்
ஈவா ரறிவிப்ப தொப்பச் கிராமலை யீசரருந்
ஆவார் குழன்முக முன்புபின் பாகவன் பால்வலவா
காவார் தருவண்ட லாடிடத் தேகுதல் காண்குவையே.

(உ)

30. இனம்பிரிமான்: “நனந்தலைக் கானத் தினந்தலைப் பிரிந்த, புன்
கண் மடமான்” (குறுந். ௨௭௨.) அலமந்திடும் - சுழலும். சுரும்பும் அளியும்
வண்டின் சாதிகள். கனம் - மேகத்தின் கரியநிறம்; ஆகுபெயர்.

31. இடை இறுமென்று. உயிரென்றது தலைவியை. உயிர் உரு
வாய்ந்து ஏகிடுமென்க.

32. சிங்கநோக்கமென்பது ஒருவகைச் சூத்திரநிலை; முன்னும் பின்
னும் நோக்கல் அதன் இலக்கணம். நூல் - இலக்கணநூலை. குழலும்
முகமும் தனித்தனியே முன்பும் பின்புமாக. வண்டல் - விளையாட்டு.

கூ. பிரிவுழிக் கலங்கல்.

ஆயவேள்ளம் வழிபடக் கண்டிது மாயமோ வேன்றல்.

33. கணியார் தருநென் சிராமலை யீசர் கருணையன்னார்
மணியார் தரும்பணி நாப்பணன் மாணிக்க மன்னுதல்போல்
பணியார் தருமுலை யார்தொழ வாரும் பரிசுதுன்னின்
அணியார் தருபுணர்ப் பிந்திர சாலங்கொ லாய்ந்திடினே. (க)

வாயில்பெற்றுய்தல்.

34. நாதாந்த மீது நடிப்போர் சிராமலை நங்கைவிழிப்
போதாந்த வாநய நோக்கெழிற் கூந்தற் புயன்முதலாப்
பாதாந்த நாடி யிவளுயி ரென்னுயிர்ப் பண்புரைக்கின்
வேதாந்த வாக்கியஞ் சித்தாந்த மென்று விளம்புநெஞ்சே. ()

பண்புபாராட்டல்.

35. ஆடிய சேவடி யெம்மான் சிராமலை யாயிழைசீர்
நாடிய கிள்ளையு மன்னமுந் தோகையு நாணிநித்த
நீடிய காடுங் கடலு மலையு நிலைமையவாய்.
ஒடிய வென்னென்றிற் சாய னடைமொழிக் கொல்கியன்றே. ()

33. கணி - வேங்கைமரம்; கணித்தலுமாம். பணி - ஆபரணம். மாணிக்
கம் தலைவிக்குவமை. பாங்கிமர் தொழத் தலைவி இருக்கும்பரிசு. புணர்ப்பு-
புணர்ச்சி.

34. விழிப்போது ஆம் - கண்ணாகிய குவளைமலரில் உண்டாகும்.
நோக்கு: எழுவாய். கூந்தற்புயல் பாதாந்தமென்பன தோழியின் உறுப்
புக்களை. இவளுயிருக்கும் ஏன் உயிருக்கும் உள்ள பண்பை. வேதாந்த
வாக்கிய மென்றது 'அது நானானேன்' என்பது. சிந்தாந்தம் - முடிபு. என்
உயிரும் இவளுயிரும் ஒன்றேயென்பது முடிவாகுமென்று கருத்தது.
நோக்கு விளம்புமெனக் கூட்டுக.

35. சாயலுக்குத் தோகையும் நடைக்கு அன்னமும் மொழிக்குக்
கிள்ளையும் தோற்றன; தோகை - மயில். ஒடிய: முற்று. ஒங்கி - தளர்ந்து.
எதிர்நீட்சினை.

பயந்தோர்ப் பழிச்சல்.

36. தண்ணூருங் கற்பகம் பூமாலை யீன்றெனச் சார்ந்தெனக்குப்
பண்ணூருஞ் சின்மொழிப் பாவையைத் தந்தவர் பாரினெற்றிக்
கண்ணூருந் தேவர் கிராமலை யீசர் கருணையென
விண்ணூரும் போற்றிட வெந்நாளும் வாழி விசயமுற்றே. (ச)

கண்படைபெறுது கங்குளுதல்.

37. ஆரண முற்ற கிராமலை நாத ரருளனைய
வாரண முற்ற தனத்தார் மணந்து தணந்தபின்பு
பூரண முற்ற மதியும்பர் கண்களைப் போன்றவென்கண்
காரண முற்றதென் காரிரு ணீட்டிப்பக் காசினிக்கே. (ரு)

எ. இடந்தலைப்பாடு.

தந்த தெய்வம் தருமெனச் சேறல்.

38. தொண்டரைவேண்டிப்பரவைதன்பாலன்பிற்றாதுசென்றோர்
அண்டரை யானுஞ் கிராமலை நாத ரருள்வர்புண்போல்
விண்டரை மாதர் பணியுங் குவிமுலை மின்பயிலும்
வண்டரை யாண்மலர்க் காவினிற் சேறும் வருகிறெஞ்சே. (க)

36. தண் - தண்மை; “தண்ணூர் தமிழ்விக்கும்.” (நிருவாசகம்.)
ஈன்றென - ஈன்றாற்போல. தலைவிக்கு மாலை உவமை; “திருவளர் தாமரை
சீர்வளர் காவிக ளீசர்தில்லைக், குருவளர் பூங்குமிழ் கோங்குபைங் காந்தள்
கொண் டோங்குதெய்வ, மருவளர் மாலை” நிருசிநி. 1.

37. வாரணம் - யானையின் மத்தகத்தீத அல்லது கொம்பை; ஆகு
பெயர். பூரணமதி - நிறைந்த அறிவையுடைய. எங்கண் உம்பர் கண்களைப்
போன்ற-என்ஹுடைய கண்கள் தேவர்களுடைய கண்களைப் போல மூடாமல்
இருந்தன. இருள் நீட்டிப்ப என் காரணம் உற்றது?

38. விண்மாதரும் தரைமாதரும் பணியும். மின்னென்றது தலை
வியை, வண்டரை - வண்டுகளை. பயிலும் காவினில். சேறும் - செல்வோம்.

முந்துறக் காண்டல்.

39. தாடியொன்று பாணிச் சிராமலை யாசரு டோன்றவென்னைப்
பிடியொன்று வேழம் புணர்ந்தெனக் கூடிப் பிரிந்தமின்பின்
கொடியொன்று செவ்வின நீரிசண் டேந்திக் குழைவினொடும்
கடியொன்று சோலையி னின்றிட நானின்று கண்டனனே. (உ)

முயங்கல்.

40. பொய்வாழ் வரிவையர்க் கூடுமின் பென்பது பொய்யெனவே
பைவா முரவணி யீசர் சிராமலைப் பைந்தொடியெய்
மெய்வாய் விழிசெனி முக்கு முவந்துடன் மேலியுண்ண
உய்வாம் படியனைந் தூட்டினள் பேரின்ப முற்றிடவே. (ங)

புகழ்தல்.

41. பன்னு டவங்க ளொருதாளி னீர்நின்று பங்கயங்காள்
மின்னார் சடையெம் பிரான்வாழ் சிராமலை மேன்மையருட்
பொன்னார் முகமொப்ப வேண்டி யியற்றிடிற் பொன்முகமோ
எந்நாளுங் கான்மலர்ப் போதுமொவ் வீர்தவ மென்சொலுமே.

39. தாடி - உடுக்கை. பாணி - கை. வேழம் - இங்கே களிறு. என்
னைக்கூடி. கொடி இடைக்கும் செவ்வினநீர் தனங்களுக்கும் உவமை. கடி -
மணம்.

40. அரிவையர்க்கூடும் - பெண்களைச் சேரும். இன்பு. பொய்வாழ்வு.
“கண்டு கேட்டு விட்டுப் பிறிதாய் மைம்புலனும், ஒன் டொடி கண்ணே யுள்”
(குறள், 1101.) என்பதன் கருத்தை இச் செய்யுளின் பிற்பகுதி தழுவி
வந்தது.

41. தான் - தண்டு, பாதம். தவஞ் செய்வோர் ஒருதாளில் நிற்கல்
இயல்பு. தவங்கள் இயற்றின. என் - எதன்பொருட்டு. “புனலுமவம்
புக்குடைத்தோர் தாளுன்றி நின்று, வனசுக்காள் செய்தவநீர் வாழியரோ
வாழி, பொருவிடையோன் நெய்வப் புலியுரை பொப்பான், திருமுகத்துக்
கொப்பச் செயின்” சிதம்பாச் செய்யுட்டுகாவை, 12.

ஆயத்துய்த்தல்.

42. தீராத தீவினை தீர்க்குஞ் சிராமலைச் சின்மயர்தம்
ஆராத வாரரு ளாலெனைக் கூடிய வன்னமன்ன
நீராத வன்புணர் கஞ்சங்கள் போற்பண்ணை நீட்ச்செல்வீர்
பேராத வென்னிரு கண்ணுங் கருத்துமுன் பின்வரவே. ()

அ. பாங்கற் கூட்டம்.

தலைவன் பாங்களைச் சார்தல்.

43. சித்தியைக் காட்டு மவர்கும் சிராமலைச் சின்மயர்சீர்
முத்தியைச் சேர்பவர் பாசத்தை நீக்கிட முந்துமருட்
சத்தியைப் போலத் தடைநீக்கி மாதர் தமையுதவ
உத்தியைத் தேறிய பாங்களை யாங்கண் டொரக்குதமே. (க)

பாங்கன் தலைவனை உற்றதுவினாதல்.

44. காமம் வெகுளி மயக்கங்க ணீக்கிக் கமழிதழித்
தாம மணியுஞ் சிராமலை நாதர் தமையுணர்ந்தோர்
ஏம விரதத் தடங்கி யொடுங்கு மியற்கையென
வாம மருவு புயம்வாடப் பெற்றதென் மன்னவனே. (உ)

42. சின்மயர் - ஞானமயர். ஆராத - தெவிட்டாத. கூடிய நீர்.
ஆதவன் - ஞரியன். கஞ்சங்கள் - தாமரைகள். பண்ணை - மகளிர்கூட்டம்
தாமரைகள் தோழியருக்கும் ஆதவன் தலைவிக்கும் உவமைகள். கண் முன்
னும் கருத்துப் பின்னும் வர.

43. சித்தி - அட்டாமாசித்திகள். பாங்கனுக்கு அருட்சத்தி உவமை;
இங்ஙனமே அருட்சத்தியைப் பாங்கிக்கு உவமைகூறுவர் துறைசைக்
கோவையுடையார்: “முத்தியென் னப்படு மங்கையைச் சேர முயல்பவரும்,
சத்தியென் னப்படு மீச னருளினறிச் சார்தலுண்டோ, சுத்திபெற் றார்
தொழுஞ் சொன்னத் தியாகர் துறைசைவெற்பிற், சித்திர தீபத் துயிர்ப்
பாங்கி யாற்சுக்கு் சேருதமே” 80.

44-ம். ‘பார்ப்பாண யாங்கண்டு’

44. இதழித்தாமம் - கொன்றைமலை. ஏமவிரதத்து - காத்தற்குரிய
விரதங்களினால்; “காப்பது விரதம்” (ஆந்திநூ.) விரதத்து ஒடுங்கும்
இயற்கை: “சூழித், விரதத் தனிவினாத்த மேனி” (நனிப்பாடல்); “கொண்ட
நல் விரதத் தினைக்கும் யாக்கையும்” கோணசைலமலை, 20.

இதுவுமது.

45. நீரார் தருசடை யெம்மான் சிராமலை நேரதென்னச்
நீரார் தருமிறை வாரீ பகையைத் தெறநினைந்தோ
காரார் தருநெடு மாலுந் தவர்மனக் காட்சியெனத்
தாரார் தருபுயங் குன்றிய மாண்பெவன் சாற்றுவையே. (ந.)

தலைவன் பாங்கற்கு உற்றதுரைத்தல்.

46. ஆல்லேந்து கண்டர் சிராமலை நாத ரடியிணையைச்
சொல்லேந்து வேதங்க ளாலே துதித்திடுந் தோழவீரு
ளில்லேந்தி யம்பிரண் டேந்தி யிடையிற ளிம்முமிரு
வல்லேந்தி வந்தொரு மானெனை வாட்டிட வாடினனே. (ச)

கற்றறி பாங்கன் கழறல்.

47. தானே தனக்கு நிகராஞ் சிராமலைச் சங்கரனை
ஊனே யுருக வுயிரிடை நோக்கி யுணருமதி
மானே கலைக ளனைத்துமுன் னுமுன் மருவவுமெம்
கோனே யொருமட மானான் மெலிவது கொள்கையன்றே. (ஐ)

45. மால் - மயக்கம்.

46. வேதங்களாலே துதித்திடுந் தோழவென்றதனால் இருவகைப்
பாங்கர்களுள் இவன் பார்ப்பனப்பாங்கனென்பது பெறப்படுகின்றது. இரு
வல்லேன்றது புருவங்களை. அம்பிரண்டென்றது கண்களை. வல் - சூதாடு
கருவி; என்றது தனங்களை.

47. மதிமானே - புத்திமானே. கலைகள் - சாஸ்திரங்கள்; ஆண்
மான்களென்பது வேறுபொருள். உன்னுமுன் - நினைத்தற்குமுன்னம். மட
மான்-மடமையையுடைய தலைவி; பேதைமையையுடையமானென்பது வேறு
பொருள்.

மதியையுடைய மானாகிய நீ மடத்தையுடைய மானுக்கு மெலிவது நன்
பன்றென வேறொருபொருள் தொலிக்கின்றது.

கிழவோன் கழற்றெதிர் மறுத்தல்.

48. வாணைப் புணருஞ் சிராமலை நாதரை வாழ்க்துமெளி
யேனைப் புணர்மொழி யாலே கழறு மியலைநன்பா
தேனைப் புணரும் பொதும்பரிற் காசிபர் சென்றசுர
மாணைப் புணரும் பொழுதாங் குனார்த்திட வந்திலையே. (சு)

கிழவோற் பழித்தல்.

49. பண்ணிய நேர்ந்தவர் வாழுஞ் சிராமலைப் பாலினுமை .
நண்ணிய பாகரை யேத்துமன் பாமய னுட்டமுடன்
அண்ணிய மானுனை வாட்டிட வாடிடி னுவதெவன்
நண்ணிய நூலொன்றி னுன்மத யானையு நோவுறுமே. (எ)

கிழவோன் வேட்கை தாங்கற்கு அருமை சாற்றல்.

50. சேலைப் பொருவிழி யாளிடப் பாகர் சிராமலையின்
மலைக் குழற்கொடி. கண்ணம்பு பாய்ந்து மருவுபுண்ணில்
வேலைச் செருகுவ துண்டோ செவியிடை வெங்கனலார்
கோலைச் செருகுத லாம்பாங்க நீசொல் கொடுமொழியே. (அ)

48. வாணைப்புணருமென்பது சிராமலைக்கு அடை. புணர்மொழி யாலே - நட்பிற்குரிய சொற்களாலே. கழறும் - இடித்துரைக்கும். அசுரமா னென்றது மாயையை. இதனை, கந்தபுராணம், காசிபன் புலம்புறுபடலத்தா லுணர்க.

49. பண் இயல் - இசைத்தமிழையும் இயற்றமிழையும்; பண்களின் இலக்கண மெனலுமாம். நூலால் யானை கட்டுண்ணுதலைப்போல்: “வெந் தறுகண் வேழத்தை வேரிக் கமலத்தின், தந்துவினாற் கட்டச் சமைவதொக் கும்”(நள. அவையடக்கம்); “சூரார் சிலம்பீற் சிலம்பிமென் னூல்கொண்டு சுற்ருவெற்றிப், போரார் களிறு புலம்பினைந் தாங்கு” திருச்ச. 44.

50. புண்ணில் வேலைச் செருகுவது: “வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்ற” (கலி. ௮௪); “கலங்கியளி பசும்புண்ணிற் செவ்வேல்பட் டெனவழுங்கிக் கழறு கின்றான்” (பிரபுலிங்கலிலை, மாயைகோலா. 75); கனலார் கோல் - தீயிற் காய்ச்சிய இருப்பு நாராசத்தை.

பாங்கன் தன்மனத்தழுங்கல்.

51. மின்னார் சடைமுடி யெம்மான் சிராமலை மேவுமயில்
ஆன்னார் முலைரிசன் டாமேரு வாராரு ளாரும்ன்பர்
பொன்னு அகமெனு மாழி கலங்கப் பொரலரிதோ
முன்னு ளொருமலை யாழி கலங்க முபங்கிடினே. (க)

பாங்கன் தலைவனோடழுங்கல்.

52. எல்லா மறிந்தவர் வாழுஞ் சிராமலை யீசரன்பா
வல்லா ரிளமுலை மாணுனின் மாட்சிமை மாழ்கிற்தென்றாற்
செல்லா ரிமபமு மேருவு மாசிறு தென்றலினாற்
கல்லா ருநாடிக ராகத் துளங்குமிக் காசினிக்கே. (க0)

எவ்விடத் தேவ்வியற்றேன்றல்.

53. தேரின்ர் யாரும் புகழுனை யானென் நெருட்டுவன்சே
ஏறினர் வாழுஞ் சிராமலை மேவு மிறைவபுயம்
வீறின பூண்டுலை மாடுனென்று பாய மெலிந்ததெனக்
கூறின மாரிட மெவ்விட மெவ்விடம் கூறுகவே. (கக)

இவ்விடத் தீவ்வியற்றேன்றல்.

54. அயிலொன்று சூலப் படையார் சிராமலை யாமிடமென்
மயிலொன்று சாய லனமொன்று மென்னடை மாம்பொழில்வாழ்
சூயிலொன்று தேமொழி கொம்பொன்று துண்ணிடை கொண்டவியல்
பயிலொன்றுமாருவிராய்த்தோன்றியாண்டவென்பைந்தொடிக்கே. ()

51. அகமெனும் ஆழி - மனமாகிய கடல். ஒருமலை யென்றது மந்த
தாத்தை; ஒருமலையாலே ஒருகடல் கலங்கியதென்றால் இரண்டுமேருவால்
ஓர் ஆழி கலங்குதல் அரிதென்றென்படி. பி-ம். 'கலங்கமுயன்றிடினே'.

52. வல்லார் - குதாரிகருவியை ஒத்த. மாழ்கிறது - கலங்கியது.
செல் - மேகம். ஆ: வியப்பின்கட் குறிப்பு. துளங்கும் - நடுங்கும்.

53. என் தெருட்டுவன் - என்னகூறித் தெளிவிப்பேன். சே - இட
பம். புயம் மெலிந்தது.

54. அயில் - கூர்மை. மென்மயில். கொண்ட இயல் மயிலொன்று
சாயல் முதலியன.

இறைவனைத் தேற்றல்.

55. மங்கையைப் பாகத்தில் வைத்தோன் சிராமலை மன்னமகிழ்
கொங்கையைத் தாங்குமின்னொப்பார்பொற்பாதங்குறித்தபணி
தங்கையைக் கொண்டவர் தாஞ்செய வண்ட றனையிழைக்கும்
நங்கையைக் கண்டிவ னுனிமைப் போதினி னன்னுவனே.()

பாங்கன் குறிவழிச் சேறல்.

56. அடியாரை யாளுஞ் சிராமலை நாத ரருளைய
படியாரை யன்பனை வாட்டிய வாள்விழிப் பேரணங்காம்
கொடியாரை வார்முலைக் குன்றாரை யான்செயுங் கோதிறவம்
படியாரையேயொப்பமுன்னின்,றுகாட்டுங்கொல்பார்த்திடவே.

பாங்கன் தலைவியைக் காண்டல்.

57. பிறையார் சடைமுடி யெம்மான் சிராமலைப் பிஞ்ஞகன்சீர்
அறையார் மனமெனக் கூந்தல்செந் தாமரை யாமுகங்கண்
நறையார் குவளை மலரென மன்ன னமக்குரைத்த
முறையார் தலினிவ ரேயவர் காவுமீம் மொய்பொழிலே. (கரு)

இகழ்ந்ததற் கிரங்கல்.

58. பெண்மா னைய திருவினர் போற்றுமிப் பேரணங்கின்
கண்மான் மருட்ட வருந்தி யிளைத்துருக் காணவந்த
ஒண்மா னுறுகைச் சிராமலை யாரரு ளுள்ளவனை
நுண்மா னுழைபுல மில்லாரிற் சால நுவன்றனனே. (கசு)

55. மின் ஒப்பார் - தோழியர். பொற்பாதம் குறித்தபணி தம் கை
யைக் கொண்டு அவர் தாம் செய - தான் காலா லிட்ட வேலையைத் தம்மை
யால் தோழியர் செய்ய. வண்டல் - விளையாட்டு. இவன் நான் நன்னுவன்.

56. தவம்: எழுவாய். படியாரையே ஒப்ப - பூமியிலுள்ள மகளிரைப்
போலவே. தவம் பார்த்திடக் காட்டுங்கொடுவனே.

57. கூந்தல் மனமெனவும் முகம் தாமரையாகவும் கண் குவளைமல
ரெனவும் மன்னன் உரைத்த முறையே புர்தலின். நறை - தேன். அவர் -
தலைவனாக குறிக்கப்பட்டவன்.

58. கண்மான் - கண்ணாகிய மான். மருட்ட - மயக்க. உரு காண
வந்த - தன் உருவத்தை யான் காணும்படி வந்த. நுண்மானுழைபுலம்:
“நுண்மா னுழைபுல மில்லான்” குறள், 407.

பாங்கள் தலைவனை வியத்தல்.

59. கருமால் பணிகழ லெம்மான் சிராமலைக் காரிகையார்
இருமால் செறிகலை யேவ மெலிந்த னினைப்புயத்திற்
பெருமா லருண்முலை யானைகள் பாயப் பிழைத்துவந்த
திருமா லனமன்ன னேமன்னர் யார்க்குஞ் செயதுங்கனே. (1)

தலைவியை வியத்தல்.

60. சேலான கண்ணுமை பாகன் சிராமலைச் சேயிழையார்
மாலான காவலர் மார்பிற்பொன் னாகுவர் வாய்ந்தொளியின்
பாலான மாமணி யாகுவர் தேறல் படர்துளப
மேலான வாசநன் மாலையு மாகுவர் மேவுறவே. (கஅ)

தலைவன்முனக்குத் தலைவிநிலை கூறல்.

61. னின்னினர் மேவுஞ் சிராமலை யீசர்தம் மெய்ம்மையன்பா
பண்ணினு நேர்மொழி யார்தமை நீசொல் பரிசிற்கண்டேன்
எண்ணினு மோரிடை யுண்டெனக் கண்டில னேந்தியழையார்
கண்ணினு நாடுங் கருத்தினு நீயன்றிக் கண்டிலனே. (கக)

59. கலை எவ - கண்கலை எவ; அம்பை யேவ என்பது மற்றொரு பொருள்; “பொருகலை தொடுத்தான் சென்று புரஞ்சடு கணியி னாலும், ஒருகலை விடுத்தான்” (அநுசூ. திருவவதார. 58) என்பதில் கலைபெயர் பவை இப்பொருள்களுடையனவாயிற்றல் காண்க. செயதுங்கள் - வெற்றி யில் மேம்பட்டவன்.

60. தலைவனைத் திருமாலாகப் பாவத்துச் சொன்னபடி. பொன் - திருமகள். மணி - கௌஸ்துபமணி. தேறல் - தேன்; தேறல் படர் துளபம்: “கமழ்ஞாற் றழிப” (பதிநீ. கூக: 8) என்பது போன்றது இது.

61. மேவும் - விரும்பியதையும். பண்ணிக்காட்டிலும் திருந்திய மொழி. எண்ணிலும் - என்ன ஆராய்ந்தாலும். கண்ணிலும்..... கண்டிலன்: “கண்ணினு முன் னைதயல் கருத்தினு முனை” கம்ப. திருவடி. 63.

தலைவன் சேறல்.

62. மதிகொண்ட செம்பொற்கொடியொன் றிரண்டு மலையெடுத்து
 றதிகொண்டளில்லிரண்டேந்திக்கணையிணைநோன்மைகொண்டு
 குதிகொண்ட மாதவர் போற்றுகுஞ் சிராமலைச் சோதியருள்
 பதிகொண்ட வாகண்ட துண்டேலென் னுளிரண் பாவதுவே.

தலைவியைக் காண்டல்.

63. பூவியை மாவியை மார்பின னன்பிற் புகழ்ந்துதொழும்
 தேவியையாகத்தமைத்தோன்சிராமலைத்தேம்பொழில்வாய்க்
 காவியை யாம்பலைக் கஞ்சத்தை யோர்கொடி காட்டவருள்
 ஆவியை யானென தாவியென் றேகண் டறிந்தனனே. (உக)

கலவியின் மகிழ்தல்.

64. வாம்பெற்ற முருஞ் சிராமலை யீசர் மலரடிகள்
 தாம்பெற்ற மாதவர் பேறே நிகரெனிற் றுன்றகுமுன்
 தேம்பெற்ற சேயித முரமு துண்டு திளைத்ததனால்
 நாம்பெற்ற பேரின்ப மென்னுயி ராகிய நன்னுதலே. (உஉ)

62. வில் இரண்டு : புருவங்கள். கணையிணை : இரண்டு கண்கள்.
 நோன்மை - வலிமை. அருளொன்றது தலைவியை. பதிகொண்டவா - பதி
 தல்கொண்டவிதத்தை. பி-ம். 'வில்லெந்துங்கணை'

63. பூ இயை மா - திருமகள். மார்பினன் : திருமால். காவியென்
 றது கண்களை. ஆம்பல்: வாய். கஞ்சம்: முகம். கொடி: இடை. ஆவியை - ஒரு
 வாவியை; என்றது தலைவியை; "கார்கொண்ட காவி விடையிலொ ராவிரங்
 கண்ணுற்றதே" கோடச். 1.

64. வாம் பெற்றம் - பாயும் இடபத்தை. தேம் - தேன். பேரின்ப
 பம் பேறே நிகர்.

புகழ்தல்.

65. விடையுற்ற பாகர் மருவுஞ் சிராமலை மேவுமின்னுன்
 அடையுற்ற பேரணி கண்டிங்கு வாழை துணிமருவித்
 தடையுற்ற தானிக் குலையுற்றுச் சாய்ந்து தலைகுனிந்து
 கடையுற்ற கன்று நிலங்கிளைத் தாங்குக்கீழ்க் கண்ணிட்டதே.

தலைவியைப் பாங்கியோடு வருகெனப் பகர்தல்.

66. படிவான மேத்துஞ் சிராமலை நாதர் பகர்ந்தமறை
 முடிவான பேரரு ளாலெனைக் கூடு முகிழ்முலையீர்
 கடிவான தின்றிறற் போகம் பெறநங் கனின்றவமோர்
 வடிவான தோழி யுடனானே யீங்கு மருவுகவே. (உச)

பாங்கிற் கூட்டல்.

67. மருவளர் கொன்றைய னெம்மான் சிராமலை வாழ்மயிலே
 திருவளர் தாமரை காலிக ளாம்பல் சிறந்தலரும்
 உருவளர் பூந்தட மாகுமுன் னாயத்தி னுட்படிந்து
 குருவளர் வெற்பெதிர் கூப்பினை யாடிக் குலாவுகவே. (உரு)

65. மின்: அன்மைவிளி. அணி - அழகு. துணி - துன்பம். தடை -
 வேலி. குலை - காங்குலை. கடையுற்று - வாயிலை அடைந்து. நிலங்
 கிளைத்து - நிலத்தைப் பறித்து. கீழ்க்கண் - கீழே; கண் - கன்றென்பதன்
 மருஉயுமாம். வாழை, துடையின் படைவகுப்பைக் கண்டு அன்புற்றுத்
 தடையைப்படைந்து குலைதலைப்பெற்றுத் தோற்றுத் தலைகுனிந்து இழிவுற்று
 நீங்கிப் பூமியை நாணத்தாற் கிண்டிக் கீழ்நோக்கியது என்பது மற்றொரு
 பொருள்.

66. படியும் வானமும்; படி - பூமி. கடிவு - நீக்கம்.

67. திருவளர்..... காலிகள்: “திருவளர் தாமரை சீர்வளர் காலி
 கள்.” (திருச்சிற். 1.) வெற்பெதிர் கூவல் - வரைபெதிர்கூவலென்னும் வினை
 யாட்டு.

கூ. பாங்கி மதியுடம்பாடு.

கூ. பாங்கி மதியுடம்பாடு.

நாற்றம் முதலிய ஏழானும் ஐயமுற்றோர்தல்.

68. பெம்மான் சிராமலை யெம்மான் பதமலர் பெற்றவர்போல்
அம்மா மணமுடன் ரோற்றமுஞ் சீலமு மற்பவுண
வும்மா வடக்க நடைபயில் ளியாவு முடனினிதாய்
இம்மா னுறவந்த தெம்மான் மதிக்க வியைந்ததின்னே. (க)

அவ்வகைதம்மால் ஐயந்தீர்தல்.

69. பாச மகற்றி யடியரை யாளும் பராபரனெம்
ஈச னருட்சுட ராயென துள்ளத் தினில்லிளங்கும்
நேச னிருக்குஞ் சிராமலை வாழ்மயி னீள்குழலின்
வாச மிவட்கோர் மணமுள தென்று மணக்கின்றதே. (உ)

பிறை தோழுகேன்றல்.

70. சீரார் சிராமலை யெம்மான் சடையினிற் சேர்த்ததென்று
நீரார் தருசனை கஞ்சக்கை கூப்ப நிகர்குமுதப்
பேரார் மலரளி வாய்திறந் தேத்திடப் பெற்றதென்றால்
வாரா ரிளமுலை மாணே தொழத்தகும் வான்பிறையே. (ஈ)

68. அற்ப உணவும். ஐயந்தீர்த்தலுக்கு ஏதுவாகிய நாற்றம், தோற்றம், ஒழுக்கம், உண்டி, செய்வினைமறைப்பு, செலவு, பயில்வு என்பவை முறையே இதிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. வந்தது - வந்தமை. “பூக்கேச மன்றல் புனையா வெழில்வெண் புதுமதிகண், டாங்கே யிகழ்த லருகிய வுண்டி யருஞ் செலவு, தீங்கே காத்த லொருவயி னேசென்று சென்றுநின்றல், தாங்கே வலமல்ல வந்ததென் னோவிர்தத் தையலுக்கே.” அம்பிகாபதி நோவை, 74.

69. மணம் - தலைவன் தொடர்பு; காந்தர்வ விவாகம்.

70. கஞ்சக் கை - தாமரையாகிய கை. அளி - வண்டு.

சுனைவியந் துரைத்தல்.

71. முவாத கோங்கரும் பாயெழில் காட்டு முசிழ்முலையாய்
கோவாத முத்தின் னுடற்கணி யாகக் கொடுத்துமுகம்
பூவாத செங்கழு நீரையும் பூப்பப் புரிந்ததுவோ
தாவாத பேரின்ப நாதன் சிராமலைத் தண்சுனையே. (ச)

சுனைநயந் துரைத்தல்.

72. மையார் குவளை சிவந்திடச் செய்ய மணிப்பவளம்
மொய்யார் தாளம தாக வெமக்கு முதிர்விக்குமோ
பையார் பனியணி யெம்மான் சிராமலைப் பான்மொழியாய்
மெய்யார் தரவுரை நீகுடைந் தாடும் வியன்சுனையே. (ரு)

தகையணங் குறுத்தல்.

73. உன்கண் னிரண்டு மிரண்டுசெந் தாமரை யொக்குமவன்
தன்கண் னிரண்டு மிருகரு நெய்த றகுந்தழறான்
மன்கண் னுதளினர் மேவுஞ் சிராமலை வாழணங்கிங்
கென்கண் னையவ னேகுவள் கண்டங் கெழுந்தருளே. (சு)

71. கோவாத முத்தென்றது வேர்வையை. பூவாத செங்கழுநீரென்
றது கண்களை; கண்கள் சிவந்ததைக் குறிப்பித்தபடி; “கழுநீர் மலர்க்கண்
ளாய் காண்” திணைமொழி, 50.

72. குவளையென்றது கண்ணையும், பவளமென்றது கீழுதட்டையும்.
எமக்கும் முதிர்விக்குமோ.

73. கருநெய்தல் தரும் - கருங்குவளையை ஒக்கும். தழல் தான் மன்
லிய கண்; தான்: அகநிலை. அணங்கு - தெய்வப்பெண்ணே. என் கண்
அணியவளென்றது தலைவியை. அங்கு - உன் இருப்பிடத்திற்கு.

நடுங்க நாட்டம்.

74. தாயாகி வந்தொரு பேதையைக் காத்த தனிமுதலோன்
வேயான தோளுமை பாகன் சிராமலை மேனிவளர்
பாயாத வேங்கை பாரிலும் புனத்துப் பவளவுரு
வாயாகும் வேங்கையைக் கண்டேன்வன் டேன்முரல் வர்குழலே. (அ)

பெட்டவாயில் பெற்றுச் சேறல்.

75. அனக்கே தனத்தனு மாறு மறிய வரியபொற்றான்
எனக்கே யருளிய வெம்மான் சிராமலை யேந்திழைதான்
தனக்கே யுயிரெனக் காட்டிய தோழியைச் சாரினெஞ்சே
உனக்கே யெளிதி னுறுங்கனி வாயமு துண்டிடலே. (அ)

இரவு வலியுறுத்தல்.

76. பொருந்தா விலோகம் பொருந்திட வாசு பொருத்துதல்போல்
முருந்தா மிளநகை மாதரும் யானு முயங்கச்செயும்
திருந்தா தவர்புர மட்டோன் சிராமலைச் செம்மணியார்
இருந்தா ரணிமுலைப் பாங்கியை யாங்கண் டிரந்திடினே. (கூ)

74. பாயாத வேங்கை - வேங்கைமரம்; வேங்கைமரத்தை இங்ஙனம் கூறியது வெளிப்படையென்னும் இலக்கணத்தின்பாற்படும். பவள உருவாய் என்றது இரத்தம் படிந்த வாயை. தலைவனைக் கொலி வேங்கையின் வாய் சிவந்ததோ, வேறொன்றினைக் கொலிச் சிவந்ததோவென்று தலைவியுங்கொண்டு நடுங்கும்படி இங்ஙனம் கூறினாள். பி-ம். வாயாரும்.

75. அனக்கேதனத்தன் - பிரமன்; கேதனம் - கொடி. காட்டிய - முன்னமே கண்களால் தெரிவித்த. தெரிவித்ததை, “நாதாந்தமீது” (34) என்னும் செய்யுளால் அதிக. உண்டிடல் உனக்கே உறும்.

76. பொருந்தா உலோகம் - சேராத பித்தலை முதலியன. ஆசு - பற்றாசு; உலோகத்தைப் பொருத்துவது; இது பாங்கிக்கு உவமை. முருந்துமயிலிறகின் அடிக்குருத்து. செம்மணி ஆர்ந்த முலை; பெரியமாலையை அணிந்த முலை. இரந்திடிர் முயங்கச்செயும்.

ஊர் வினாத்தல்.

77. நதியா டாவணி யெம்மான் சிராமலை நாதனன்பர்
ததியா வெனது சிறமொழிப் பாடற் றொடையுங்கொண்டு
கதியா னுறவருள் செய்தோ னருளன காரிகையீர்
பதியா துமங்குரை செய்நீ ரொமக்கிப் பதியெனவே. (க0)

பேர் வினாத்தல்.

78. கன்னு ரொளியென வென்னைமுன் காட்டிக் கறைமிடற்றோன்
பன்னு ரிசையென வாழுஞ் சிராமலைப் பைந்தொடியீர்
நன்னார் புனத்தும் தூர்க் றிடிப்பழி சாருமெனின்
என்னார் தாவுங்கள் பேரேனுந் தோன்ற வியம்புமினே. (கக)

வேழம் வினாத்தல்.

79. மாதங்க வோங்க லனமுலை யீர்தம் வடிவொருபால்
மாதங்க நாதர் சிராமலைச் சாரலின் மன்னியெண்ணில்
மாதங்க நாலினர்க் காகா முயல்கின் மகிழ்வினெய்தேன்
மாதங்க மேவுற்று மேவிய தோசொலும் வாய்திறந்தே. (கஉ)

மரை வினாத்தல்.

80. பரையொன்று பாக ரெனைத்தடுத் தாண்டவர் பாண்டரங்கர்
விரையொன்று கொன்றையர் வாழுஞ் சிராமலை மின்னையீர்
உரையொன்று கூங்கலை யானேவச் சோரி யுடல்சொரிய
மரையொன்று தானிவன் வந்ததுன் டோசொலும் வாய்மலர்ந்தே.

77. அன்பர் ததியா - மெய்யன்பர்களுடைய துதியை ஒப்ப. பாடற்
றொடை - பாமாலை. இப்பதி - இன்ன ஊர்.

78. கறை - நஞ்சையுடைய. புனத்திலுள்ள உமது ஊர். என் ஆர்
தர - எண்ணத்திற் பொருத்தம்படி.

79. மா தங்க ஓங்கல் - பெரிய மேருவை. மாது அங்க நாதர் - மாதின்
அங்கத்தையுடைய நாதர். எண்ணில் மாதம் கம் நாலினர்க்கு ஆகா முயல்
வின் - எண்ணில்லாத பல மாதங்கள் முயன்றாலும் பிரமதேவனாலும் செய்
தற்கரிய முயற்சியினால்; கம் - தலை. மாதங்கம் - யானை. ஏ உற்று - அம்பு தைக்
கப்பெற்று. பி-ம். 'சாரலின் வாய்மருல்', 'காகா தடவு'

80. பரை - உமாதேவியார். விரை - நறுமணம். சோரி - இரத்தம்.
மரை - ஒருவகை மிகும்.

பன்றி வினாதல்.

81. மருங்கோல மென்றிடைக் கோலிட மேகலை வண்டல்புரி
பெருங்கோலமாரருட்பெம்மான்சிராமலைப்பெண்ணனங்காள்
இருங்கோல மாரநின் தேவச்செங் கோல வெழில்படைத்துக்
கருங்கோலமெய்திடக்கண்டதூண்டோசொலுங்காண்பதற்கே

மானோடி மனம் வினாதல்.

82. தேனோடி வந்தமர் கொன்றையர் வாழுஞ் சிராமலைவாய்
யானோடி வந்தமை பென்னெனின் மென்கொடி யாமடவீர்
மானோடி வந்ததம் மானினைத் தேடி மறுகிமனம்
தானோடி வந்தது கானோடி வந்திடுந் தண்பொழிற்கே. (கரு)

வழி வினாதல்.

83. மண்ணும் பரமனல் கான்மதி பென்றிய மானென்ன
எண்ணும் படிவத்த நெம்மான் சிராமலை யேந்திழையீர்
பண்ணும் பணியுங் கனிவாய் திறந்தருட் பான்மையினால்
நண்ணும் படிதும் பதிகாரக் கூறுமி னல்வழியே. (கசு)

81. மருங்கு - பக்கத்தில். ஓலிட - முழங்க. இடைக்கு ஓலமென்று
மேகலை ஓலிட. வண்டல் - மகனிர் விளையாட்டு. கோலமார் பெண்ணன்னங்
காள். இருங் கோல் அம் ஆர-பெரிய அம்பை அழகுபொருந்த. செங்கோலம் -
இரத்தத்தினும் சிவந்தகாட்சி. கருங்கோலம் - கரிப்பன்றி. பி-ம், 'வண்டல்
விழை.'

82. தேன் - வண்டு. மறுகி - சுழன்று. கான் - வாசனை.

83. மண் - பூமி. உம்பர் - ஆகாயம். அம் - நீர். அனல் - அக்கினி.
கால் - காற்று. மதி - சந்திரன். என்று - ஞாபிபன். இபமானன் - வேள்வித்
தலைவன். படிவம் - உருவம். பண்ணும் - இசைகரும்.

மொழியாமை வினாதல்.

84. மருவாச மாருங் குழுவீர் சிராமலை வாசரன்பர்

தருவாச யோகிகள் போனீவீர் மோனந் தரித்துறியும்

திருவாச கத்தினி லாசையுற் றேற்குச் சிறந்திடவீங்

கொருவாச கஞ்சொலப் பக்குவம் பார்ப்ப துசிதமன்றே. (கௌ)

இடை வினாதல்.

85. சூவா முளிசண்பை பாண்டகை யார்முனம் போற்றிசெய்த

தேவாச மோதுஞ் சிவன்வாழ் சிராமலைச் சேயிழையீர்

தாவா நடுப்பணி தாங்கார் பெரிய தனஞ்சமையார்

ஆவா நடுவுண்டு தேற்றியிப் போதெனை யாளுமினே. (கஅ)

யாரே இவர்மனத் தேண்ணம் யாதெனத் தேறல்.

86. கைபிற் திகழு மிடற்றார் சிராமலை வாய்ந்தவர்தாம்

கையிற் துழைகண்ணி கொண்டுமொர் பித்தர்தங் கட்டுரைபோல்

மெய்யிற் கண்பட்டு மான்வந்த தோவென்பர் மெய்யொன்றிந்நிப்

பொய்யிற் பெரிய ரிவர்பார்க்கொ லெண்ணம்புணர்ந்ததென்னே.

84. மருவின் வாசம்; மரு - ஒரு வாசனைமூலிகை; “மருவுக்கு வாசனை போல் உந்ததால்” (திருவேங்கைக் கோவை.) அன்பராகிய யோகிகள்; மரத் தடியில் வாழும் போகிகள்; தருவாசம் - மரவுரியாகிய ஆடையுடைய; வாசம் - ஆடை. திருவாசகத்தினில் - ஈங்களுடைய அழகிய வாய்மொழியினில். உசிதம் - தகுதி.

85. அளி - உண்டு. சண்பை - சிகாழி. ஆண்டகையார் - திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார். அளி ஓதுமென்க. பணி - பாம்பு, வேலை, தனம் - கொங்கை, தன்மை. நடு - இடை, நடுநிலை. பி-ம். ‘தனம்படையார்.’

86. துழையும் கண்ணியும் கொண்டு.

எண்ணந் தெளிதல்.

87. பதியா துரைமின் பெயரெவன் வேழம் படர்ந்ததெங்ஙன்
கதியா துரைமி னெனவிவர் பேசிய கள்ளமெல்லாம்
மதியார் சடைமுடி யெம்மான் சிராமலை வானுதல்வான்
துதியார் விழிமய லாலன்றி வேறிலை நோக்கிடினே. (20)

இருவரு முள்வழி யொருமையிற் போதல்.

88. விண்ணும் பரவுஞ் சிவன்வாழ் சிராமலை மீதினிலெம்
கண்ணுங் கருத்துந் திருவுருக் கொண்டுறை காட்சியென
நண்ணுங் குவிமுலை மின்னா ரிருவரு நன்கிருந்தார்
எண்ணும் பதமிது வாங்காதல் யாமிங் கியம்புதற்கே. (21)

கையுறை யேந்திரின் றவ்வகை வினாது.

89. தானொன் றிரண்டன்றி நின்றெனை யாண்டவன் றுயனையான்
கானொன்று கொன்றைய னெம்மான் சிராமலைக் காரிகையீர்
ஊனொன்று கூர்ங்கனை யோடிவ னோடி யுகண்டுகலை
மானொன்றுபோந்திடக்கண்டதுண்டோ றும்வரைப்புனத்தே.

எதிர்மொழி கோடுத்தல்.

90. முன்னுற் கலையெனும் வேதாக மங்கண் மொழிந்ததிசைப்
பொன்னுற் கலையர் சிராமலை வாழும் புரவலர்நீர்
நன்னுற் கலையக நீங்கா திருப்பவென் னாடிவந்தீர்
மென்னுற் கலையிடை யெம்பாற் புனக்கலை மேவிலதே. (22)

87. பதி - ஊர். கதி - வழி. வான் துதல் - ஒளியையுடைய நேற்றி.
வான் துதியார் - வானின் முனையைப்போன்றி.

88. பதம் - சமயம். இயம்புதற்குப் பதம் இதுவாம்.

89. கான் - நறுமணம். உகண்டு - துள்ளி. பி-ம். தேனொன்று.....
தேமொழியீர்

90. முன் நூல்-பழைய நூல். திசைபாகிய பொற்கலையையுடையவர்.
நல் நூற் கலை-நல்ல நூல்களாகிய சாஸ்திரங்கள். அகம்-மனத்தை. மெல்
நூற்கலை; கலை - ஆடை. புனக் கலை - புனத்திலுள்ள மான்.

இறைவனை நகுதல்.

91. மூலிகை வாய்ந்தவை வேலர் சிராமலை மொய்குழலாய்
மாலிகை வாய்ந்த தொடையிலர் பூந்தொடை மாலிகையார்
காலிகை வாய்ந்த கரத்தார் கலையெய்த காரணம்பு
பூலிகை வாய்ந்தபைங் கண்ணிக்கும் வாய்த்தன புன்னகையே.

மதியின் அவரவர் மனக்கருத்துணர்தல்.

92. நண்ணுர் புரமெரித் தோர்வாழ் சிராமலை நாடுமிவள்
கண்ணு மிருடுகை மானிவ ரங்கையிற் கண்ணியுற
எண்ணுள் புனத்தினைக் காத்திடக் காவலர்க் கேயினிதாய்ப்
பண்ணுர் மொழிநம் மிளம்பிடி வேட்டை பலித்ததுவே. (உரு)

க0. பாங்கியிற் கூட்டம்.

தலைவன் உட்கோள் சாற்றல்.

93. அணிகோ மலர்கள் கிரியோப்பு கோபர னாய்ந்தமைக்கோ
மணிகோல் வளைக ளிடுகோ பதமென் மலர்பிடிக்கோ
துணிகோ றுமதைய ரேவல் புரியத் துதித்திடுகோ
பணிகோ வருள்வீ ரமலன் சிராமலைப் பாவையரே. (க)

91. வை - கூர்மை. மா லீயை வாய்ந்த தொடை - பெரியவில்லிற்
பொருந்திய அம்பைத்தொடுத்தல். பூந்தொடை மாலிகையார் - பூமாலையை
யும் மாமரத்தின் இலைபையும் உடையவர். கா லீயை வாய்ந்த - கற்பகத்தை
விலக்கு வாங்கிய. பூவும் இலையும் வாய்ந்த மாலிக்கும் புன்னகை வாய்த்
தன; புன்னகை - புன்கிப்பு, சிறிய அரும்பு. எய்த காரணத்தால் புன்
னகை வாய்த்தன.

92. கண்ணி - மானி; குறுவலையென்பது வேறுபொருள். கண்ணகிய
மான் குறுவலையில் உற என்பது ஒரு நயம். உறுதலிற் காத்திட எண்ணுள்.
இளம்பிடிவேட்டைபென்றது தலைவன் தலைவியைக் கருதிவந்தமைக்க
குறித்தது. பலித்தது - பயனுற்றது. பி-ம். 'கலைமான்'

93. அணிகோ - அணிகேடு. ஒப்புகோ - ஒட்டுவேடு. மணி
கோல் வளைகள் - இரத்தினங்கள் கோலப்பெற்ற வளைகள். ஏவல்புரியத்
துணிகோ.

பாங்கி குலமுறை கிளத்தல்.

94. ஊனார் புழுக்கலு மீயலுந் தின்றிந் குழலும்வெற்பர்
மாநு ளிவனனம் பாளுனு மாநகர் மன்னவார்நீர்
தேனார் சிராமலை யெம்மான் றிருவடி சேருமன்பர்
கானார் சிறுதெய்வ நச்சுவ ரோபுளி காவலரே. (உ)

தலைவன் தலைவிதன்னை உயர்த்தல்.

95. தெள்ளித் தெளித்த வழதனை யானைச் சிராமலைவாழ்
வெள்ளிக் கிரியண்ண லாநருள் போல்வளர் மெல்லியலை
வள்ளிக் குலக்கொடி மாநரென் கூறினார் வாய்மைபன்றோ
கள்ளிக் ககின்மக வென்றுல கோர்கள் கழறுவதே. (ங)

பாங்கி அறியாள்போன்று வினாத்தல்.

96. நூலாகு நுண்ணிடை யொல்கப்பந் தாடுபன் னூற்றின்மிக்க
பாலாகு மென்மொழி யாரினுண் மாலொடு பங்கயற்கு
மேலாக நின்றரு ளெம்மான் சிராமலை வேந்தவெவள்
மாலாக நின்றுனை மாலாகச் செய்த மடவரலே. (ச)

94. ஊனார் புழுக்கல் - தசையிட்டுப் புழுக்கிய உணவு. ஈயல் - ஈசல். வெற்பர் மாநுள் - குறத்தி. அன்னத்தையும் பாசையும் உண்ணும் மன்னவர். கானார் சிறுதெய்வம் - காட்டுத் தெய்வக்கிளை. அன்பர் நச்சுவரோ.

95. மாதர்: விளி. “கள்ளி வயிற்றி னகில்பிறக்கும்” (நான்மணித் தமிழை, 4); “கள்ளியின் றாய்பினந் துக்ககா ரகில்களும்” உம்ப. தாடகை வதைப். 8.

96. ஒல்க - தளர. பங்கயன் - பிரமன். மால் ஆகம் நின்று - பெருமை யுடைய நெஞ்சில் நின்று. மாலாக - மயக்கமுற. பெருமையை யுடைய மார்பில் நின்று உன்னைத் திருமாலாகச் செய்த மடவரல் என வேறு பொருள் நோற்றுத்தல் ஒருபயம்.

இறையோன் இறைவிதன்மை யியம்பல்.

97. செந்தா மரைமலர் சேவடி யல்குல்பொற் றேரிடைமின்
பந்தா முலைமுக மாமதி கண்ணாயில் பான்மொழிகார்
கொந்தார் குழலெனையிவ்வனம்வாட்டியகோதைக்குண்டால்
இந்தார் சடைமுடி யெம்மான் சிராமலை யேந்திழையே. (ரு)

பாங்கி தலைவியருமை சாற்றல்.

98. துதிவழி யேவழி யாகவென் னையுட் டோன்றிமுத்தி
கதிவழி யேசந்த வெம்மான் சிராமலைக் கண்ணுதலோன்
விதிவழி யேய்மதி யொத்திட யான்மின் விதித்தசெய்வேன்
மதிவழி யேசிதி நிற்பதுண் டோபுனி மன்னவரே. (சு)

தலைவன் இன்றியமையாமை கூறல்.

99. கல்லா மெனது மனங்கனி வாகக் கருணைசெய்த
சொல்லார் பொருள்வடி வாகுஞ் சிராமலைச் சோதியருள்
இல்லார் பிறவித் துயரக லார்தின் னிலங்கிழையாள்
அல்லா தெனக்கிங் கருதுமின் னேயில் வருந்துயரே. (எ)

பாங்கி நின்குறை நீயே சென்றுரை யென்றல்.

100. தாயே யெனமகிழ்ந் தாண்டோன் சிராமலைத் தாணுவரு
ளாயே வளர்முலை யாட்கிவை யான்சொல் லாவதன்றே
சேயே யனைய திறன்மன்ன னேயங்குச் சென்றுநின்று
நீயே நினதுறு காதல்கள் யாவு நிகழ்த்துவையே. (அ)

97. கண் அயில்; அயில் - வேல்.

98. கதிக்கின்ற வழி. ஏய் - பொருந்திய. ஒத்திட - ஒப்ப. மின் -
விதியும் பாங்கிக்கு மதியும் உவமைகள்.

99. கல்லார்.....கருணைசெய்த: “கல்ல மென்கனியாக்கும் விச்சை
கொண் டென்ன யுன்கழற் கன்ப னுக்கினும்” (திருவாசகம்.) சொல்லார்
பொருள் வடிவாம்.....சோதி: “சொற்பொரு ளாயவுண்ணை” (திருவிளை.
இடைக்காடன்.) துயர் அறுது. பி-ம். எனக்கு மறுது.

100. அருளாயே - அருளாகவே. சேய் - முருகக்கடவுள்.

கூ0. பாங்கியிற் கூட்டம்.

33

பாங்கியைத் தலைவன் பழித்தல்.

101. சேணே மருவுஞ் சிவன்வாழ் சிராமலைச் சேயிழைக்குப்
பாணோர் மொழிமயி லேயென தாசை பகர்வையென்று
வீணே யுரைத்துமி குத்திய பேரின் மிகமெலிந்தேன்
காணே னிரக்க முனைப்போ லுடையரிக் காகினிக்கே. (கூ)

பேதைமையூட்டல்.

102. மகத்தைப் புரியு மவர்வாழ் சிராமலை வள்ளலன்பாற்
சகத்தைப் புரக்குந் திறலாய் குறவர்முன் சார்ந்துபுகர்
முகத்தைத் தடிந்த விடத்தார் மருப்புநிர் முத்ததனாற்
சகத்தைக் கடியு மவனோ தருவள் சகமுனக்கே. (கூ0)

காதலன் மூதறிவுடைமை மொழிதல்.

103. குன்றே சிலையெனக் கொண்டோன் சிராமலைக் கோற்றொடிமான்
கன்றே யனைய விழியறி யாளெனல் கட்டுரையே
நன்றே தனித்தெனையாயத்தி னீங்கி நயந்தனைந்த
அன்றே முதுக்குறை வுற்றதன் றோவவட் காயிழையே. (கக)

101. 'உமி குத்தினவர்போல' என்பது ஒரு பழமொழி; "நெற்குத்
துண்ணு துமிக்குத்திக் கைவருந்தி" (சேங்கிபுராணம், 20), "சுவைபடு
மவனீத் துமியுணக்கொள்ளுந் தொழுத்தையேன்" (திருப்பெருந்துறைப்.
உபதேசப். 75.) இரக்கம் உணைப்போலுடையவென்றது இரக்கமில்லா
யென்பதைக் குறிப்பித்தபடி.

102. மகம் - யாகம். புகர்முகத்தை - யானையை. தடிந்த - கொன்ற.
சகத்தைக் கடியுமவள் - கிளியை ஒட்டுபவள். சகத்தை வெறுப்பவளா
உனக்குச் சகந்தருவாளென்பது ஒருநயம்.

103. மான்கன்று அனைய விழி - தலைவி. கட்டுரையே - கற்பித்து
உரைக்கும் பொய்யே. முதுக்குறைவு - பேரறிவு.

முன்னுறுபுணர்ச்சி முறையறக்கூறல்.

104. பண்பா ஓயிர்பரி பாக முறுவது பார்த்துவந்து
நண்பா லருளுஞ் சிராமலை யாசன்ப நன்னுதலாம்
பெண்பான் முனமின்பம் பெற்றது போலினம் பெற்றிருக
கண்பா லொளியினர் கோல்பிடித் தேகல் கருதிலரே. (கஉ)

தன்னிலை தலைவன் சாற்றல்.

105. காந்தமு முசிபுந் தாமே புணர்வது காண்பதுண்டோ
பாந்தம தாவெந் கருள்வோன் சிராமலைப் பைந்தொடியான்
சாந்தமு மாலையு மார்முலை மாததத் தழுவிச்செவ்வாய்
வாய்த்தமு தார்க்கிட நியே துணையன்றி மற்றிலையே. (கங.)

உலகியல் உரைத்தல்.

106. நங்கைபொர் பாகத்தர் வாழுஞ் சிராமலை நன்னுமெம்பாற்
சங்கைக ளார்புறத் தாருங் களவுக டாம்பொருந்தார்
அங்கையி லீரெமர் நங்கையி னேற்றுப்பின் னூலணிந்து
மங்கையை மேவிச் சுகம்பெற்று வாழ்கநம் மன்னவரே. (கச)

தலைவன் மறுத்தல்.

107. வருத்தும் பசியினர்க் கேரிகண் டெண்டு வயறிருத்தி
எருத்துன் திடவிட்டுச் சாலி வினைத்துன்னு மென்றலொத்தென்
கருத்துங் களிப்ப நடிப்போன் சிராமலைக் காரிகையைத்
திருத்தும் விதிமுறை மின்னே புணர்கென்று செப்பனன்றே.

104. பெண்பால் - பெண்ணினிடத்தே. கண்பால் ஒளியினர் - கண்ணில் ஒளிபெயுடையவர்கள். பி-ம். 'ஒளியினர் வேண்டார் துணைகழிர் காண்பதற்கே.'

105. பாந்தமதா - பெருத்தமாக; "பாந்தமாய்ச், சொன்னநிலத் தோர்களுக்காத் தாதுசென்ற தம்பி" (நீந இலஞ்சி முநன் உலா, 113-4.) பைந்தொடி: லீரி. வாய்த்த அமுது: விகாரம்.

106. சங்கைகள் - ஐயங்கள். எமர்தம் கையின் நீரை நும் கையின் ஏற்று. துல் - மாக்கலியம்.

107. எருவைத் துந்திட இட்டு. சாலி - நெல். விதிமுறை - விதியுடைய. மனத்தகொச்சென்றபடி.

பாங்கி தலைவனை யச்சுறுத்தல்.

108. அடியார்க்கு நல்லன் சிராமலை யான்னிழி யாம்பகலோன்
படியார்க்கு மாளுற மேல்கடன் முழுகினன் பைம்புனந்திங்
கடியார்க்கும் வாயெம செய்நுவ ஞார்க்கினி யேகுதும்பாம்
கடியார்க்கு மாநகர்க் கேசுக வல்லையெங் காவலனே. (கங்)

தலைவன் கையுறைபுகுத்தல்.

109. வளந்திகழ் சீருங் கவினும் வழங்கு மலர்த்திருப்போர்
உளந்திகழ் வாயரு ரிந்தழை தும்வடி வெக்குமன்பாற்
குளந்திகழ் பான்மொழி யீர்நீ ரணிந்து கொளத்தருங்கார்க்
களந்திகழ் வானவ னெம்மான் சிராமலைக் காவகத்தே. (கங்)

பாங்கி கையுறைமறுத்தல்.

110. பொன்னி வளந்திக ழெம்மான் சிராமலைப் பொன்னைய
கன்னி யகல்குள் மேலனை யித்தழை காணினயிர்ந்
துன்னி பெனையழைத் தேதென்பன் கானவ ரோகொடியர்
பன்னி யுரைப்பதென் வாங்கேம் பசுந்தழை பார்மன்னனே.

108. பகலோன் - குரியன். படியார்க்கும் - பூமிபிலுள்ள யாவருக்
கும். மால் - மயக்கம். இடி ஆர்க்கும் - இடிபைப்போலச் சத்திற்கும்.
கடி ஆர்க்கும் - மணவொலி முழங்குவிடற்.

109. சீர் - செல்வம். வழங்கும் திருவெனக் கூட்டுக. திருவிள் உள்
ளத்தில் திகழ்பவனே. அருள் - அருள்செய்வாயாக. குளம் - வெல்லம்.
அன்பாற் கொள்ளத்தகும்.

110. வளந்திகழ் சிராமலை. பொன் - திருமகள்; தங்கமுமாம். ஓ
கொடியர் - மிகக்கொடியர்; ஓ: சிறப்புப்பொருளத்தருவதோ ரிடைச்சொல்.
பன்னி - ஆராய்ந்து.

ஆற்றுநெஞ்சினோ டவன் புலத்தல்.

111. ஆட வெடுத்தபொற் பாதத்தை நாடி யனுதினமும் .
பாட நமக்கருள் பெம்மான் சிராமலைப் பைந்தொடியைக்
கூட நினைத்துழ நெஞ்சேநம் போலக் கொழுந்தழையும்
வாட நினைத்து விதித்தன னோசொன் மலரவனே. (கக)

பாங்கி ஆற்றுவித்தல்.

112. சங்கைக் குழையெனக் கொண்டோன் சிராமலை தன்னிலுமை
பங்கைக் குழைய மகிழ்ந்தனை வோனருட் பார்வையன்ன
மங்கைக் குழையன கண்ணிக்கு நாளை வரினாரைத்துன்
அங்கைக் குழையவன் செங்கைக் குழையென வாக்குவனே.

இதுவுமது.

113. கறையார் மிடற்றின நெம்மான் சிராமலைக் காவலநான்
பிறையார் றதலெம்பிராட்டிக்குன் வாய்மைகள் பேசியன்பாய்
நிறையார் திருவுள நின்பா லிரங்க நிறுத்துவனீ
நறையார் தழையுட னின்றேகி நாளை நணுகுகவே. (உக)

111. ஆடவெடுத்த பொற்பாதம்: “ஆட வெடுத்திட்ட பாதமன்
றோகமை யாட்கொண்டதே” (தே.) நெஞ்சே சொல்.

112. குழையென - காத்தணியாக. உமைபங்கை அணைவோன். அருட்
பார்வையன்ன - இடக்கண்ணாகிய சந்திரனையொத்த; “எண்வடிவத் தொரு
வடிவாய் முக்கணியோ ரருட்கண்ண யிபைதேர்க் காலாய்ப், பண்மருவு
பலகலன்ற றலைக்கலனும் விளக்கும்பாம்பால மேற்ற, கண்மருவு தழுவநீ
தான் குடையாத விழிவென்று கருதி வட்டத், தண்மதிய முடிமீது நிழற்ற
லென வெண்கலிகை தயங்கா நிற்க” நூதசங்கிதை, விமலன், 19.

பி-ம். ‘மகிழ்த்தனைவோனைப் பணியு மன்னு’, ‘னருட்பாவையன்ன’.

113. கறை - வீடம்; கறுப்பும் ஆம்; கறையை ஆர்ந்த மிடறெனலு
மாம்; ஆர்ந்த - உண்ட. வாய்மைகள் - சொற்களை. நான் பேசி. நிறை -
நெஞ்சைக் கற்பனையில் நிறுத்தல்; “சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யு
மகனிர், நிறைகாக்குங் காப்பே தலை” (குறள், 57.) நறை - வாசனை.

இரந்து குறைபெறுது வருந்திய கிழவோன்
மடலே பொருளென மதித்தல்.

114. தாதைதன் றுளியினை வீட்டிய பாலரைத் தானெனச்செய்
பேதைதன் பாகத்த நெம்மான் சிராமலைப் பேரணங்காம்
கோதைதன் னாசைக்குக் கோதைதன் கோதைக் குரகதமேல்
மேதைதன் னாளினி மேற்கொண்டு செல்வது மேன்மையதே.

பாங்கிக்கு உலகின்மேல்வைத்துரைத்தல்.

115. மையார் விழிமட மானே யுலகினின் மாதர்மணிப்
பையா ராவல்குற் தேர்முலை யானைப் படைக்குடைந்தோர்
மெய்யார் சிரகிரி யார்நீ நெருக்கென்பு மேலணிந்து
கையார் கிழியுட னூர்வார் பனைமடற் கந்துகமே. (உரு.)

114. பாலர் - சண்டேசநாயனார். தானெனச்செய் - சிவசாரூபம்
பெறச்செய்த. பேதைதன்பாகத்தனென்பது சிவனென்னும்பொருட்டாய்
நின்றது. கோதைதன் ஆசைக்கு - தலைவியின்பாற்கொண்ட காதலைத் தீர்த்
துக்கொள்ளும்பொருட்டு. கோதைதன் கோதைக் குரகதமேல் - சேர
னுடைய மாலையாகிய பனையின்மடலாற் செய்யப்பட்ட குதிரையின்மேல்;
கோதை - சேரன், மாலை. மேதை - அறிவு. மேற்கொண்டு - அக்குதிரை
யின்மேற்கொண்டு. கோதையென்னுஞ்சொல் பலகால் வந்தது சொற்பின்
வருநிலையென்னும் அணி. “ஆருடை யானினும் வெம்புடை யானினு மைய
பனைத், தாருடை யானல னேமதி மாணெனச் சாற்றினரே” திருவேங்கைக்.
128.

115. தேர்ப் படைக்கும் யானைப்படைக்கும் உடைந்தோர்; உடைந்
தோர் - தோற்ற ஆடவர்கள். நீற்றைப் பூசிக்கொண்டும் எருக்கு, எலும்பா
லாகிய மாலைகனையணிந்துகொண்டும் பனைமடற்குதிரையி லேறிச்செல்லுவர்;
“கொம்மைப் பனைமுலை கூடும் பரிசு கொடியிடையார், தம்மைப் பெறுதவர்
தாலப் புரவியு மாலைபென்பும், வெம்மைச் சுடலையி னீறுமென் பூனையும் வெள்
ளெருக்கும், இம்மைக்கு நாடி மறுமைக்கு மானதென் நெண்ணுவதே”
(அம்பிகாபதிதோவை, 109.) “காசியின் மேன்மைக் கலைசைத் தியாகர்
மெய்க் காட்கியைப்போல், பூசிவெண் ணிறெருக் கம்பூ வணிந்தென்பு
பூண்டுநல்லாய், பாசிகை யார்வடி வார்படங் காட்டிப் பனைமடலாம், வாசியை
காணாயுன் னூர்வயி னூர்ந்து வருகுவனே” (கலைசைத். 116.) கிழி - தலைவன்
தலைவியர் உருவெழுதிய படம்; 116-ஆம் பாடலைப்பார்க்க. கந்துகம்-குதிரை.

பி-ம். ‘மானே மதிமுக வாணுதலார்’

மடலேற்றனைத் தலைவன் தன்மேல்வைத்துச் சாற்றல்.

116. அன்னையு மந்தனு மாகுஞ் சிராமலை யாசருனால்
என்னையு மென்னுயி ராமட மாளோ டெழுதுபட்டம்
தன்னையு மென்போ டெருக்கையுந் தாங்கியொன் டார்மடன்மேல்
மின்னையு நுண்ணிடை யிர்தாளை தும்பதி மேவுவனே. (உச)

பாங்கி தலைமகள் அவயவத்தருமை சாற்றல்.

117. திரையார் தருபொன்னி வாளைக டாவச்செந் தேனெழும்பு
கிரையார் பொழிநிக மெம்மான் சிராமலை வீரசெந்தா
மசையார் கயலினை வன்னையிற் றுவு மலர்த்திருவின்
உசையா ரிடையுரு வன்றே யெழுத லுனக்கரிதே. (உரு)

தலைமகன் தன்னைத் தானே புகழ்தல்.

118. காரி யொடுநடஞ் செய்தோன் சிராமலைக் காரிகையிர்
வாரி விழியு மதிமர் முகமும் வளர்முலையும்
தாரி விரிணையுடன் யாவையுந் தீட்டியெற் சார்ந்துபொரும்
வேரி னுருகிடை யாதலிற் றீட்ட விரும்பிலனே. (உச)

116. “அம்மையு மாவதன்நி யத்தன்க்தா னுயிரான்” (நீரிசிகிரி யுலா.) தார் - குதிரையின்சூழத்திற் பூட்டும் கிண்கிணியான். மின் னையும்.

117. வான்கன் தாவ. செந்தாமரை பென்றது முகத்தை. கயலினை-
கண்ணன். வன்னை - காதுகன். உசையும் இடையும் உருவமுடையன அல்ல;
ஆதலால் எழுதுதல் அரிது. “மந்தாகிணியணி” (வேங்கைநோவை. 107)
என்றும் செய்யுளாலும் இக்கருத்து விளங்கும்.

118. வாரி - அம்பு. வேனின் உரு-மன்மதனுடைய உருவம்; என்றது
அருவத்தை. என்னோடு பொரும் பகைவனாகிய மன்மதனது உருவத்தைத்
தீட்டேனென்று தன் இயலாமையைப் புலப்படுத்தாமற் சதுரப்பாட்டால்
விடைகூறினான்.

அருளியல்கிளத்தல்.

119. சின்மய னுளுஞ் சிராமலை யானருள் சேர்ந்தமன்னு
வன்மையர் போற்பெண்ணை வேட்டொரு பெண்ணை வருந்தவெட்டின்
நன்மைய தோவண்டம் விண்டிடு மன்றி னலிவுறுமால்
அன்மைய தேயென லூரார் மடல்கலை யாய்ந்தவரே. (உஎ)

பாங்கி கோண்டுநிலை கூறல்.

120. தோடுறு காதின னெம்மான் சிராமலைத் தோகைக்குநான்
நீடுறு நம்மயல் கூற மறுத்திடி னீரதன்பின்
ஏடுக ளேந்தியும் வாசித்து மாலவர்க் கேற்றமருள்
பீடுக ளேய்ந்திடு பெண்ணை மரீஇமணம் பெற்றிடுமே. (உஅ)

தலைவியிளமைத்தன்மை பாங்கி தலைவற்குணர்த்தல்.

121. அரும்பா முலையினைப் பாவைக் கருத்தி யனைமகிழ்க்
கரும்பா மொழிகொடு தாலாட்டும் பேதைக்குக் காமஞ்சற்றும்
னிரும்பா விளங்குயி லாட்கெவன் கூறுவன் விஞ்சைபல
வரும்பா வலர்பணி பெய்ம்மான் சிராமலை வாழ்மன்னனே. (உக)

119. சின்மயன் - அறிவுருவமாயவன். ஆளும் சிராமலையான் - சிராமலைபை ஆள்பவனென விஞ்ஞிபிரித்துக்கூட்டுக. பெண்ணைவேட்டு - தலைவியை விரும்பி; பெண்ணைவெட்டின் - பணைமரத்தைவெட்டினால்; “கூறொரு பெண்ணையே கூட வேண்டுவோர், வேறொரு பெண்ணையே வெட்டு வார கொலோ” (திருவருணைநூலம்பதம்.) அண்டம் விண்டிடும் - முட்டை உடையும்; பதினான்கு உலகத்தையும் தன்னுட்கொண்ட அண்டமே விண்டிடு மென்பது மற்றொரு பொருள். அன்றிற்பறவை நலிவுறும். அன்மையதே - செய்ப்பத்தகாததே. கலையாய்ந்தவர் மடல் ஊரார்; கலை-ஆண்மான், தூல்கன்.

120. ஏடுகள்-பணையேடுகள்; பூவிதழ். வாசித்து-படித்து; மணம்வீசி. மாலவர் - காமமயக்கமுடையவர். பீடுகள் ஏய்ந்திடு - பெருமையுள்ள கள் ஞப் பொருந்திய; பெருமைகள் பொருந்திய வேன்பது மற்றொரு பொருள். பெண்ணை-பணையை; நக்கையை யென்பது வேறு பொருள். இந்தத் தோகை மறுத்தால் படித்த மற்றொரு பெண்ணை மணஞ்செய்துகொள்ளென்பது கருத்து.

121. பாவைக்கு - மாப்பாவைக்கு. குயிலாட்கு - குயில்போன்ற மொழியையுடைய தலைவிக்கு. விஞ்சை பல வரும் - பலவகைக் கலைகள் தேர்ந்த.

தலைவன் தலைவிவருத்தியவண்ண முரைத்தல்.

122. தனைமகிழ் கேள்வ னயிர்ப்பத்தன் னீர்மை தனதுநிழ
 ளிணையிகழ் மாவைப் பிறந்திடும் போதரி யீடழிக்கும்
 ளிணைதிக ழோளியத் தாற்றெளித் தாளும் வியப்பவெனைப்
 புணையிழை வாட்டின ளெம்மான் சிராமலைப் பூங்கொடியே. ()

பாங்கி தலைவிசேவ்வியருமைசெப்பல்.

123. இந்தாடு வேணிச் சிராமலை யீசரை யேத்துமன்பா
 பந்தாடு வாளவ ளெம்பெரு மாட்டி பரிந்துகிறத்தில்
 வந்தாடு வாளவ ளாசலம் மாணை மகிழ்வெனக்குத்
 தந்தாடு வாளவ ளெங்நனம் யான்சென்று சாற்றுவனே. ()

தலைவன் சேவ்வியெளிமைசெப்பல்.

124. கயலார் ளிழியுமை பாகன் சிராமலைக் கார்மயிலே
 புயலார் குழலிக்கு நீயென் வரவு புகலுமுனம்
 மயலார் தரவங் கெழுவா டமுவி மனமகிழ்வாள்
 செயலார் பணிக ளருள்வா ளுனக்கவள் சீர்பெறவே. (௩௨)

122. அயிர்ப்ப - சந்தேகிப்ப. மாவை - யானையை. அரி - சிங்கம்.
 வினை - செயல். தன்னீர்மையை ஓவியத்தால் தெளித்தவள் சேவகன் தேவி
 மார்களுள் ஒருத்தி; புணையிழை - தலைவி. புணர்ச்சிவிசேடத்தை அறிந்து
 தன்மீது சேவகனுக்கு உண்டாகிய ஐயத்தை, பிறக்கும்போதே சிக்கக்குட்டி
 ஒன்று யானைமத்தகத்தைப் பிளத்தலைத்தெரிவிக்கும் ஓவியமொன்றை எழு
 திச் சேவகன் தேவிமார்களுள் ஒருத்தி தீர்த்தாளென்பது பண்டைவரலாறு.
 இது, "சேவகனாக் கன்றொருபெண் சிக்கமொரு கன்றினும், பாவனைபோ
 லெபெழுதிப் பக்கத்தில் - ஓவியமாக், காராண யொன்றெழுதிக் காட்டவரிக்
 கன்றுதுள்ளிப், போராடிப் பாய்ந்தகதை பொய்யலவே" (கூளப்பநாயகன்
 விறலிவிதோது, 203-4) என்பதனாலும் விளங்கும்.

123. இந்து - பிறை.

124. பணிகள் - சூபாணங்களை.

பாங்கி யென்னைமறைப்பின் எளிதென நகுதல்.

125. ஆரண மேத்துஞ் சிராமலை நாதர்த மன்பதுணைக்
காரண மின்றி முதலு நிமித்தமுங் காரியத்தைப்
பூரண மாக்க லுறாவெந் திருவைப் புணர்ந்திடநீ
நாரண னேனு மெனக்கு மறைத்திடி. னன்மையன்றே. (ந.ந.)

அந்நகைபோற தவன் புலம்பல்.

126. பெண்ணார் தருமிடப் பாலோன் சிராமலைப் பேரணங்கின்
கண்ணார் விடமது தீண்ட மயங்கிக் கலங்குமென்பால்
பண்ணார் மொழியஞ்ச லென்னு தெனையிப் படிநகைத்தல்
புண்ணு ருடலைவெங் கோலிற் றுளைப்பது போலொக்குமே. ()

பாங்கி தலைவனைத் தேற்றல்.

127. தனக்கே யுயிர்நிகர் சேடியர் கோடியர் தம்முளன்பால்
உனக்கே யுயிரென வாழெம் பிராட்டி யுயிர்க்குயிர்பான்
எனக்கே தரிய திலையாற் சிராமலை யீசரன்பா
நினக்கே தினியெண்ணம் வாடலை யானுன் னெறிநிற்பனே. ()

பாங்கி கையுறையேற்றல்.

128. காவியி னார்மணி கண்டர் சிராமலைக் காவன்மன்னு
ஆவியி லாவியை வாவிபென் னுவித் திலையேல்
மேவியி ராவண வாரண முன்புற்று வீட்டிலையேல்
கூவியி நாளயர் நின்பா லருந்தழை கொண்டிலமே. (ந.சு.)

125. முதலும் நிமித்தமும் - முதற்காரணமும் நிமித்தகாரணமும்.

126. பண்ணார்மொழி: விளி. வெங்கோல் - நாராசம்; அம்புமாம்.

127. கோடியர் தம்முள் - கோடிப்பேர்களுள். எனக்கு அரியது
ஏது; இல்லையால். எண்ணம் - கவலை. யான் உன் நெறியில் நிற்பன்.

128. ஆவியில் - தடாகத்தில். ஆவியை - உயிரை. வாலி - தாலி.
என் ஆவிக்கு - என் உயிர்போன்ற தலைவிக்கு. ஆவியில் வாலி என் ஆவிக்கு
ஆவியை அளித்திலையேல்; இங்கே குறிப்பித்தது புனறபுணர்ச்சியை.
இராவணவாரணம் - இருளைப்போலக் கரிய வண்ணத்தையுடைய யானையை.
வீட்டிலையேல் - அழிபாவிட்டால்; இங்கே குறிப்பித்தது களிற்றதருபுணர்ச்சி
யை. இந்நாள்வாய்க் கூவி.

தலைவன் ஆற்றல்.

129. மெய்யுமை யீசர் சிராமலைக் காவயன் மேவுகின்ற
செய்யுறை நீல மலர்ந்திட வாணகை செய்தருளான்
மையுறை வாள்விழி யாளெனைத் தேற்றி மகிழ்வுதந்தென்
கையுறை வாங்கின ளாலெனக் கேதிரிக் கையறவே. (ங௭)

இறைவன்றனக்குக் குறைநீர் பாங்கி

இறைவிக்கு அவன்குறை யுணர்த்தல்.

130. மாதோர் மருங்கினர் வாழுஞ் சிராமலை வாயொருவர்
காதோ டிகலும் விழியாய் மவுனகிற் காமனெனப்
போதோ டினந்தளி ரேந்திரம் முசலைப் போன்றுமல்வார்
வதோ வவர்க்கினி யான்செய்ய வேண்டுவ திண்டுரையே. ()

தலைவி அறியாள்போன்று குறியாள் கூறியது.

131. குன்றினை யேந்து நிரைகாக்கு மாழி கொடுமறைக்கும்
என்றினை வேதன் றையினு நாகத்தி னிற்றுயிலும்
கன்றினை யோச்சிக் கனியுதிர் லிக்குங் கருணையினால்
மன்றினு ளாடுஞ் சிராமலை நாதர்தம் வாகனமே. (ங௯)

பாங்கி இறையோற்கண்டமை பகர்தல்.

132. மானை வினுவியு மாந்தழை யோடிவண் வந்துமுனம்
யானை வினுவியு மேகினர் தாமின்றிங் கெய்தக்கண்டேன்
கானை வினுவு மளிபோ லுயிர்களைக் காக்கமலைத்
தேனை வினுவஞ் சிவன்வாழ் சிராமலைச் சேயிழையே. (ச௦)

129. கா - சோலையில். செய் - வயல். நீலம் மலர்ந்திட - நீலமலர்
போன்ற கண்கள் விளங்க. அருளாத் கையுறை வாங்கினன். கையறவு -
செயலறுதற்குக் காரணமாகிய கவலை.

130. போதோடினந்தளிர்ந்திட: 135. ஒருவர் ஏந்தி உழல்வார்.

131. குன்றினை - கோவார்த்தனகிரியை. ஏந்தும்: முற்று. காக்கும்,
மறைக்கும், ஈடும், துயிலும், உதிர்விக்குமென்பவற்றையும் இப்படியே
கொள்க. நிரை - பசுக்களை. என்றினை ஆழ்கொடு மறைக்கும் - சூரியனைச்
சக்கரத்தால் மறைக்கும். ஓச்சி - வீசி. கனி - விளங்குகியை. வாகனம் -
இடபமாகிய திருமால். வாகனம் ஏந்துதல் முதலியவற்றைச் செய்யும்.

132. காளை-வாசனியை. அளி-வண்டு. மலைத்தேன்-உமாதேவியார்.

பாங்கியைத் தலைவி மறைத்தல்.

133. தாராரும் வேலவர் சம்பந்தர் கண்ணப்பர் சாதியர்நாம்
ஏராரு மானங் கவரியைப் போன்றுள மேற்றமிக்கோம்
சீராரு நந்தக வோரா தமலன் சிராமலைவாழ்
காராரு மோதியொ ஞ்ரார் பொருட்டென் கழறுவதே. (சக)

என்னை மறைப்ப தென்னெனத் தழாஅல்.

134. சுடரன்றி நீடொளி யுண்டோ வுலகினிற் றெல்லுயிர்கட்
குடரன்றி யேயுணர் வுண்டோ வெனக்கிங் கொளித்ததென்னீ
விடரொன்று நாக மதியா றணிந்து மிளிர்நகையால்
படரொன்று மூவெயி லட்டோன் சிராமலைப் பான்மொழியே.

பாங்கி கையுறைபுகுத்தல்.

135. பாருந் திசையும் புகழுமெய்க் காவலர் பாங்கிற்றந்த
தாருந் தழையு நினக்கே தரிக்கத் தகுமடியார்
சீருந் திருவும் பெறவரு ளீசன் சிராமலைவாழ்
வாருந் திதலையு மார்முலை யாயணி வாய்மகிழ்ந்தே. (சங)

133. வேலவர் சம்பந்தர் - முருகக்கடவுளுடைய சம்பந்தத்தையுடை
யவராகிய. மானங் கவரியைப் போன்றுளம் - மானத்தாற் கவரிமாணப்
போன்றுள்ளேம் யாம். நம் தகவினை. ஊரார் - மருதநிலத்தினர்.

134. சுடர் - சூரியன். உலகினில் ஒளியுண்டோ. உடர் - உடல்;
“உடரெலா முயிரிலா வெனத்தோன்றும்” (நூப. குகப்.) என் நீ. விடர் -
வெடிப்பு; வனை. விடரொன்று நாகமென்றது சாதியடை; “புற்றாடரவார்த்த
புனிதன்” (தே) என்புழிப்போல. படர் - படர்தல்; செல்லுதல்.

135. பாங்கின் - உரிமையால். தரிக்க - அணிய. தகும்: தேற்ற
வினை: திதலை - தேமல்.

தோழி கிழவோன் துயர்நிலைகிளத்தல்.

136. இரும்பா மனமன லார்மெழு காக வெனைத்தடுத்தாள்
கரும்பா மொழியுமை பாகன் சிராமலைக் காவலர்தாரச்
சுரும்பா ரளியுறல் பார்த்தெனைப் பார்த்துத் துயரமுற்றார்
அரும்பா முலைமட வாய்காணி நீசற்று மாற்றலையே. (சச)

மறுத்தற்கருமை மாட்டல்.

137. தழைகொண்டு நாளு முழன்றிடு மன்னவர் தாமகிழந்து
வீழைகொண் டிடத்தமி யென்சொலும் பொய்யினி மேலிலையால்
குழைகொண்ட காதின ரெம்மான் சிராமலைக் கோதைநல்லாய்
இழைகொண்ட நின்னிடை போலவர் வாடி யினைத்தனரே. (சடு)

பாங்கி தலைவன்குறிப்புவேருக நெறிப்படக்கூறல்.

138. என்பணி கொண்டெனை யாளுஞ் சிராமலை யீசரென
என்பணி கொண்டெருக் கேந்தியோர் பெண்ணை யிடத்தினுற்றிக்
கென்பணி யாதெனக் கேட்பதற் கோவன்றி யாதுகொலோ
என்பணி யாவு மகிழுமின் னேமன்ன ரெண்ணுவதே. (சசு)

பாங்கி தலைவியை முனிதல்.

139. எனக்கே யுயிரென யானினைந் தோதுசொல் லீண்டுபொறுத்
துனக்கே யுயிரன பாங்கிய ரின்மொழி யோர்ந்துசெய்மா
றனக்கே யரிய பதத்தா ரடியர் தமக்கெனியார்
கனக்கே நிகர்களத் தார்தஞ் சிராமலைக் காரிகையே. (சஎ)

136. நார் - மாலையில். சுரும்பு - ஆண்வண்டு; அளி - பெண்வண்டு;
“புணர்துணையோடாடும்” (சிலப்). “நீ கண்டனையெனின்” (திருச்சிற்.) என்ப
வற்றை இச்செப்பியுள் நினைப்பிக்கின்றது. நீ காணின்.

137. வீழை - வீரும்புதலை. இழைகொண்ட - தூலிழையை ஒத்த.

138. என்பணி-என் பணிவிடைகளை. என்பு அணிகொண்டு. பெண்ணை
யிடத்தினுற்று - பணமடலிலிடத்தே உற்று; பெண்ணின் இடப்பாகத்
தில் உற்றென்பத வேறுபொருள். இதகாரும் சிலேடை. என் பணியாது -
என்னுடைய வேலை யாது? மன்னர் எண்ணுவது கேட்பதற்கோ அன்றி
யாதுகொலோ?

139. மால் தனக்கு. கனக்கு - மேகத்துக்கு.

தலைவீ பாங்கியை முனிதல்.

140. பொன்னூர் புரிசடை யெம்மான் கிராமலைப் பூவைநல்லாய்
என்ன ருயிரனை யாயெனைக் காக்கு மியல்புடையாய்
நின்னூர் மொழிநெறி யன்றி யெனக்கோர் நெறியுமுண்டோ
துன்னு ரெனவெதிர் நின்றெனைப் பார்த்தெவன் சொற்றனையே. (சஅ)

தலைவீ கையுறையேற்றல்.

141. பன்னாளும் வேண்டி யிரந்தாரை வேண்டிப் பரிந்தெனக்கிங்
கெந்நாளு நன்குற வெம்மான் கிராமலை யேய்ந்துவளர்
பொன்னு ளனமட மாதே மகிழ்ந்து புகழ்ந்துதரு
மின்னூர் தருதழை யென்னான் மறுத்திடன் மேன்மையன்றே.

தலைவீ கையுறையேற்றமை பாங்கி தலைவற்குணர்த்தல்.

142. கண்டா டழையினைச் செங்கையின் வாங்கிக் களிப்புமிகக்
கொண்டா டலைமிசைக் கொண்டா ளிருகண் குளிரவொற்றிச்
செண்டார் முலையுறச் சேர்த்தா ளெனதுயிர்ச் சேயிழையாள்
வண்டா ரிதழிச் சடையார் கிராமலை வாழ்மன்னனே. (ரு0)

பாங்கி குறியிடங்கூறல்.

143. சுகமன்னு சாதியுஞ் சந்து மசோகமுஞ் சூடிமலர்
அகமன்னு வண்டினம் பாட மயிலின மாடமணி
மிகமன்னு பாதையுள் யாநன் பகல்பயில் வேறிடமாம்
தகமன்னு மீசன் கிராமலைச் சாரலிற் றூர்மன்னனே. (ருக)

140. புரி - முறுக்கிய. பூவை - நாகணவாய்ப்பறவை. மொழிநெறி
யன்றி - மொழியாற் சுட்டப்படும் வழியில் நடத்தலையன்றி. துன்னூர் -
பகைவர்.

141. இரந்தாரை - யாசித்த தலைவரை. பொன்னுள் - திருமகன்.
தழையை மறுத்திடல்.

142. செண்டார் - பூம்பந்தைப்போன்ற. இதழி - கொன்றை.

143. சுகம் மன்னு சாதி. - கிளிகள் தங்கும் சாதிமரம்: சூடி மணி
மிக மன்னு பாதை. மலர் அகம் மன்னு - மலருகின்ற இடத்திலுள்ள.

சூ-ம். "அகமன்னு மாரளி பாட"

குறியீடத்து இறைவியைக் கொண்டுசேறல்.

144. தேனார் மொழியுமை பாகன் சிராமலைச் சேயிழையாம்
வானார் பொழிலிடை மான்பிணை தேடி மயங்கல்கண்டு
கானார் மலர்கொய்து வெற்பெதிர் கூனிக் கமழ்மலர்மேன்
மீனார் தருசனை யாடியிங் கேகுது மேவுகவே. (ருஉ)

குறியீடத் துய்த்துநிங்கல்.

145. முலைகண்டு வேழ நடுங்க மடங்கன் முடங்கியிடை
நிலைகண்டு நாண வமலன் சிராமலை நேரிழையிம்
மலைகண்டு கூவி வினையாடி நில்லிவண் மாமலர்காத்
தலைகண்டயான்கொய்து மேவுவன்வேண்டுவ சார்ந்துனக்கே.

இறையோ னிடத்தேதீர்ப்பதேல்.

146. வாட்டுங் கொடிய கொடுங்கோ லுளமத மன்னனெனை
ஆட்டுங் கலியைத் தவிர்த்திங்ங னுண்டின் பருளுதற்கோ
ஈட்டும் பெரிய தனந்தான் சிராமலை யீசரநுள்
கூட்டுங் கதியெனக் கொண்டு வந் தீர்மலர்க் கோதையரே. (ருச)

144. சேயிழை: விளி. மான் - இங்கே ஆண்மான். பிணை - பெண்
மான். பிணையைத்தேடி மான் மயங்குதலை.

145. மடங்கல் - சிங்கம். மடங்கல் இடைநிலைகண்டு முடங்கி நாண.
தலைவியின் இடைக்குச் சிங்கத்தின் இடை உவமை. நேரிழை: விளி. மலை
கண்டு கூவி - வரைபெதிர்கூவி. இவண் நில். மலர் - மலரை. காத்தலை -
சோலையிலிடத்தே. சார்ந்து உனக்கு வேண்டுவ கொய்து மேவுவன்.

146. கொடுங்கோல் - கொடிய அம்பு, கொடுங்கோன்மை. கலி -
துயர், வறுமை. தனம் - கொங்கை, செல்வம். கதி - வழி.

பி-ம். 'ஆட்டுங் துயரை.'

புணர்ச்சியின்மகிழ்தல்.

147. கண்டாலு மோலின்பங் கேட்டாலு மோலின்பங் காதலிதழ்
உண்டாலு மோலின் புயிர்த்தாலு மோலின்ப மூங்களைத்துக்
கொண்டாலு மோலின்ப மெம்மான் சிராமலைக் கோமளமாம்
வண்டாலு மோதி தருமின்பை யானெவன் வாழ்த்துவனே.

புகழ்தல்.

148. நீங்கரும் பாசந் தவிர்த்தெனை யாண்ட நிமலனுமை
பாங்கரும் பாகத்த னெம்மான் சிராமலைப் பைம்பொழில்வாய்க்
கோங்கரும்பாழுலைக்கோதைநல்லாண்மொழிகோதினெஞ்சே
தீங்கரும் பாமெனிற் கோதுறு மாதலிற் தீஞ்சுதையே. (ருசு)

தலைமகளைத் தலைமகன் விடுத்தல்.

149. துன்பார் வினைப்பவந் தீர்த்தரு ளாநந்தந் தோன்றிடவென்
முன்பார் தரவெதிர்த் தாண்டோன் சிராமலை மொய்ப்பொழில்வாய்
அன்பார் துணையுடனா ரணங்கோர் தொழு தார்வமெய்தும்
இன்பார் தருசகி யென்னவுன் னாயத் தெழுந்தருளே. (ருள)

147. உயிர்த்தாலும் - மோந்தாலும். வண்டு ஆலும் ஓதி. இச்
செய்யுள், “கண்டு கேட் டுண்டுவிர்த் துற்றறியு மைம்புலனும், ஒண்டொடி
கண்ணே யுள்” (குறள்) என்பதைப் பின்பற்றி வந்தது.

பு-ம். ‘உண்டாலு மோலின்ப மோந்தாலு மோலின்ப.’

148. பாங்கில் அரும்பிய ஆகத்தை யுடையவர். கோது உறும் - அக்
கரும்பு சக்கையை உடையதாகும்; கரும்பை உவமைகூறுதல் குற்றத்தை
அடையுமென்பது மற்றொருபொருள். சுதை - அமுதம்.

பு-ம். ‘கோதுறு மோதிற் செழுஞ்சுதையே.’

149. என் முன்பு ஆர்தர. துணையுடன் - பாங்கியுடன். ஆரணங்
கோர் - தெய்வமகளிர். சகி - இந்திராணி; “வண்டில தால்விரைச் செண்
பகப் பூம்பொழில் வான்றருவாக், கண்டிட நின்சகி மார்தெய்வ தப்பெண்
களிற்குளுத், தொண்டெனைக் கொண்டவர் சொன்னத் தியாகர் துறைசை
வெற்பிற், நெண்டுகைத் தெள்ளமு தேநீ சகியிற் சிவனாகவே” (திருவாவடு
துறைக். 46), “அண்டர்தம் மாதர் நடுவிந்தி ராணியி னாய்த்துறாஉம்”
கோடச்சுரத். 34.

பாங்கி தலைலியைச்சார்ந்து கையுறைகாட்டல்.

150. பண்ணார் மொழியுமை பாகன் சிராமலைப் பான்மொழியுன்
கண்ணார் மலரு முகமா மலருங் கவின்வடிவார்
தண்ணார் தனிருநற் றுளார் தனிருந் தரித்தருள
எண்ணார் தரக்கொடு வந்தே னினக்கிங் கெழில்பெறவே.

பாங்கி தலைலியைப் பாங்கிற்கூட்டல்.

151. கோவா மணிமுத்தம் பொன்னி யறலிற் கொழித்திடல்போன்
மாவார் குழலிற் தரித்தேன் மலர்கண் மகிழ்வுடன்பான்
தேவாதி தேவ னமல னிராமயன் நென்கயிலை
ஏவார் விழிநம தாயத்தின் மெல்ல வெழுந்தருளே. (நுக)

பாங்கி தலைவற்கு ஓம்படைசாற்றல்.

152. நிறையாரு மின்பொருட் டானீ யுழன்றது நின்பொருட்டியான்
மறையாருங் கூடலைக் கூட்டிய வாறு மதித்திவளைப்
பொறையாரு மாரியப் பேந்திரன் வாய்மையைப் போற்றதல்போல்
கறையாருங் கண்டர் சிராமலை வாழ்மன்ன காத்தருளே. (கூ0)

150. பான்மொழி: அண்மைவிளி. கண்ணார் மலரும் - கண்ணை ஒத்த
மலர்க்கொயும்; ஆர்: உவமஉருபு. வடிவை ஒத்த. கருங்குவளைமலர் தாமரை
மலர் மாந்தவிர் அசோகத்தனிற்களாகிய இவற்றைக் கொணர்ந்தேன்.

151. அறலில் - கருமணலில். மா - வண்டு; கருமை: குழலில் தரித்
தேன். தேவாதிதேவன் - தேவர்களுக்கு ஆதியாகிய தேவனாவான். “தேவ
தேவன் நிருப்பெய ராகவும்”² ‘தேவர்கோ வறியாத தேவதேவன்’ (நீருவா.
சதகம், 80); தென்கயிலை - சிராமலை.

152. நிறை - மனத்தை ஒருவழியே நிறுத்தல்; “நிறையெனப் படுவது
மறைபிற ரறியாமை” (கூ0. 133). மறை - இரகசியம். மறையாருங்கூடல் -
கனவொழுக்கம். மாரியப்பேந்திரன் - மாரியப்பமுதலியார்; இவர் ஓர் உப
காரி. கறை - விடம்.

கக. பகற்குறி.

இதுவுமது.

153. குளங்காட்டு கண்ணர், சிராமலை நாதர் குவளையந்தார்.
விளங்காட்டு மாநகர் வாழ்மாரி யப்பனை மெய்யருளால்
வளங்காட்டு வண்டெல்ல மீந்தென்றுங் காப்பது மானமன்னு
தளங்காட்டு பூங்குழ லானைப் புரக்கத் தருமுனக்கே. (சுக)

விருந்துவிலக்கல்.

154. கானார் கிழங்குசெந் தேன்றினை மாவுங் கலந்துவள்ளி
மானு டரவுண் குகன்போ லிரவுண்டு வைகியெம்மார்
தானார் குழலின் வெறியாட்டுங் கண்டுபின் சார்க்கின்னூர்
தேனார் கடுக்கைச் சிராமலை யானருள் சேரண்ணலே. (சுஉ)

விருந்திறைவிரும்பல்.

155. செப்பார் முலையுமை பாகன் சிராமலைச் சேயிழையீர்
இப்பா ரினிலுமக் கொப்பா ரெவரெனக் கீண்டரிய
துப்பா மழுதென நீரன்பி னூட்டுவ துய்த்திரவுற்
றப்பா லிரவி யெழுமுன மெம்மூர்க் ககலுவனே. (சுந)

கக. பகற்குறி.

கிழவோன் பிரிந்துழிக் கிழத்தி மாலையம்பொழுதுகண் டிரங்கல்.

156. கலர்மாலையேபொரு ளாகக்கொள் வாரவர் கண்ணினெஞ்சில்
இலர்மாலையேறென ஐர்வோர் சிராமலை யீசர்க்கன்பர்
மலர்மாலையே தந்தெனக் கெல்லுட னேகி மறையச்செவ்வான்
அலர்மாலையே வந்தென வாட்டிய தென்செய்வ னாயிழையே. (.)

158. குளம் - நெற்றி. குவளை அம் தார் - கருங்குவளைமலை; இது
வேளாளர்க்குரியது. விளங்காடு: தொண்டைநாட்டின் கண்ணதாகிய ஓரூர்.
சிராமலைநாதர் மாரியப்பனைக் காப்பது மான. தளம் - பூவிதழ்.

154. கான் - காடு. வள்ளிமானான் - வள்ளிநாயகி. உண் குகன்
போல் - உண்ட முருகக்கடவுளைப் போல. எம்மார் வைகி - நீ எம்மூரில்
தங்கி. குழல் - குழிசை. கடுக்கை - கொன்றை.

155. ஈண்டு - இவ்விடத்து. துப்பு - தூய்மை. ஊட்டுவனவற்றை.

156. கலர் - கீழ்மக்கள். மாலையே - மயக்கத்தையே. அவர் - கீழ்
மக்களும் கொள்வாருமாகிய அவர்களுடைய. மலை ஏறென; மால் - திரு
மால். மலர்மாலையே - பூமாலையே. எல்லுடன் - சூரியனுடன். அன்பர் மறைய.
செவ்வான் - சிவந்த அந்திவானம்.

சிராமலைக் கோவை.

பாங்கி புலம்பல்.

157. பாலாழி பாலகற் கீந்தோன் சிராமலைப் பாவைக்கென்னும்
மாலாழி மேவ வவர்சென் தகன்றிட மால்விடுதிக்
காலாழி பாயக் கராவுடன் மேலெழக் கக்குசெந்நீர்
போலாழி மீதினன் பாயுமுன் மாலை புறப்பட்டதே. (உ)

தலைவன் நீடத் தலைவி வருந்தல்.

158. மனமு நிறையுந் துயிலுங் கவர்த்து வளர்பசிய
தனமு மயலுந் துனியு மெனக்கிங்நன் தந்துசென்ற
இனமு மரிதெரி யார்தென் கயிலையி னேந்தற்கின்பார்
அனமும் பெடையு மெனது துயருரை யாமைபெய்னே. (ங.)

தலைவியைப் பாங்கி கழறல்.

159. அன்றே கணவர் மடவாரைக் கூடி யகன்றிடலை
நன்றே யெனப்படாத் தானய னுதலி னஞ்செயலோ
மன்றே யெனவென் னுளம்வாழ் சிராமலை வள்ளல்கிலைக்
குன்றே யனமுலை யாயென் கலுழ்தல் குணமதன்றே. (ச)

157. பாலாழி பாலகற் கீந்தோன்: “பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி யழுதிடப் பாற்கட லீந்தபிரான்” (நீருப்பல்லாண்டு); பாலகற்கு - உபமன்யு முனிவருக்கு. மால் - ஆழி மேவ - மயக்கமாகிய கடலில் நாம் பொருந்தும்படி. மால் - திருமால். தீ கால் - ஆழி - நெருப்பைக்கக்குகின்ற சக்கரம். கரா - முதலை. செந்நீர் - இரத்தம். இனன் - சூரியன். கராவுக்குக் கடலும், ஆழிக்குச் சூரியனும், செந்நீருக்குச் செவ்வானமும் உவமைகள்.

பி-ம். ‘அவராக் ககன்றிட’.

158. பசியதனம் - பசிய தோற்றிய தனம். துனி - துன்பம். இன்ன மும் அரியால் தெரியப்படாதவர். சென்ற ஏந்தற்கு. முதலிரண்டடி பரி வருத்தணியணி. இது, “சாயலு நானு மவர்கொண்டார் கைம்மாறு, நோயும் பசியுந் தந்து” (குறள். 1183) என்பதை ஒத்தது.

159. மன்று - பொன்னம்பலம், சிலைக்குன்று - வில்லாகியமலை; மேரு மலை.

தலைவி முன்னிலைப்புறமொழி மொழிதல்.

160. அடிதா னிகர்நடை மான்மன்னு பாகர் பிரசமலர்
அடிதா னடியார்க் கருள்வோர் சிராமலை யார்ந்தவடி
துடிதா னுறுபிணி கேசரிக் கோதுந் தொடர்பொக்குமால்
படிதா னுறுபிணி யோரா தவர்க்குப் பகர்வதுவே. (ரு)

தலைவி பாங்கியொடு பகர்தல்.

161. இன்பரைத் துன்பரைத் தேரி னுலகினி லேய்ந்ததங்கள்
அன்பரைக் கூடினர் நீங்கின ராவ ரமார்தொழு
முன்பரைத் தென்கயி லாயரை யேத்தி முயலகில்லா
வன்பரைப் போலகன் றூர்மேவ லென்றுகொல் வாணுதலே.

தலைவியைப் பாங்கி அச்சுறுத்தல்.

162. பிறையார் சடையர் சிராமலை யேத்தும் பெருந்தகையைச்
சிறையார் கிளிபுன மேய்ந்திட நீசிறதை செய்தல்கண்டால்
நிறையார் தினைப்புனக் காவலை மாற்றி நினையகத்துள்
முறையார் தரவருங் காவலு ளாக்கு முனிந்தனையே. (எ)

நிங்கற்கருமை தலைவி நினைந்திரங்கல்.

163. இருவினை தீர்த்தெனை யாடென் கயிலை யிறைவார்வெற்பிற்
நிருவினை மானு மயிலே கணவரைச் சேர்ந்தபின்பு
பிரிவினை யோர்ந்துமை செந்திரு வாணி பிரிவதின்றி
மருவினர் பாகமு மாகமு நாவு மகிழ்ந்தென்றுமே. (அ)

160. பிரசம் - தேன். துடியடியென மொழிமாற்றி யானைக்கன்
றென்று பொருள்கொள்க. கேசரி - சிங்கம். படி - பூமியின்கண். பகர்
வது தொடர்பை ஒக்கும்.

161. அன்பரைக் கூடினர் இன்பர்; நீங்கினர் துன்பர்; நிரனிறை. தென்
கயிலாயம்-திரிசிராமலை. அகன்றார் மேவல்-அகன்ற தலைவர் மீண்டுவருதல்.

162. பெருந்தகையை - தலைவனை. தலைவனை நீ சிறதைசெய்தலைக்
கண்டால். கண்டால் - அறிந்தால். அகத்துள் - வீட்டில். கண்டால்
அன்னை காவலுள் ஆக்குவாள்.

163. பிரிவினை ஓர்ந்து - பிரிதலை அறிந்து. ஆகம் - மார்பு. உமை
பாகத்தையும், திரு ஆகத்தையும், வாணி நாவையும் மருவினர்: "பாகத்து
னொருவன் வைத்தான் பங்கயத் திருந்த பொன்னை, ஆகத்து னொருவன்
வைத்தா னந்தன் னாலில் வைத்தான், மேகத்தின் மின்னை முன்னே வென்ற
நான் ணிடையை நீயும், மாகத்தோள் வீர பெற்றா லெவ்வனம் வைத்து
வாழ்தி" கம்ப. மாரிசன்வதை. 76.

தலைவிக்கு அவன்வரல் பாங்கி சாற்றல்.

164. காரார் மணிகண்டந் தெம்மான் சிராமலைக் கண்விழவில்
ஏரார் மணிமுழ வார்ப்பது போல வெழில்கொண்மன்னர்
தேரார் மணிக ளொலித்தன வானந் தினைப்புனத்தில்
வாரார் மணிமுலை யாய்சேவை காண்டும் வருகவின்னே. (க)

தோழி சிறைப்புறமாகச் சேறிப்பு அறிவுறுத்தல்.

165. உழையு முழையு முயலின்றி வாடுமிக் கூர்வொய்யார்
தழையுந் தழையும் பிரான்றென் கயிலையிற் சார்கணியார்
குழையுந் குழையும் படிசுழித் தோடுங்கண் கூர்ந்தலர்ந்தார்
விழையும் விழையுந் தினைப்புனக் காவல் விடவணையே. (க0)

தலைவிக்குத் தோழி முன்னிலைப்புறமோழி மோழிந்து
இற்சேறிப்புணர்த்தல்.

166. திதாருந் திவினை தீர்த்தடி யாருய்யச் செய்தருளும்
மாதாருந் பாகர் சிராமலை வேந்தர் மறந்திடினும்
போதாருந் காரளி காள்கனி காளிகைப் பூங்குயில்காள்
தாதாருஞ் சோலை மயில்காண் மறக்கலிர் தையலையே. (கக)

பாங்கி தலைவன்முன்னின்று இற்சேறிப்பு அறிவுறுத்தல்.

167. ஆடு மமலர் சிராமலை யீசர்த மன்பவெம்மூர்
நீடு மலைப்புறத் தாரு ரினிப்புன நீங்குதும்பாம்
ஏடு மலிழ்த்து மலர்வாய் திறந்தின்றைக் கேகணியார்
நாடு மெமர்தினை கொய்திடு நாளு நவின்றனரே. (கஉ)

164. கார் ஆர் - மேகத்தை ஒத்த; "காரென்ன வாருந் கறையிடற்
றம்பலவன்" (நிருச்சிற். 56.) சேவை - காட்சி.

165. உழை - மான். முழை - குகை. உயல் இன்றி - பிழைத்த
லின்றி. வரைபெதிர்கூவலில்லாமையால் முழை வாடுமென்றான். கணியார் -
வேங்கைமரம். கணியார் அலர்ந்தார். குழையும் - காதணியும். கண் - கண்ணை
யுடையாய்; விளி. அன்னை காவலை விட விழைவாள்.

167. எம்மூர் மலைப்புறத்தில் ஆர்ந்த னார். ஏடு - பூவிதழ், பனை
யோலையாகிய புத்தகம்; கணியார் - வேங்கைமரம், சோதிடர்; சிலைடை.
கணியார் நவின்றனர். சோதிடர் ஏட்டையலிழ்த்துத் தினைகொய்யும்நாளைத்
தெரிவித்தனரென்பது வேறுபொருள். வேங்கைமரம் மலரும் காலம் குறிஞ்சி
நிலைமக்கள் தினைகொய்தற்கு உரிய பருவமாகும்.

கஉ. பகற்குறி இடையீடு.

53

பாங்கி தலைவன்முன்னின்று இற்செறிப்புணர்த்தி
ஓம்படைசாற்றல்.

168. பொன்னூர் சடைமுடி யெம்மான் சிராமலை போற்றுகின்ற
மன்னு புனங்கள் சுகங்கட் களித்து மறுகமனம்
மின்னு ரிடைபென வாழிக் குறிச்சியின் மேவுகின்ற
வென்னு ருயிரனை யாட்குயிர் நீயெனக் கெண்ணமென்னே. ()

தலைவன் தஞ்சம்பெறுது நெஞ்சோடு கிளத்தல்.

169. சேலையும் வேலையும் போல்விழி கொண்டு தினைப்புனத்தைக்
காலையு மாலையுங் காத்தெனைக் காத்த களிசெலப்பால்
வாலையு மாலையும் வைத்தோன் சிராமலை வாழ்த்தலர்போல்
பாலையு மாலையு நோவாம னோவதென் பான்மைநெஞ்சே. (கசு)

கஉ. பகற்குறி இடையீடு.

இறைவனைப் பாங்கி குறிவரல் விலக்கல்.

170. இந்தினை வார்சடை வைத்தோன் சிராமலை யெங்குலத்தார்
செந்தினை வார்குரல் கொய்திட வெய்துவர் சென்றுபல்கால்
பந்தினை மாணு முலையனை மேவும் பரிவினெம்பால்
கந்தினை வீட்டுங் களிற்றண்ணல் யாம்புனங் காப்பதின்றே. ()

168. புனங்களைச் சுகங்கட்கு அளித்து; சுகம் - கிளி. மனம் மறுக. மின்னாரிடை - மின்னலை ஒத்த இடை. மின்னூர் இடை பென வாழி: "மென்ம ருங்குல்போல் வேறுன வங்கமு மெலிந்தான்" (கம்ப. காட்சிப்.) உயிர் அனையாட்கு - தலைவிக்கு. தலைவியை மறத்தல் கூடாது. இற் செறித்தபின்பும் வந்து அருள்செய்யவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

169. களி - கள்ளி; கள்வி. பால் - பக்கத்தில். வால்பாலை - உமாதேவியார். மாலையும் - திருமாலையும். பாலையும் - விதியையும். மாலையும் - மயக்கத்தையும். என் பான்மை - என்ன தன்மை.

170. இந்தினை - சந்திரனை. எம்பால் அன்னை மேவுவான். கந்து - கட்டுத்தறி. யாம் புனம் காப்பது இன்று; இன்று - இல்லையாகும்.

இறைவியைப் பாங்கி குறிவரல் லிலக்கல்.

171. வெவ்விட மாரு மிடற்றார் சிராமலை மேற்சலவும்
செவ்விட நாட்டமும் வேட்டமும் வேற்றுமை சேர்ந்துமணம்
வவ்விடு மாகமு மோர்ந்தனை பென்னை மதித்துயிர்த்தாள்
இவ்விட நாயினி யாடு மிடமல்ல வேந்திழையே. (உ)

இறைவி ஆடிடம் நோக்கி அழிதல்.

172. நன்றுடை யானையுந் தியதில் லானையு நற்றிருத்தம்
என்றுடை யானைச் சிராமலை யானை யிறைஞ்சலர்போல்
குன்றுடை யார்சனை யார்க்கு மருவி குளிர்மலர்க்காத்
துன்றுடை யார்புன நீங்கலின் மாய்தல் சுகமுடைத்தே. (ங)

பாங்கி ஆடிடம் விடுத்துக்கொண்டு அகரல்.

173. கனத்தினை மாணு மிடற்றார் சிராமலைக் கார்மயில்காள்
புனத்தினை நாடுங் கனிகாளெம் மூர்க்கினிப் போகுதும்பாம்
தனத்தினை யேந்தி விழிநீர் பொழியத் தளர்ந்துசென்றார்
மனத்தினை நும்மிடை யேவியென் றோதும் வரினிறையே. (ச)

பின்னாள் நெடுந்தகை குறிவயின் நீடுசென் றிரங்கல்.

174. கயவாய் கதிபெறச் செய்தோன் சிராமலைக் கார்ப்பொழில்வாய்
இயவாய் மயிலினங் காள்கினி காள்பண் ணிசைக்குயில்காள்
உயவா யிழைமட வார்செலும் போதிங் குவந்தெனக்குத்
தயவா யருளும் பணியே துளதெனிற் சாற்றுகவே. (ரு)

171. செவ் விட நாட்டம் - கடை சிவந்து விடம்போன்ற கண்கள்.
வேட்டம் - விருப்பம். மணம் - ஈறுமணம். அனை - தாய்; அனை உயிர்த்தாள்.

172. நன்றுடையான், தியதிலான். என்பன முறையே இத்தலத்தி
லுள்ள இரண்டு தீர்த்தங்களின் திருநாமங்கள்; “நன்றுடையானைத் தியதி
லானை.....குளிருமே” (தேவாரம்.) திருத்தம் - தீர்த்தம். சுனை, அருவி,
கா இவைகள் துன்றுதலையுடைய புனத்தை. ஆர் புனம் - நிறைந்த புனம்.

173. கனம் - மேகம். இறை வரின் - தலைவன் வந்தால். இறை
வரின் ஓதம்.

174. கயவாய் - கரிக்குருவி. அதற்கு முத்தியளித்ததை, திருவினை
யாடல் கரிக்குருவிக்கு உபதேசித்தபலத்தா லுணர்க. இயவாய் - வாத்தி
யம்போன்ற வாயினையுடைய. உய - உய்யும்படி. தயவு - தயை; “தய
வொடு பிரத்திபாகாரமும்” பிரபோதசந்திரோதயம்.

.. வறுங்களும் நாடி மறுகல்.

175. சீரிய ரேதொழு மெம்மான் சிராமலை சேர்ந்ததன்
பாரிய ரேகிய தெங்ஙனங் கூறுமன் பாய்மதவேள்
நாரிய ரேயவன் வாசிய ரேயெழி னல்லிசைகூர்
ஆரிய ரேநல் லரிவைய ரேயுல காய்பவரே, (சு)

தலைவிவாழும் ஊர்நோக்கி மதிமயங்கல்.

176. ஞானம் பெறவெனக் கீவோன் சிராமலை நங்கையர்வாழ்
தானம் பெறுபதி தானது கானவர் தாம்பயில்வார்
யானங் கவரை மருவநெஞ் சேயெண்ணி யாவதென்பார்
மானம் புலியுறு மானை யவாவுறும் வாறொப்பவே. (எ)

கந. இரவுக்குறி.

இறையோன் இருட்குறி வேண்டல்.

177. முருந்தா முறுவ லுமைபாகன் பாச முகிர்பிணிக்கோர்
மருந்தா யெனைத்தடுத் தாண்டோன் சிராமலை வாய்மழைதான்
பொருந்தா ரெனக்கறுத் தார்த்தம்பு பெய்திடப் போந்தனன்யான்
விருந்தா யுமதுகிற் றார்க்கண் ணிராவிடை மெல்லியரே. (க)

175. தன் பாரியர் - கொங்கைப் பாரத்தையுடையவர். மதவேள்
நாரியரே - வண்டே; நாரி - நானி. அவன் வாசியரே - கிளிகளே; அவன் -
மன்மதன்; வாசி - குதிரை. மதவேள் ஆர் இயரே - குயிலே; இயம் -
வாத்தியம். கேழ்வரகை ஆரியமென்பது கொங்குநாட்டு வழக்காதலின்
ஆரியரே என்பதற்குக் கேழ்வரகேயென்று கொள்ளினும் பொருந்தும்.
அரிவையரே - திணையரிதானே; அரிந்த வை. உலகு ஆய் பவரே - உலகத்
தாரால் ஆராயப்படுகிற கொடிகளே; பவர் - கொடி. இச்செய்யுளில் 'நாரி
யர்', 'வாசியர்', 'ஆரியர்', 'அரிவையர்' என்னும் வேறுபொருள் தோற்று
தல் காண்க.

176. தானம் - இடம். கானவர் - வேட்கன். ஆவது என் - ஆகும்
காரியம் யாது. பார்மான் - பூமியிலுள்ள ஒரு மான். அம்பு லியுறும்
மாளை - சந்திரனிடத்துள்ள மாளை. வாறு - விதம்; "வல்லோ னுலாவந்த
வாறென்ன" (சோகீகநாதநுலா.) எண்ணி ஆவது என்.

177. முருந்து - மயிலிறகின் அடிக்குருத்து. பாசமாகிய கோய்.
பொருந்தாரென - பகைவர்போல. மழை கறுத்து; அம்பு - நீர். மழை கோ
பித்து முழங்கிப் பாணத்தைப் பொழிய வென்பது வேறுபொருள், யான்
இராவிடைச் சிற்றார்க்கண் விருந்தாய்ப் போந்தனன்.

பாங்கி நெறியினது அருமை கூறல்.

178. நதியைச் சடையிடை வைத்தோன் சிராமலை நன்முடிதோய்
மதியைப் பினர்தன கோடிசண் டேர்து மதமலையின்
கதியைத் தடிந்தரி யார்க்கும் கடத்திந்தக் கங்குலினெம்,
பதியைப் பெறலரி தண்டர்க்கு மேகுன் பதிக்கண்ணலே. (உ)

தலைவன் நெறியினது எளிமை கூறல்.

179. கரவு மிகுமிரும் பார்மனந் தீமெழு காயுருகப்
பரவு நெறியெனக் கிந்தோன் சிராமலைப் பைந்தொடியாய்
இரவு மதமலை நாக மிவற்றினை யென்னுயிரின்
விரவு முகமிடை சாயலி னுல்வென்று மேவுவனே. (ங)

பாங்கி அவன்நாட்டு அணியியல் வினாது.

180. தோடிடுங் காதின் னெம்மான் சிராமலைச் சோதியருள்
நாடிடுங் கண்ணரின் னுட்டமர் மாதர்க ணண்ணிவினை
யாடிடுந் தானமும் பாடிடுங் கானமு மார்குழலில்
குடிடும் பூவையும் பூகிடு மியாவையுஞ் சொல்லுகவே. (ச)

178. பினர்தன = பினர்தாலொத்த, மதமலையின் = யானையின்; அரி -
சிங்கம், கடம் - காடு; அண்டர்க்கும் அரிது. அண்ணலே உன்பதிக்கு ஏகு.

179. மனம் மெழுகா யுருக, நெறியை, மதமலை - யானை, நாகம் -
பாம்பு. என்னுயிரென்றது தலைவியை. தலைவியின் முகமாகிய மதியால்
இரவையும், இடையாகிய கிங்கத்தால் யானையையும், சாயலாகிய மயிலால்
நாகத்தையும் வென்று.

180. அருளை நாடிடும். - கண்ண - கருத்தையுடையவனே. மாதர்
கள்: எழுவாய். தானம் - இடம். கானம் - இசை. குழல் - கூந்தல். தானத்
தையும் கானத்தையுமென இரண்டனுருபு விரிக்க. இசைப்பாட்டென்னும்
பொருளுடைய கானமென்னும் சொல்லோடு இசைப்பாட்டின் தொடர்புடைய
பொருளைத்தோற்றுவிக்கும் தானம், குழலென்னும் சொற்களை முறையே
முன்னும் பின்னும் அமைத்தது ஒரு நயம்; தானம்-தானவரிசை; குழல் -
புல்லாக்குழல்.

தலைவன் அவளாட்டு அணியியல் வினாதுல்.

181. பொன்னாட் டவர்பணி யெம்மான் சிராமலைப் பூங்கொடியென்
தன்னாட் டணியியல் யானுனக் கோதினென் சார்வதுநீ
நின்னாட் டணியிழை யார்பயில் காவலர் நேரிசைபா
மின்னாட் டணிசந்த மியாவு மெனக்கு விளம்புகவே. (ரு)

தன்னாட் டணியியல் பாங்கி சாற்றல்.

182. தேடு வராகமுங் காணாச் சிராமலைத் தேவர்க்கன்பா
கூடுவர் கூடியெம் முர்பயின் மாதர் குறிஞ்சியிசை
பாடுவர் பாணலஞ் சூடுவர் பாணலம் பாவைவினை
யாடுவர் காவினின் ரூடுவர் காவிரின் றூர்கூனையே. (சு)

இறைவிக்கு இறையோன் குறையறிவுறுத்தல்.

183. மானா ரிடத்தினர் தென்கயி லாய வரையகத்தில்
பாண னுனது குழலென மேகம் பயிலிருளில்
ஆன தரிகரி தேருங் கடங்கடந் தன்பர்வரத்
தேனார் மொழியெனை வேண்டினர் யானுன் றிருவுளமே. (எ)

நேராத் இறைவி நெஞ்சோடு கிளத்தல்.

184. முன்னா ருளமுற முன்னார் சிராமலை மொய்த்தகடத்
தொன்னா ரெனக்கட நாகங்கள் சீய முறுபுலிகள்
மின்னார் மணித்தலை நாகக்க ளாரிருண் மேவியிவண்
என்னா ருயிரனை யார்வரு வாரென் றியம்பனன்றே. (அ)

181. என்றன் நாட்டின் அழகிய இயலை. என் சார்வது-ஏன்ன பய
னுளதாகும். வினாயாடுவின்ற காவையும் அலரையும் நேரே இசைக்கின்ற
பாட்டுக்களையும் சந்தத்தையும் நீ விளம்புக; சந்தம் - சந்தனம்.

182. வராகம் - பன்றி. மாதர் ஒன்றுகூடுவர். குறிஞ்சியிசை - குறிஞ்
சிப் பண். பாணலம் - கருங்குவளைமலர்; அம்: சாரியை. பா ணலம் பாவை -
பரவிய நலத்தையுடைய பாவைகளை; நலப்பாவை: மெலித்தல். காவில் -
சோலையில். காவி நின்று ஆர்ந்த; காவி - கருங்குவளைமலர். சூனியில் ஆடுவர்.

183. பால் நான்-பாதிபிரவு. ஆனது-அமைபாமல். அரி-சிக்கமானது.
கரியைத்தேரும்; அரிகரி: இத்தொடர் ஓர் இரக்கக்குறிப்புப்போலவும் நின்
றது; "அரிகரி, எற்பற்றிய நோ யெவ்வளவு" என்றார் ஒருவர். கடம் - காடு.

184. முன்னார் உளம் - தம்மைக் கருதாதவர்களுடைய உள்ளத்தை.
கடத்து - காட்டில். ஒன்னாரென - பகைவரைப் போல. கட நாகம் -
யானை. சீயம் - சிங்கம். மணித்தலை நாகம் - பாம்பு. நன்றே - நன்றாகுமா?

நேரிழை பாங்கியோடு நேர்த்துரைத்தல்.

185. ஒட்டார் புரமுன மட்டார் சிராமலை யொண்ணுதலாய்
கட்டார் நிறமுற மட்டார் சுனையினிற் கட்டியெடுத்
திட்டா ரெனையொளி விட்டார் பகழி யிபந்தொலையத்
தொட்டா ரிரவுற விட்டா ருனையெனிற் சொல்லலென்னே. ()

நேர்த்தமை பாங்கி நெடுந்தகைக் குரைத்தல்.

186. பணிந்தும் புகழ்ந்து மிரந்தே னிரவினிற் பான்மொழிதான்
துணிந்துன் பணியினி னின்றிட நாடொறுந் தூயமலர்
அணிந்துந் துதிசெய்து மன்பருட் கூடி யமரரன்பால்
தணிந்துந் தொழுவரு னொம்மான் சிராமலைத் தார்மன்னனே.

தலைவனைப் பாங்கி குறியிடைநிறுத்தித் தாய்துயிலறிதல்.

187. பாகத்தை மாதுக் களித்தோன் சிராமலைப் பாசிழையாய்
மாகத்தை மேவும் பொழிவிற் றுயிலின்றி மல்கிருள்வாய்
நாகத்தை நாக மலைத்திட நாக நடுங்கவதன்
ஆகத்தை நூறு மயில்கட்கி மேலெழுந் தார்க்கின்றதே. (கக)

185. ஒட்டார் புரம் - பகைவருடைய ஊர்களை. கள் தார் நிறம் உற-
கன்னையுடைய மாலையை அணிந்த தம்முடைய மார்பை நான் அடையும்படி.
மட்டு - வாசனை. நிறமுறக் கட்டி யெடுத்திட்டார். ஒளியை வீசி ஆர்ந்த
பாணத்தை இபம் தொலையத் தொட்டார்; இபம் - யானை. இரவில் என்னை
அடைதற்கு உன்னைத் தூதுவிட்டா ரென்றால். உடன்பட்டேதீரவேண்டு
மென்றபடி.

186. பால்மொழி - தலைவியானவள். பான்மொழி உன்பணியில் நின்
நிட இரந்தேன். அன்பருட் கூடியவர் அமர். மன்னனே! இரந்தேன்.

187. மாகம் - ஆகாயம். நாகத்தை - சுரபுண்ணியை. நாகம் அலைத்
திட - யானை அலைப்ப. நாகம் நடுங்க - பாம்பு நடுங்க. அதன் ஆகத்தை -
அப்பாம்பின் உடலை. தூறும் - அழிக்கும். கட்கி - கூடு. மயில் ஆர்க்கின்றது.

இறைவிக்கு இறையோன் வரவறிவுறுத்தல்.

188. கணையொன்று கூர்விழி மாதே சிராமலைக் கண்ணுதலோன்
இணையொன்று பாத மலர்நா டலரென வெண்ணமுற்றுப்
பணையொன்று காவி லசோகத்திற் சோகம் படர்ந்துடற்றத்
துணையொன்று மின்றிரம் மன்னவர் வாடலென் சொல்லுவதே.

குறியீட்த்து இறைவியைக் கொண்டுசேறல்.

189. அளிதங்கு கானினைக் கார்பொழி கங்குலி னங்கைகொண்ட
ஒளிதங்கு வேல்வழி காட்டக் கடந்திங்க னுற்றனர்தேன்
துளிதங்கு தாரின ரெம்மான் சிராமலைத் துமொழிவா
களிதங்கு மோகை யவர்பெற யாஞ்சென்று காண்பதற்கே. ()

இறைவியைப் பாங்கி குறியீட்த்து உய்த்து நீங்கல்.

190. கங்கையும் பாம்பு மிலைந்தோன் சிராமலைக் காவினிச்சீர்ச்
செங்கையும்பார்வையுங்கொங்கையும்வாயுந்தெரித் திடல்போல்
கொங்கையுந் தேனையு மார்மலர் வாவியிற் கொண்டுசெல்வேன்
இங்கையுந் காதலு மேவநிற் பாய்கண மேந்திழையே. (கச)

தலைவன் குறியீட்த்து எதிர்ப்பதேல்.

191. மூலா கம்பொரு ளானோன் சிராமலை மொய்பொழில்வாய்ச்
சேலார் கயத்தம் புயத்திடை நின்றுஞ் செறியிருளின்
மாலாகு மென்றனைக் காத்தென தாகத்தில் வாழ்ந்திடவோ
பாலாகு மின்சொற் திருநீ யிவண்வரு பான்மையதே. (கரு)

188. கணை ஒன்று - அம்பை ஒத்த. இணை - இரண்டு. காவில் - சோலை
யில். சோகம் படர்ந்து - சோகமானது பரவி; சோகம் - மன்மதனுடைய
பாவ பாணம் ஐந்தனுள் ஒன்று. சோகம் உடற்ற. அசோகத்தினிற் சோகம்
படர்ந்து என்பது ஒரு நயம். என் சொல்லுவது - யாதுசொல்லுவது.

189. அளி - வண்டு. கான் - காடு. கானினைக் கடந்து. துமொழி:
விளி. ஓகையை அவர் பெற. காண்பதற்கு வா.

190. மிலைந்தோன் - குடியவன். செங்கை, பார்வை, கொங்கை, வாய்
ஆகிய இவற்றை உனக்குத் தெரிவிப்பதுபோலத் தாமரைமலர், கருங்குவளை
மலர், தாமரையரும்பு, செவ்வாம்பல் இவற்றைப் பறித்துக்கொண்டு வரு
வேன். ஐயும் - அழகும், தலைவனும். கணம் நிற்பாய்; கணம் - கண்ணம்.

191. மாலாகும் - மயக்கமுடையேனாகிய, திருமாலாகிய. ஆகம் -
மார்பு. திருநீ - திருமகளாகிய நீ. நீ இவண் வரு பான்மை வாழ்ந்திடவோ?
தலைகளைத் திருமகளாகப் பாலித்துக் கூறியது இது.

தலைவி நெறியினதருமைநீனைத் திரங்கல்.

192. மையா ரிருட்பிழம் பெங்கு மருவ மழைபொழியும்
மொய்யா ரிரளிடைக் கான்யாறுங் காணு முழைவரையும்
பையார் பணியணி தென்கயி லாயர் பதம்பரவும்
மெய்யா ருளத்தண்ண லெவ்வா றிகந்திங்கு மேவியதே. (கசு)

தலைவன் தலைவியைத் தேற்றல்.

193. நீதந்த காமக் கனலிரு னுங்கிட நின்விழியாம்
ஏதந்த மாபல நூறிட வேதங்க ளின்றிவந்தேன்
தாதந்த தாவென வென்னுள நீதென்றுந் தானடிக்கும்
வேதந்த னூர்கழ லெம்மான் சிராமலை மெல்லியலே. (கஎ)

புணர்ச்சியின் மகிழ்தல்.

194. மாயா விகாசந்தி னுலறி வின்றி மயங்குமெற்குத்
தாயா யருள்புரிந் தாள்வோன் சிராமலைச் சாரலினின்
சேயா ரிதழமு துண்டிவ னுன்பெற்ற சீர்கொளின்பம்
வேயார் வளையணி தோளினிண் னோர்க்கும் விளைவதின்னே. ()

192. இருட்பிழம்பு - இருளின் திரட்சி. மொய் - மொய்த்தல்.
முழை - குகை. பை - படம். தென்கயிலாயர் - சிரகிரிநாதருடைய. அண்
ணல் : விளி. கான்யாறு முதலிவற்றைக் கடந்து மேவியது எவ்வாறு?

193. காமக் கனல் இருளை நுங்கிட; நுங்கல் - உண்ணல். விழியாம்
ஏ - கண்களாகிய பாணங்கள். தந்தம் மா - யாணை. நின் விழியாகிய பாணம்
யாணைகள் பலவற்றை நூறிட. ஏதங்கள் இன்றி - துன்பங்களில்லாமல். தா
தந்த தா : இது தானக் குனிப்பு. தன் ஆர்கழலை வேதமாகவுடைய எம்
மான்.

194. எற்கு - எனக்கு. சேய் ஆர் - செம்மை பொருந்திய. இவண்
கான் பெற்ற. வேயார் தோளி: விளி. இன்பம் விளைவதின்று.

புகழ்தல்.

195. புயமுற்ற பாரகங் காளர் சிராமலைப் பூங்கொடிநின்
நயமுற்ற வானனங் கண்வா யிவைகளை நாணியென்றும்
கயமுற்ற தாமரை காவிசெவ் வரம்பல்கள் கள்ளம்பட்டுப்
பயமுற்ற மாபங்க் முற்றநன் னீருட் படிந்தனவே. (கக)

தலைவனைத் தலைவி குறிவரல் விலக்கல்.

196. மணிமிக வாருஞ் சிராமலை நாதரை வர்த்தத்தலர்போல்
கணிமிக வாருங் கடத்திடை யாளி களிற்றுபுலி
பணிமிக வாறும் புரவல் நின்னிரு பங்கயமாம்
அணிமிக வாரும் பதம்வாட நீவர லாவதன்றே. (உ௦)

தலைவன் தலைவியை இவ்வயின் விடுத்தல்.

197. குருவே யெனவெனை யாண்டென் சிரத்தினிற் கோகனக
உருவே நிகர்பதம் வைத்தோன் சிராமலை யொண்ணுதலார்
திருவே கமல மலருனைத் தேடியென் செய்யுங்கொலோ
மருவே யலர்கொய்வ தென்செல்க நீகண் வளர்ந்திடவே. ()

195. கங்காளர் - முழு எலும்பை அணிந்தவர். பூங்கொடி: அண்மை
விளி. ஆனனம் - முகம். கயம் - தடாகம், கீழ்மை. கள்ளம் - திருட்டுத்
தன்மை, கள்ளாகிய நீர். பயம் - அச்சம், நீர். பங்கம் - பழுது, சேறு.
தாமரை முதலியவைகள் நீருட் படிந்தன. இச்செய்யுளில் நிரல்நிறை,
சிலேடை என்னும் அணிகள் அமைந்துள்ளன.

பு-ம். 'நாடியென்றும்'

196. ஆரும் - நிரம்பிய. கனி - வேங்கைமரம். கடம் - காடு. யாளி -
அத்தியாளியென்னும் மிருகம். பணி - பாம்பு. கடத்திடை யாளிமுதலிய
வைகள் மிக ஆரும். பங்கயமாம் பதம். *

197. சிரத்தினில் பதம் வைத்தோன். சிராமலையிலுள்ள திருவே!
குதல் ஆர்ந்த திருவே! என்செய்யுங் கொலோ - என்ன செய்கின்றதோ;
திருமகளாகப் பாலித்து இங்கனங் கூறினன். மரு எய் மலர்-மணம் பொருந்
திய பூக்களை. கொய்வது என் - பறித்தல் என்ன பயனைக் கருதி. கண்
வளர்ந்திட நீ செல்க.

பாங்கி இறைவியையெய்திக் கையுறை காட்டல்.

198. பாணேர் மொழியுமை பாகன் றனைப்பணி பத்தருளத்
தேனே யனையவ னெம்மான் சிராமலைத் தேமொழியார்
மானே யுனைத்தனி விட்டேகி னெனெனும் வாட்டமென்றோ
கானே யலர்கொய்து வந்தே னணிக களின்பெறவே. (உஉ)

பாங்கி தலைவியை இற்கொண்டேகல்.

199. தம்மனை வாழிடப் பாகர் சிராமலை தன்னினமர்
தெம்மனை வீட்டிடல் போன்மலர் கொய்தனஞ் சென்றிருளில்
அம்மனை நீல விழியம் புயங்கள் அலருமுன்னும்
நம்மனை மேவித் துயிலுவம் போதி னினமின்னே. (உ௩)

பாங்கி இறைவனை வரவு விலக்கல்.

200. தந்தியைச் சீயந் தடிவனத் தேகித் தனித்தடவி
உந்தியைத் தாவி யிரவிடை நீயிவ னுற்றிடிற்செவ்
வந்தியைப் போல்வடி வாளுன் சிராமலை யன்னமன்னு
கந்தியைப் போன்மிடற் றெம்பெரு மாட்டி கலங்கிடுமே. ()

198. பால் நேர். பத்தர் உளத்தேனே அனையவன்; “கருதுவா
ரிதயத்துக் கமலத் தூறும், தேனவன்கான்”(தே. திருநா. சிவபுரம்.) மொழி
ஆர் - சொற்கள் ஆர்ந்த. வாட்டம் என்னோ - வாடுதல் யாதோ. கான் ஏய்-
வாசனை பொருந்திய. கவின்பெற மலர்களை அணிக.

199. தம் மனை - தம்முடைய தேவியார். நமர் - நம்மவராகிய வேடர்.
தெவ் மனை வீட்டிடல் போல் - பகைவர் மனைகளை அழித்தல் போல. அம்
மனை - தாய். தாய் விழித்துக்கொள்ளும்முன்னம் நாம் மேவித் துயிலுவம்.
போதி - வருவாய்.

200. சீயம் - சிங்கம். அடவி உந்தியை - காட்டினிடத்தே உள்ள
ஆற்றை. செவ்வந்தியை - செவ்வானத்தை. சிராமலை தலைவனுக்கு உவமை.
கந்தி - கமுகு. நீ இரவிடை இங்கே உற்றிடின கலங்கிடும்.

தலைவன் மயங்கல்.

201. நாலா ரணந்தொழு தேத்துஞ் சிராமலை நன்னுதனீ
கோலார் வளையை யெனக்குயி ராகக் கொடுத்தமுதாம்
பாலா ஐட்டினர் தாமே விடத்தைப் பரிந்தவர்க்கு
மாலா ஐட்டுதல் போன்ற திராவரன் மாற்றியதே. (உரு)

தோழி தலைமகள் துயர்கிளந்து விடுத்தல்.

202. வம்பார் முலையுமை பாகன் சிராமலை வாழ்த்துமன்பா
அம்பார் தனுவுட னீயாளி வேழ மடுவனத்தைப்
பம்பா ரிருளிற் றணந்துகின் னூர்செல் பரிசுணர்த்துன்
கொம்பார் தருமொழி கேட்டா லுயுமெங் குலக்கொடியே. ()

திருமகட் புணர்ந்தவன் சேறல்.

203. பரவை மணையி லிரளினி லேகிப் பரிந்தாநம்பி
வரவை யுணர்த்திய வெம்மான் சிராமலை வாணுதலாய்
இரவை யெனதுயி ரன்னுண் முகமதி யேயகற்றும்
அரவை யவளியல் வெல்லும் பதிசெல வஞ்சலனே. (உஎ)

கசு. இரவுக்குறி இடைபீடு.

இறைவிக்கு இகுளை இறைவரவு உணர்த்தல்.

204. கோதாரும் பாசந் தவிர்த்தெனை யாண்டவன் கோமளமாம்
சூதாரும் பூண்முலை பாகன் சிராமலைச் சூழலின்வாய்ப்
போதாரும் பான்மொழி மாதே யனமிருட் போதுமுற்றும்
தாதாரும் புன்ணையிற் றுஞ்சா தரற்றின சார்ந்ததென்னே. ()

201. நன்னுதல்: விளி. கோல் ஆர் வளையை - தலைவியை; கோல் -
திரட்சி. பாலை ஆர ஊட்டினர்தாமே - பாலை நிரம்ப ஊட்டியவர்களே.
அவர்க்கு விடத்தை ஊட்டியது போன்றது. மால் - மயக்கம். நீ கொடுத்து
இராவரல் மாற்றியது விடத்தை ஊட்டுதலைப் போன்றது.

202. வம்பு - கச்சு. அத்தியாளி யானையை அடுகின்ற. பம்பு ஆர் -
பரவுதல் - ஆர்ந்த. ஊர்சென்ற பரிசை உணர்த்துவாயாக. கொம்பு - ஒரு
வகை வாத்தியம். குலக்கொடி கேட்டால் உய்வான். கொம்பின் மொழி
யைக்கேட்டு அறிப்படரும் கொடி உய்யுமென்பது ஒரு நயம்.

203. பரவை - பரவைநாச்சியார். நம்பி - சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.
இரவை - இராத்திரியில் உள்ள இருட்டை. அரவை - பாம்பை. அவள்
இயல் - அவளுடைய சாயலாகிய மயில்.

204. சூது - சொக்கட்டான்காய். போது - தாமரைப் பூவில்.
அன்னம் - அன்னப்பறவைகள், தாது - பூந்தாது, அன்னங்கள் அரற்றின.

தலைவி குறிமருண்டமை பாங்கிக் குணர்த்தல்.

205. குன்றே சிலையெனக் கொண்டோன் சிராமலைக் கோல்வனையாய்
நன்றையெனதெண்ணம்புள்ளொலிகேட்டன்பர்நன்மணித்தேர்
என்றே யெழுந்து மகிழ்ந்து பொழிலிடை யெங்கனும்பான்
சென்றே யுழன்றிங்கு மீண்டே னடியினை சேப்புறவே. (உ)

பாங்கி தலைவன் திங்கேடுத் தியம்பல்.

206. ஒன்று யளவி லுயிர்க்குயி ராயன்ப ருள்ளமலர்
மன்று நடம்புரி யெம்மான் சிராமலை வாழ்த்தலர்போல்
குன்றாய் வளர்முலை யாலிடை யொல்கக் கொடியவன்பர்
நின்றாள் வருந்த வியற்றினர் பொய்க்குறி நேரிழையே. (ங)

புலந்தவன் போதல்.

207. நெஞ்சே யெனக்கென்று நீயே துணையென நின்னைநம்ப
அஞ்சே லெனாதெனைக் காவிலம் மின்பொருட் டாலலைத்து
நஞ்சே யமுதென வுண்டோன் சிராமலை நாதனருட்
செஞ்சே வடிநினை யாரெனச் செய்தது சிரியதே. (ச)

புலர்த்தபின் வறுங்களம் தலைவிகண் டிரங்கல்.

208. எண்ணார் புரமட்ட வெம்மான் சிராமலை யேத்துமன்பர்.
நண்ண விரலிடை நண்ணின ரோவெழி னற்குவளை
கண்ண வலர்கழி காள்புன்னை காள்கண்டல் காளுரையீர்
தண்ணார் பொழிலிடை யான்வந்து நாடித் தணர்த்தபின்னே. (ஃ)

205. எனதெண்ணம் நன்று; இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. சேப்பு - சிவப்பு. சேப்புற மீண்டேன். “அணிகடற் தன்சேர்ப்பன் தேர்ப்பரிமாப் பூண்ட, மணியரவ மென்றெழுந்து போர்த்தேன் - கணிவிரும்பும், புள்ளரவக் கேட்டுப் பெயர்ந்தே னெனியிறாய், உள்ளருகு நெஞ்சினே னாய்” (ஐந். ஐம். 50) என்பதை நினைப்பிக்குன்றது இச்செய்யுள்.

206. உள்ளமாகிய மலரை மன்றாகக்கொண்டு. வாழ்த்தலர்போல் இடை ஒல்க. அன்பர் பொய்க்குறியை இயற்றினர்.

207. நம்ப-யான் கம்பிவிருப்ப. அ மின் பொருட்டு - அந்த மின்னல் போல்பவளாகிய தலைவியின்பொருட்டு; அம் - அழகுமாம். ஆல் - அசை.

208. எண்ணார் - பகைவருடைய. அன்பர் - தலைவர். கண்டல்காள் - தாழைகளே. யான் நாடித் தணர்த்தபின் அன்பர் இரலிடை நண்ணினரோ.

கசு. இரவுக்குறி இடைபீடு.

65

தலைவி தன்மனைக்கு உணர்த்தல்.

209. வாரார் முலையுமை பாகன் சிராமலை மானையாய்
காரார் தருபுய லென்ன மகிழ்ந்து கவிஞர்புகழ் :
நேரார் தருமன்பர் வந்த தெமக்கு நிகழ்த்தலிங்குச்
சீரார் தருபுலி மேல்பாணை வாழ்ந்திடச் செய்தனரே. (சு)

தலைமகள் அவலம் பாங்கி தணிவித்தல்.

210. தேவா திபர்தொழு மெம்மான் சிராமலைத் தேமொழிகைம்
மாவாதி வென்றவர் பொய்யார் குறிமொழி வாடலை
காவாதி யாய்முத லில்லாத வாவிக் கடிமலர்த்தார்
பாவாதி யாய்முத லில்லா வெதிரி படைத்ததுவே. (எ)

இறைவன்மேற் பாங்கி குறிபிழைப் பேற்றல்.

211. கருவா யுறாதெமைக் காப்போன் சிராமலைக் காலிடையென்
பெருவாழ் வனவன்ப ரேயல்லி னுக்குறி பேணியிங்கன்
ஒருவா வவாவொடும் வந்தேமுன் கண்டில மும்மைவா
வருவா முமதூர்க் கினியா முரையீர் வழியெமக்கே. (அ)

209. கார் - கருமை. வந்தது - தாம் வந்ததை. புலி - வேங்கை
பென்னும் மிருகம், வேங்கைமரம். பாணை - ஒரு மிருகம், ஆம்பல். வேங்கை
மரத்தின்மேல் ஆம்பற்பூவை வைத்துச் சென்றனரென்பது கருத்து.

210. தேமொழி : அண்மைவிளி. கைம்மா ஆதி - பாணை முதலிய
வற்றை. குறிமொழி பொய்யார். நீ வாடலை. கா என்பதை ஆதியாகக்
கொண்டு முதலில்லாத வாலிமலர்த்தார் - காலி மலர்மாலையை. பா ஆதி
யாய் முதலில்லா வெதிரி - பாதிரி. பாதிரிமரமானது காலிமலர்மாலையைப்
பெற்றிருக்கின்றது. தலைவியை அணிதற்குத் தான் கொணர்ந்த கருங்குவளை
மாலையை அவள் அங்கு இல்லாமைப்பால் அங்கு நின்ற பாதிரிமரத்தின்
மேலே தலைவன் போட்டுவிட்டுச் சென்றான்.

211. கரு - பிறவி. வாழ்வு அன்ன - வாழ்வையொத்த. அல்லில் -
இருளில். அவாவொடும் - ஆசையோடும். உம்மை வரக் கண்டிலம். வழியை
உரையீர்.

இறைவிமேல் இறைவன் குறிப்பிழைப் பேற்றல்.

212. அறந்தா னுகைத்திடு மெம்மான் சிராமலை யார்முகில்போல்
புறந்தாழ் குழலி யெனைமறந் தாலும் புனையிழையாய்
மறந்தா லெனதுயிர் வாழா துடலிடை வாழ்தலினேர்
சிறந்தா டனையென்றும் யான்மற வாமை தெரிந்துகொள்ளே.

தலைவி குறிமருண்டமை தலைவர் குணர்த்தல்.

213. சோலையின் நீதன்னம் பேடையைத் தேடிச் சுழன்றாற்றும்
வேலையி னேரொலி கேட்டுன் குறியென மென்றுளப
மாலையி னுன்பணி யெம்மான் சிராமலை மான்மருண்டற்
காலையி னேடுயி மீண்டும் வருந்தினன் காவலனே. (க0)

அவன் மொழிக் கோளமை சென்று அவள் அவட் கியம்பல்.

214. சேலாய்த் திகழும் விழியுமை பாகர் சிராமலையில்
நூலாய்த் துவண்டு துணுகிடை யாய்ப்பத நோவவல்லில்
மாலாய்த் கனிக ருருத்துக் குருகினம் வாயரற்ற
மேலாய்த் தருவை யசைத்தோமென் றாரிங்கு வேந்தர்வந்தே.

என் பிழைப் பன்றென்று இறைவி னோதல்.

215. அற்பா லுமைதொழ வானந்த மாநட மாடிமன்றுள்
பொற்பார் தரமன்னு மெம்மான் சிராமலைப் பூம்பொழில்வாய்க்
கற்பா ருருசெங் கனித்தொனி கேட்டெங் கணவர்வந்து
நிற்பா ரெனவெய்தி நேடினன் கண்டில னேரிழையே. (கஉ)

212. அறம் - தருமமாகிய இடபத்தை. தான் - அசைநிலை. ஆர்ந்த
முகில். குழலி - தலைவி. மறந்தால் - யான் மறந்தால். உடலிடைஎனதுயிர்
வாழாது. வாழ்தலின் - என்னுடைய உடலில் உயிர்வாழ்ந்திருத்தலால்.

213. அன்னம் - அன்னப் பறவை. வேலையின் - காலத்தில். சிரா
மலைமான் - தலைவி. அல் காலயின் - இருட்காலத்தில்.

214. அல்லில் - இருளில். மாலாய் - மயக்கமுடையவனாகி, திருமா
லாகி. குருகு - பறவை, சங்கு; "குருகை வீடுத்தா னொனக்குருகே கூறாய்"
(காசிக். 92.) தரு - மரம், கற்பகம். பின் இரண்டடியும் திருமாலுக்கும்
தலைவனுக்கும் சிலைடை.

215. அற்பால் - அன்பினால். ஆனந்த மாநடம் - பரமானந்த தாண்ட
வத்தை, கற்பார் - கல்வையுடைய பூமியில். தொனி - ஒலி.

தாய் துஞ்சாமை.

216. உன்னு ருளங்களின் மன்னார் கிராமலை யொண்ணுதலாய்
என்னு ருயிரனை யார்வந்தும் யாமவ னெய்தலின்றி
இந்நா ளலமந் திரங்கச்செய் தீர்வினை யின்பயனாகத்
துன்னு ரெனவனை யிந்நா ளிரவினுந் துஞ்சிலளே. (கந)

நாய் துஞ்சாமை.

217. நீரார் சடைமுடி யெம்மான் கிராமலை நேரிழையாய்
தாரார் துணைப்புயத் தன்பர்நம் முசலிற் றுஞ்சுழலப்
போரா ரனைதுஞ் சினுந்துயி லாது பொருகடல்போல்
கரா ரிருளினி லோயாமன் ஞாளி குரைக்கின்றதே. (கசு)

ஊர் துஞ்சாமை.

218. கற்றார் கவிகள் புனையுமெண் டோளினர் கந்தர்தமைப்
பெற்றார் கிராமலை நங்காய்நம் மன்பர்ப் பெறுமையினால்
பற்றார் விரக வழலெங்கு மாகிப் படர்ந்ததுவோ
உற்றா ரொடுநம தூரார் துயிலற் றுழல்வதற்கே. (கரு)

காவலர் கடுகுதல்.

219. பொடிப்பா ருடலிரு மாமுனி வோரன்று போற்றமன்றுள்
நடிப்பா ரெனைப்புரந் தாள்வார் கிராமலை நன்னுதலாய்
கடிப்பார் பறையொலி கங்குலி னுழியிற் காவலர்கள்
அடிப்பா ரடிக்கென தாவி யிடிக்கர வாகியதே. (கசு)

216. ஆருயிரணையார் - தலைவர். அலமந்து - சுழன்று. துன்னுரென -
பகைவரைப்போல.

217. ஊசலின் - ஊசலைப்போல. அனை - தாய். ஞாளி - நாய்.
ஞாளி துயிலாத குரைக்கின்றது.

218. அன்பர்ப் பெறுமையினால் - தலைவரைப் பெறுமையினாலே.
விரகம் - பிரிவு. உற்றார் - உறவினர். உழலும்பொருட்டு அழல் பார்த்ததுவோ.

219. பொடிப்பு - மயிர்முடித்தல். இருமாமுனிவோர் - பதஞ்சலி
வியாக்கிரபாதர். கடிப்பு - குறுந்தடி. ஆழியின் - கடலொலிபோல. அடிப்பு
ஆர் - அடித்தல் ஆர்ந்த. என் ஆலி இடிக்கு அஞ்சும் அரவாகியது.

நிலவு வேளிப்பதேல்.

220. திக்குப் புலியி னதனா முடுத்துத் திகழாயும்
அக்கும் புனையும் பிரான்றன் சிராமலை யன்பர்வா
வொக்கும் படியன்றிக் காயு மதியினை யோர்ந்தூரகம்
கக்கும் படியன்றி நுங்கமின் னேதவங் கண்டிலமே. (கஎ)

கூகை குழறல்.

221. ஓகை யொடுத்தமை யுள்ளுநர் தம்முளத் துள்ளுறையும்
பாகை நிகர்மொழி பாகர் சிராமலை பாடலர்போல்
தோகை யனமட மாதிரி னுமஞ்சச் சூழ்பொழில்வாய்க்
கூகை யிரளிற் குழறொலி தென்றிசைக் கூற்றொலியே. (கஅ)

கோழி குறங்காட்டல்.

222. மாலா யுதம்பெறச் சாத்துகண் னுரு மலர்ப்பதத்தார்
சூலா யுதங்கொண்ட கையார் சிராமலைத் தூமொழியாய்
வேலா யுதங்கொண்டு மேவன்பர் தம்மையவ் வேளெனவோ
காலா யுதமெதிர்ந் தோவாது கூவுமிக் கங்குலிலே. (கக)

கடு. வரைதல் வேட்கை.

தலைவியைப் பாங்கி பருவரல் வினாது.

223. காவைப் பொருந்திக் கடிமது வார்ந்து கமமுமுல்லைப்
பூவைப் பறித்திடத் தைத்தது வோமுகை பொற்கரத்தில்
சேவைப் பரியென ஐர்வோன் சிராமலை சேரலர்போல்
ஏவைப் பொருவிழி யாயென்னை நீதுய ரெய்தியதே. (க)

220. திசையையும் புலித்தோலையும். காயும் - எறிக்கின்ற, சுடு
கின்ற. நுங்க - வீழ்க்க. கண்டிலம் - செய்திலம். நங்குதற்குத் தவஞ்
செய்திலம்; நங்கினால் அன்பர் வருவரென்றபடி.

221. பாகை நிகர் மொழி - உமாதேவியார். தோகை அன - மயிலை
ஒத்த. மாநென்றது பாங்கியைநோக்கி. இவண் நாம் அஞ்ச. கூகை -
கோட்டான். ஒலி யமன் ஒலியைப்போல் உயிரைக் கவர்கின்றது.

222. ஐயுதம் பெற - சக்கராயுதத்தைப் பெறும்பொருட்டு. கண்
அரும் - கண் பொருந்திய. தலைவரை முருகக் கடவுளென்று எண்ணியோ.
காலாயுதம் - கோழி.

223. ஐர்ந்து - நிரம்பி. நீன்கூடைய பொற்கரத்தில் முல்லை அரும்பு
தைத்ததுவோ. முகை - அரும்பு. சேவை - இடபத்தை. ஏவைப் பொரு -
அம்பை ஒத்த.

அருமறை சேவிலி அறிந்தமை கூறல்.

224. மதிபூத்த வேணிப் பிரான்றன் சிராமலை மன்னரென்றன்
நிதிபூத்த பூண்முலை தோய்ந்தகன் றிட்டபின் னேரிழையாய்
றுதிபூத்த வேற்கண் சிவந்ததென் னென்றன னோக்கிச்சிற்றிற்
றுதிபூத்த முத்த மிடறுஞ் சிவப்பெனச் சொற்றனனே. (உ)

தலைவி தலைவன் வருந்தொழிந்து அருமை சாற்றல்.

225. தாயு ஞமலியு முரொடு காவலர் தாமுமெல்போற்
காயு மதியமுங் கூகையுங் கோழியுங் காரிருடர்
வாயு முறங்கிடக் காண்கில மெங்ஙன் வருவரன்பர்
ஏயு மதியணி பெய்ம்மான் சிராமலை யேந்திழையே. (ங)

தலைவி தலைமகனுர்க்குச் சேல்ல ஒருப்பதேல்.

226. பெம்மா னெமக்கரு எம்மான் சிராமலை பேணலர்போல்
விம்மா வெழுமுலை தம்மா லுறநமை விட்டகன்ற
இம்மா நிலம்புக மெம்மாவி யார்நகர்க் கெய்துவமோ
அம்மா வினித்துனி நம்மாற் பொறுப்ப தரிதணங்கே. (ச)

பாங்கி இறைவனைப் பழித்தல்.

227. மருவார் புரநகைத் தட்டார் சிராமலை வாழ்த்தலர்போல்
ஒருவா ரெனவெண்ணு முண்மை மறந்தங் குறைந்தனராற்
செருவா ரயிற்கண்ணி யன்னமும் பேடையுஞ் சேரும்புன்னைத்
தருவார் துறையவர் போலிலை யன்பினர் தாரணிக்கே. (ரு)

224. நிதி - பொன்; என்றது பசலையை. நேரிழை - பாங்கியே. யாய் -
தாய்; எழுவாய். சிவந்தது என் - சிவந்ததற்குக் காரணம் யாது. நோக்கி
என்னென்றான். முத்தம் - முத்து. இடறும் சிவப்பு - இடறுதலால்
உண்டாகிய சிவப்பு.

225. ஞமலி - நாய். எல் - சூரியன். இருள் தீர்வாயும் - இருள்
தீர்ந்தபொழுதும்.

226. எழுமுலை: விளி. தம்மால்-தம் திறத்திலுண்டாகிய மயக்கத்தை.
எம் ஆவியார் - எம்முயிர்போன்ற தலைவர். பீ-ம். 'சிராமலை பேசலர்
போல்'

227. புரத்தை அட்டாரது. எண்ணும் - யாம் எண்ணும். அன்பின
ரென்பது இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

தலைவி இயற்பட மொழிதல்.

228. நனையார் குழலுமை பாகர் சிராமலை நாடலர்போற்
கனையார் கடற்கரைக் கைதையங் காணலிற் காண்செய்புன்னைச்
சினையா ஶனமணங் கண்டுநங் காவலர் சித்தநம்மை
நினையா தொழிவது வேறிலை நம்வினை நேரிதழையே. (சு) 2

தலைமகள் கனவு நலிபு உரைத்தல்.

229. விற்பனர் மேவும் பிரான்றன் சிராமலை மேவுமன்பர்
வெற்பன பூண்முலை கையால் வருடி விழைந்திதழுண்
டற்பன நன்னடை மாநே கலவி யடைவிற்செயும்
சொற்பன மெய்யெனக் கண்டு விழித்திடர் தோய்ந்தனனே.

கவினழிபு உரைத்தல்.

230. காவலர் காத லுறுமென் னெழினலங் கால்பசப்பால்
மாவல ஞாத்தி யாரும் விளங்கனி மானனைவேன்
கோவலர் போனிரை காத்தோன் பணியுங் குரைகழலோன்
நாவலர் போற்றும் பிரான்றன் சிராமலை நன்னுதலே. (அ)

தன்துயர் தலைவற்கு உணர்த்தல் வேண்டல்.

231. மின்பூத்த வேணிப் பிரான்வாழ் சிராமலை மெல்லியலாய்
வன்பூத்த நெஞ்சினர் போலங் குறையு மகிழ்நர்க்கன்பாற்
பொன்பூத்த மேனியெற் கானமை சென்று புகல்பவர்க்கு
மன்பூத்த சீர்த்தி மிகுமென தானியும் வாழ்ந்திடமே. (சு)

228. கைத - தாழை. காண் - நறுமணம். அனமணம் - அன்னப்
பறவைகளின் மணத்தை.

229. அற்பு - அன்பு.

230. கால் பசப்பால் - தோன்றிய பசலையால். மாவலர் ஊர். அந்
திக்கு அடை. அத்தியாரும் விளங்கனி - வேழமென்னும் நோயாலுண்ணப்
பட்ட விளாம்பழம்; அந்நோயுண்டாயின் விளாம்பழத்தில் உள்ளீழில்லாமற்
போகும்; “தூம்புடை நெடுக்கை வேழக் துற்றிய வெள்ளி லேபோல்”
(சீவக.) எழில் நலம் பசப்பால் அழித்தது என்பது கருத்து. நிரைகாத்
தோன் - கண்ணிரான்; நிரை - பசுக்கூட்டம்.

231. வன்பூத்த - வன்மை பொருத்திய. பொன் - பசலை. மகிழ்நர்க்குப்
புகல்பவர்க்கு என இயைக்க.

நின்குறை நீயே சென்று உரையென்றல்.

232. மறியார் தருகரத் தெம்மான் கிராமலை மாம்பொழில்வாய்
வெறியார் தருமுறி கொண்டன்று மேவிய மெய்ம்மையன்பர்
நெறியார் தருகுழ லாயுன் னுறுதுயர் நீர்மையெல்லாம்
அறியா தவரல்ல ரெவ்வாறி யான்சென் றறிவிப்பதே. (க0)

அலர்பார்த்துற்ற அச்சக் கிளவி.

233. இரும்பா கியவுள மன்பா யுருக வெணைப்புரக்கும்
கரும்பா கியமொழி பாகன் கிராமலைக் காதலரால்
அரும்பா கியவம்ப றுனல ராகி யலரமின்னே
தரும்பா கியவுட லானேன்மெய் யாவி துயருறவே. (கக)

ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக் கிளவி.

234. சிங்க நிரைநிரை யாகநின் றூர்த்துச் சினந்தமொ
தங்க மிரிந்திட வேட்டஞ்செய் கானிற் றனித்திருளில்
அங்க மணியும் பிரான்வாழ் கிராமலை யாய்கிலர்போற்
றுங்க மருவு குணத்தன்பர் தாம்வரல் சூழ்ச்சியன்றே. (கஉ)

காம மிக்க கழிபடர் கிளவி.

235. சுரக்குங் கருணைப் பிரான்வாழ் கிராமலை தோன்றுமன்பர்
திரக்குங் குமப்புயம் யானீங்க வார்துயர் தேர்ந்துநெய்தற்
பரக்குங் குருகே ரெனக்குரு கீரிப் படிக்குடையாய்ப்
புரக்குங் கடலீர் கனைத்தங் கடலீர் புரிதிரன்பே. (கங)

232. மறி - மான்குட்டி.. வெறி - மணம். முறி - தளிர். நெறி -
நெளிவு.

233. அம்பல் - சிலரறியும் பழிமொழி.

பி-ம். 'காதன்மன்னு.....யலரமின்னுள்.....வுடலானுள்'

234. மாதக்கம் இரிந்திட - யானைகள் கெட்டோட. அங்கம் - என்பு.

பி-ம். 'கிராமலையார்கிலர்', 'அன்ப நீவரல்'.

235. அன்பருடைய, திரம் - ஸ்திரம். குங்குமம் - குங்குமச்சாந்து.
குருகிர் - நாகைகளே. எனக்கு உருகிர். இப்படிக்கு உடையாய் - இந்தப்
பூமிக்கு ஆடையாகி, அடலீர் - வருத்தம் செய்யாதீர். அன்பினைப் புரிதீர்.

தலைவி தன்னுட் கையாறெய்திடு கிளவி.

236. தூங்கன் சிரகிரி யெம்மா னுணவிடர் தோய்ப்பரவாய்
சங்கஞ் சொரிதரக் கண்ணின்முத் தாரச் சலமிகவுற்
றங்கம் பசந்திடத் திங்கள்கண் டேங்கி யரற்றியென்போற்
பங்கஞ் செறிய தினக்குமுண் டோடிரி பண்பினரே. (கச)

தலைமகள் நெறிவிலக்குவித்தல்.

237. அனமே நமரொடு மூரலர் தூற்ற வறிந்தனையால்
மனமே லருள்கொடு வாரணங் கேசரி வாழ்வனத்திற்
கனமே யனமிடற் றூர்தஞ் சிராமலைக் காதலரைத்
தினமே வருவது போல்வார லீரெனச் செப்புகவே. (கரு)

தலைமகள் குறிவிலக்குவித்தல்.

238. முப்புரம் வேவ நகைத்தார் சிராமலை மொய்ம்பர்வந்தாற்
செப்புர மாமுலை யாய்நந் திருவினைச் சேர்ந்தனையூர்க்
கப்புற மேவி யிதைப்புனங் காக்கவென் றுக்கினளாங்
கப்புற மாப்புனத் தெல்லிடை யேகிலென் னென்றுரையே. ()

வெறி விலக்குவித்தல்.

239. கால னழியமுன் காய்ந்தோன் சிராமலைக் காவலராற்
சேல னடுகனை தந்தவென் னோயறி சேயிழையாய்
வேல னிவருடை யாவியுண் டாடும் வெறிவிலக்கென்
றூல நிறைவிழி யாய்நன் குணர வறிவிப்பையே. (கஎ)

236. உண - உன்னும்படி. பரவாய் - கடலே. சங்கம் - சங்கு,
வாயல். கண்ணின் முத்து - கண்ணுக்கு இனியமுத்து, கண்ணீர்த்துளி.
சலம் - நீர், மனக்கலக்கம். பசந்திட - பச்சைநிறத்தையடைய, பசலைய
யடைய. பங்கம் - சேறு, பழுது.

237. வாரணம் கேசரி - யானையும் சிங்கமும். கனம் - மேகம். மன
மேல் அருள்கொடு வாரலர் என இயைக்க. அனமே செப்புக.

238. செப்பு உரமாம் - செப்பினது வன்மையையுடையனவாகிய.
அனை சேர்த்து; அனை - அன்னை. இதைப்புனம் - புதுக்கொல்லை. எல் - பகல்.
எகில் என் என்று - வந்தால் என்ன குறை உள்ளதென்று. தோழி, தினைப்
புனத்திற்கு எல்லிடை வருகவென்ற தலைவனுக்குச் சொல்லுவாயாக.

239. சேலன்-மீனக்கொடியையுடைய மன்மதன். கனையால் உண்டாக்
கப்பட்ட. காவலரால் உண்டான நோய், கனைத்த நோயென்க. இ
வருடை - இந்த சூட்டினது; இவருடைய உயிரென்பது வேறுபொருள்.
வீழியையுடைய யாய்; யாய் - தாய்.

பிறர் விலக்குவித்தல்.

240. விடைக்குள் றுகைத்தவர் தென்கயி லாயர்தம் மெய்யருளார்
படைக்குந் தொறுமய னென்னையு மென்னன் பரையுமின்பம்
கிடைக்கும் படிக்குப் படைத்திடப் பெற்றனன் கேடில்வரம்
தொடைக்குள் றனமுலை வந்தெவன் போயெவன் னாதுகளே.

குரவரை வரைவேதீர் கொள்ளுவித்தல்.

241. தண்ணார் கயத்திற் றழுவி யெடுத்துத் தகவில்கிறு
கண்ணார் கயத்தைக் கடிந்தநம் மன்பர் கடிவரவைப்
பெண்ணார் தருமிடப் பாலார் கிராமலைப் பேரமுதாம்
பண்ணார்மொழிநங்குரவோரெதிர்கொளும்பான்மைசெய்யே.

கக். வரைவுகடாதல்.

வினவிய சேவிலிக்கு மறைத்தமை விளம்பல்.

242. மன்று ணடம்புரி யெம்மான் கிராமலை வாழ்த்துமன்பா
துன்று மலர்க்குழ லன்னையின் னோயிச் சூழ்பொழில்வாய்
நின்று வருந்துவ தேதென மாதரை நேடியிவண்
என்று மெனக்கரு ளன்பனை யானெய்த வென்றனளே. (க)

240. அயன்படைத்திட வரத்தைப் பெற்றனன். னாதுகள் வந்தெவன்
போயெவன்; பயனில்லையென்றபடி.

241. கயத்தில் - நீர்நிலையில். கயத்தை - யானையை. புனறருபுணர்ச்சி
யையும் களிறுதருபுணர்ச்சியையும் குறிப்பித்தபடி. கடிவரவு - மணஞ்செய்து
கொள்ளுதற்குவருதல். வரவை எதிர்கொள்ளுமாறு செய்.

242. என - என்று செவிலி கேட்க. மாதரை - ஆயமகளிகை. என்
றும் எனக்கு அருள் அன்னையே. மாதரை நேடி யான் அன்பு எய்தநின்று வருந்
தினேனென ஒருசொல் வருவிக்க. தோழியைத் தேடி அவள் வாயிலாக என்
றும் எனக்கு அருள்புரியும் தலைவனையடைவதற்கென்பது வேறொருபொருள்;
அன்பனை - தலைவனை.

அலர் அறிவுறுத்தல்.

243. அடியா ருளத்தென்று மாடுஞ் சிராமலை யண்ணலருட்
கடியார் கழன்மலர் போற்றுமன் பால்வளர் காவன்மன்னு
துடியா ரிடைவஞ்சி யோர்கொழு கொம்பெனச் சூழ்ந்துபடா
கொடியார் தரவலர் பூத்தன வான்மணங் கொண்டருளே. (உ)

தாய் அறிவுறுத்தல்.

244. ஆட்டமு நாட்டமு மூன்றோன் சிராமலை யார்மடமான்
தேட்டமு நாட்டமுந் தேமலர்க் கூந்தற் செறிமணத்தின்
ஈட்டமும் வேட்டமும் பூண்முலைத் தேமலு மேயுமனக்
கோட்டமும் வாட்டமுங் கண்டா யுயிர்த்தனன் கொற்றவனே.

வேறி அச்சுறுத்தல்.

245. பொன்னை மருவு நிற்க்தாற் கரியதன் பூங்கழறந்
தென்னை யெனக்கரு ளெம்மான் சிராமலை யேத்துமன்னு
மின்னை நிகரிடை மான்பொருட் டாக வெறியயர்ந்தே
அன்னைகின் னாலுறும் வெந்நோ யகற்ற வடுமைபையே. (ச)

பிறர் வரைவுணர்த்தல்.

246. வாரித் திரைவளை முத்தங் கொழித்திடும் வண்டுறைவா
காரிற் திகழ்மணி கண்டர் சிராமலைக் காரிகையின்
பூரித் தெழுமணிப் பூண்முலை வேட்டுப் புரவலர்கள்
பாரித் தனரிதி வேண்டுவ நீயெவன் பாணிப்பதே. (ரு)

243. கொடியார் - கொடிபோன்றவர், கொடுமையையுடையார்;
அலர் - மலர், பழிமொழி; மணம் - நறுமணம், கலியாணம்; சிலேடை;
“மணமேபின் னும்பெறத் தானல ரேமுன் வரப்பெற்றதே” துலோத்துங்க
சோழன் கோவை, 419.

244. ஆட்டம் மூன்றாவது: கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கம், காபால
மென்பன; கூலித்தோகைத் கடவுள் வணக்கத்தைப்பார்க்க. தேட்டம் - தேடு
தல். வேட்டம் - வீடுப்பம். கண்டு ஆய் உயிர்த்தனன்; ஆய் - தாய்.

245. பொன் - திருமகன். நிறத்தான் - திருமால்; நிறம் - மார்பு.
மையை அடும் - ஆட்டைக் கொல்வான்.

246. வேண்டுவனவாகிய நீதியைப் பாரித்தனர்; பாரித்தல் - மிகச்
சொரித்தல். எவன் பாணிப்பது - தாமதிப்பதற்குக் காரணம் யாது?

வரைவேதிர்வுணர்த்தல்.

247. சாந்த மணிமுலை பாகன் சிராமலை தானிகராம்
வேந்த விவனெம் பிராட்டியை நீமணம் வேட்டுவந்தாற்
பாந்த மொடுமெமர் வந்தெதிர் கொண்டு பரிவுசெய்வார்
காந்த மெதிர்வச மாகு மயமெனக் காதலுற்றே. (சு)

வரையுநாள் உணர்த்தல்.

248. பணிகொண்ட வார்சடையெம்மான் சிராமலைப்பைந்தொடியாள்
மணிகொண்ட வார்முலைபொன்பூத்தெனமணம் வாய்ப்பமன்னா
கணிகொண்டவேங்கைகள் பூத்தன வான்கதிர் காட்டியெங்கும்
அணிகொண்ட தண்பரி வேடத்துட் டோன்றிய தம்புலியே.

தலைமகள் அறிவுறுத்தல்.

249. தனத்தார் பசப்பும் வளைகலை சோர்வதூர் தாயயலார்
இனத்தா ரொடுமெனைச் சேர்த்து மறைத்தன எங்கெளியேன்
சினத்தா ரெனவுன் பழிமொழிவேனெனத் தேர்ந்துகொல்லோ
வனத்தா ரிதழிச் சடையார் சிராமலை மன்னமின்னே. (அ)

குறிபெயர்த்திதேல்.

250. தண்ணூர் மதிமுடி யெம்மான் சிராமலைத் தார்ப்புயத்தாய்
நண்ணு ரெனநம ரிம்மா தவிநிழ னண்ணுவரால்
விண்ணு ருறவள ரம்மா தவிப்பொழில் வெற்பதொன்றிற்
கண்ணூர் மணியெனு மெம்மாளை மேளிக் களித்தருளே. (க)

247. பார்தம் - பொருத்தம்; “பார்தமதாயெற்களுள்வோன்” (சிராமலைக்கோவை, 105); “பார்தமாச், சொன்னநிலத் தோர்களுக்காத் னது சென்ற” (இலங்கியுலா, 113-4.) அயம் - இரும்பு.

248. கணி கொண்ட - சோதிடனதுதன்மைபைக்கொண்ட, வான் கதிர்-வெண்மையான இரணங்கள். வேங்கை பூத்தனம் சந்திரன் பரிவேடம் கொள்ளுதலும் மணஞ்செய்தற்குரிய நாளென்பது குறிஞ்சிநிலத்தார் கொள்கை; “வேங்கையு மொள்ளினார் விரிந்தன, நெடுவெண் டிக்களு மூர் கொண்டன்றே” அகநா. உ.

249. வளையும் ஆடையும். தாயொடும் அயலாரினத்தொடும். எனியேன் பழியை மொழிவேனென. மன்ன: விரி. மின் மறைத்தனன்.

250. நண்ணுரென - பகைவரைப்போல. நண்ணுரென நண்ணுவ ரென்றது முரண். மாதவி - குருக்கத்தி. விண் ஈருற - விண்ணுலகத்தைப் பொருந்த. மாண - தலைவியை.

பகல் வருவாளை இரவு வருகேன்றல்.

251. மாற்றுமை யார்பொழில் வாய்ப்பக னீவரல் வாய்மைமன்னா
போற்றுமை யார்வடி வானயன் காணரும் போர்விடையான்
சாற்றுமை யாளிடப் பாகன் சிராமலைத் தாழ்குழற்கு
வேற்றுமை யாவதன் தல்வழி கண்டிவண் மேவிடினே. (க0)

இரவு வருவாளைப் பகல் வருகேன்றல்.

252. மன்று னடித்தெமை யாள்வோன் சிராமலை மன்னமுத்தம்
ஒன்று நகைக்கொடி யுன்பொருட் டாக வுவந்துகதிர்
துன்று தினைப்புனங் காக்கும்வை வேலொடு தோளிணையும்
என்று முனக்குத் துணையாக நீயிர வெய்தலையே. (கக)

பகலினும் இரவினும் பயின்று வருகேன்றல்.

253. பண்ணார் களிமொழி பாகன் சிராமலைப் பார்த்திபரீ
தண்ணார் பொழிவிடை யல்லும் பகலுமென் ருழ்குழலின்
கண்ணு னனமெனுங் காவிசெந் தாமரை கண்மலர
விண்ணார் மதியினன் போலிவண் மேவ விரும்புகவே. (கஉ)

251. பகலில் நீ வருதலை மாற்று. மையார்வடிவான் - மேகத்தைப்
போன்ற திருவுருவத்தையுடைய திருமால். சாற்று உமையாள். வேற்றுமை
யாவது அன்று-வேறுபாடு அன்று; உடன்பாடே என்றபடி. அல் வழிகண்டு-
இரவில் வழிபைப்பார்த்து. இதில் வேற்றுமை அல்வழியென்னும் சந்தி
வகைகளின் பெயர்கள் தொனிக்கின்றன; கோடீ. 208.

252. மன்ன: விளி. கொடி - தலைவி. என்றும் - எக்காலத்தும்.
இரவு எய்தலை - இரவில் வாராதே. தலைவி தினைப்புனங்காப்பாள்; ஆதலின்
இரவில் வாராமற் பகலிலே வருக.

253. கண்ணெனக் காவி மலர மதியைப்போலவும் ஆனனமெனும் தா
மரை மலர இனணைப்போலவும் வருக; இனன் - சூரியன்.

பகலினும் இரவினும் அகலிவ ணேன்றல்.

254. பிறவாத வாழ்வு தனையா னெனதறப் பெற்றவன்பர்க்
கிறவாத வண்ண மருள்வோன் சிராமலை யீசற்கன்ப
நறவார் பொழிற்கண் ணலராம் பகல்வரி னள்ளிருள்வாய்
மறவா தரிகரி தேடும் வரேலெம் வயினினியே. (கக)

உரவோன் னாடும் ஊரும் குலனும் மரபும் புகழும் வாய்மையும் கூறல்.

255. ஆடு நடனத்த னெம்மான் சிராமலை யன்பவுன்றன்
நாடு நகர்குலம் வாய்மை மாபொடு நற்புகழ்சீர்
நீடு மிவையன்றி யெம்பெரு மாட்டி நிகரிவிபக்
கோடு நிகர்முலைக் கொவ்வா விலையிக் குவலையமே. (கச)

ஆறுபார்த் துற்ற அச்சங் கூறல்.

256. பத்தா னன்னிசை கேட்டுயிர் முன்னம் பரிந்தளித்த
சித்தான வீசன் சிராமலை வாழுந் திறற்புயரீ
முத்தான வெற்படு மானி பயில்கட முற்றுமிகந்
தித்தான நாடி வருதற் கிரங்கு மிளங்கொடியே. (கஞ)

254. யான் எனது அற - அகங்கார மமகாரங்கள் கெட. இறவாத
வண்ணம் - தன்னைவிட்டு நீங்காதபடி. பகல் வரின் அலர் ஆம். பொழிற்
கண் அலராமென்றது ஒரு நயம். அரி கரி தேடும் - சிங்கம் யானையைத்
தேடும். எம்வயின் வரேல்.

255. இவன் நகிலுக்கு உலகம் முழுவதும் கொடுப்பிலும் விலை
யாகாது; ஆதலால் உன்னுடைய பரிசும் வேண்டுவதன்று. இவன் உன்குலம்
முதலியவற்றிற்கு ஏற்றவளாதலின் நீ மணஞ்செய்துகொள்க. “வாடாத
சான்றோர் வரவெதிர் கொண்டிராய்க், கேடாது நீர்கொடுப்பி னல்லது -
கோடா, எழிலு முலையு மிரண்டிற்கு முந்நீர்ப், பொழிலும் விலையாமோ
போந்து” (திணை மா. 15) என்னும் செய்யுள் இதனோடு ஒருவாறு
ஒத்துளது.

256. பத்து ஆனனன் - இராவணன். சித்து - அறிவு. முத் தான
வெற்பு - மூன்று மதங்கனையுடைய யானை. கடம் - காடு. இத்தானம் - இவ்
விடத்தை.

ஆற்றுத் தன்மை ஆற்றக் கூறல்.

257. காமக் கடுங்கன லானுள மாழ்கக் கரும்பினலர்
நாமக் கொடுங்கனை பாயக் கலைவனை நாணகலச்
சேமப் பொருளன வெம்மான் சிராமலைச் செந்திருவாம்
நாமக் குழலி தளர்ந்தன னியளி தந்தருளே. (கசு)

காவல் மிகவுரைத்தல்.

258. வேத மயன்றிரு மால்பணிந் தேத்த விமலைக்கன்பாய்
நாத முடிவினின் றுடுஞ் சிராமலை நாதர்க்கன்பா
நீத நகர்புரப் போரா லிரவி னிகழ்பறைக்கு
மாத சுணமென மாழ்கிக்கண் னிரை வழங்கிடமே. (கசு)

காம மிகவுரைத்தல்.

259. நீரம் புவிதரித் தாடுஞ் சிராமலை ந்ததர்க்கன்பா
கூரம் பநங்கன் றொடவுறு காமக் கொடியகனல்
ஊரம் படிவத் தொடுநெஞ்ச மார்வெப் பொடுங்குதற்குன்
சீரம் புயத்தட மன்றியுண் டோமலர்ச் சேயிழைக்கே. (கஅ)

257. கரும்பின் - மன்மதனுடைய கருப்புவில்லில் தொடுக்கப்படுகிற.
அலர் நாமக் கொடுங்கனை - மலராசிய அச்சத்தைத் தரும் கொடிய அம்பு.
கலை - டுடை. அளி - அன்பு.

258. வேதம் - வேதபுருடன். நீதம் - நீதி. நகர் புரப்போர் - ஊர்
காவலர். அசுனம் - இசையறிவதொரு லிலங்கு. இது பறையோசையைக்
கேட்டால் வருந்தும்; “யாழீ, நறையடுத்த வசுணநன் மாச்செவிப், பறை
யடுத்தது போலுமென் பாவரோ” கும்ப. பாயிரம்.

259. கூர் அம்பு - கூரிய அம்பை. தொட - தொடுக்க. படிவம் -
உருவம். அம்புயத்தடம் - அழகிய தோட்பாப்பு; தாமரைத்தடாகமென்
பது மற்றொருபொருள். டெப்பம் ஒடுங்குதற்குத் தாமரைத்தடாகம் வேண்டு
மென்பது ஒரு நயம்.

கனவு நலிபுரைத்தல்.

260. மையார் விழியுமை பாகன் சிராமலை மானிரவில்
எய்யாம னீதனக் கோங்கம் வருடி யிதழமுதம்
பொய்யா தருந்தி மகிழுந் கனுவின் புணர்ப்பைமன்னு
மெய்யா மெனவிழித் திட்டாண் முலைக்கு விழுமுத்தமே. ()

கவின் அழிபுரைத்தல்.

261. சேலாகி நீளும் விழியுமை பாகன் சிறந்தெவர்க்கு
மேலான வாழ்வரு ளெம்மான் சிராமலை மேவுமன்பா
பாலாகி யின்பம் பயின்மொழி யாணின் பனைப்புயந்தோய்
மாலாகி மாமலர் மான்வண்ண மாகி மயங்கினளே. (உ0)

கள. ஒருவழித் தணத்தல்.

தன்பதிக்கு அகற்சி தலைவன் காற்றல்.

262. கரும்பார் தரள நிறைவயல் சூழும் கடிநகர்வாய்ச்
சுரும்பார்குழல்வஞ்சியானின்றுபோயென்றுதோன்றுமுன்னம்
விரும்பார் புரகைத் தட்டோன் சிராமலை மேவுவன்கோங்
கரும்பா முலைமட மான்மரு ளாவண்ண மாற்றுகவே. (க)

260. மான் - தலைவி ; எழுவாய், எய்யாமல் - அறியாமல். புணர்ப்பை -
மாயச்செய்கையை. என - என்று கருதி. முத்தம் - கண்ணிர் ததுளி.

261. மாலாகி - மயக்கமுடையவளாகி. மாமலர்மான் - திருமகள் ;
அவள்வண்ணம் - பொன்னிறம் ; என்றது பசலைநிறத்தை. திருமாலாகிப்
பின் திருமகளுமானுள்ளென்பது மற்றொருபொருள்.

262. முத்துப் பிறக்கும் இடங்களுட் கரும்பும் ஒன்று. வஞ்சி: வீனி.
இன்றுபோய், என்று - சூரியன்.

மேன்சொற் பாங்கி விலக்கல்.

263. துறந்தார் வினைதவிர்த் தாள்வோன் சிராமலைத் துமொழியார்
மறந்தார் பிரிந்தன சென்னுமுற் காதை வழத்தமன்னு
புறந்தாழ் குழனங்கை வாடுவ னீரின் புகழ்ப்பதிக்ஞ்சு
சிறந்தார் தாச்செலி னெங்ஙனம் வாழுவன் சேயிழையே. (உ)

தலைவன் நீங்கல் வேண்டல்.

264. ஆண்டே தனையெனக் கீந்தோன் சிராமலை யாயிழைநெஞ்
சீண்டே தடுக்கவு முழுவீனை யாண்டெனை யீர்ப்பமனம்
பூண்டே னெனது நகர்க்கேகி நாளைப் புலருமுனம்
மீண்டே விவஹுற மேவுவன் மாழ்குதல் வீடுகவே. (ங)

தலைவனைப் பாங்கி விடுத்தல்.

265. இமையா சலக்கொடி பாகன் சிராமலை யேந்திழையின்,
கமையா ருயிர்க்குயிர் நியா தலினந்தக் கன்னிக்கின்றி
யமையா வியல்குறித் தின்றேகி நாளை யணையிற்றந்தி
குமையா முனமுயிர் காத்ததிற் கோடி குணமன்னனே. (ச)

263. மறந்தார் - கணவர் தம் மனைவியரை மறந்தார். பிரிந்தனர் -
அவர் தம் மனைவியரைப் பிரிந்தனர். முற்காதை வழத்த - பண்டைக்காலத்
துக்கதைகளைச் சொல்ல. வழத்த நங்கை வாடுவன். ஆர்தர-பொருந்தியிருக்க.
மறந்தவர்கதையையும் பிரிந்தவர்கதையையும் சொன்னாலே வாடுபவள்
நீபிரிந்தால் வாழ்தலரிது.

பி-ம். 'துறந்தார் கதைகளை யெம்மான் சிராமலைத் துமொழியார்
மறந்தாதி ஓஞ்சொலின் வாடுவ னீசெல மன்னவுன்னிற்
புறந்தாழ் கரிய மலர்ப்பூக் குழலெழிற் பொன்னினுயிர்
சிறந்தார் தாவில்கு வாழ்த்திட யானென் நெருட்டுவனே.'

264. ஆண்டு - என்னை ஆட்கொண்டு. ஆயிழை: வீளி. புலருமுனம் -
விடிவதற்குமுன்பு.

265. கமை - ஊமை. இன்றியமையாத இயல்பை எண்ணி. தந்தி
குமையாமுனம் உயிர்காத்ததென்றது கனிந்துதருபுணர்ச்சியை நினைவுறுத்திய
படி. கோடி குணம் - கோடியளவு குணமுள்ளதாகும்.

கள. ஒருவழித் தணத்தல்.

பாங்கி தலைவிக்குத் தலைவன் செலவுணர்த்தல்.

266. அருவா யருவுரு வாயுரு வாகிய வண்ணல்வையும்
திருவார் புயல்வண்ண னேத்துஞ் சிராமலைச் சேயிழையாய்
ஒருவா நமதன்பர் தம்பதிக் கேகவொ ரேதுவுண்டாய்
வருவாம் விரைந்திங் னுளையென் றேகினர் வாடலையே. (ரு)

தலைவி நெஞ்சோடு கிளத்தல்.

267. நந்தியை யூர்தரு மெம்மான் சிராமலை நாடுமன்பர்
தந்தியை வீட்டிய வன்றுசெய் வஞ்சினந் தாமறந்தென்
புந்தியை மாழ்குவித் தேகச்செய் யூழின் புணர்ப்புணரா
தந்தியை யைங்கணை வேளைநெஞ் சேநொந்திங் காவதென்னே.

காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி.

268. அனையா ரரவக் குழையார் சிராமலை யன்னமன்னர்
வனையார் திரைக்கரத் தான்முத்தம் வாருபு வண்டலிட்டு
வினையா டிடுங்கட லேயெனைக் கூடி விழைந்தனைந்து
தினையா தவணகல் போதென் புகன்றனர் செப்புகவே. (எ)

266. அருவாய்.....அண்ணல்: “அருவ ருருவ ருருவுரு வாள ரவிர்புக
வித், திருவர்” (சீகாழிக்குாவை, 156.) வையும் சிராமலை; ஏத்தும் சிராமலை.
ஏது - காரணம். உண்டாய் - உண்டாகப்பெற்று. வாடலை - வாடாதே.

267. வஞ்சினம் - பிரியெனென்ற உறுதிமொழி. ணுழின் புணர்ப்பு -
ஊழ்வினையின் செய்கையை. அந்தியை - மாலுக்காலத்தை.

268. அனை - புற்று; இங்கே சாதியடை. வனை - சங்கு, வனையல். வண்
டல் - மண்வண்டல், மகளிர்வினையாட்டு. கடல் ஒருமகளாக உருவகம் செய்
யப்பெற்றது. தினையாது - இன்புறமல். மன்னர் என் புகன்றனர்?

தலைவியைப் பாங்கி ஆற்றுவித்தல்.

269. அருளா லெனைத்தடுத் தாள்வோன் சிராமலை யாபிழையாய்
மருளா வுயிர்நமக் காவியி லீந்து மகிழ்ந்தனைந்தார்
பொருளார் புகழும் புயமாலை வாசம் புணர்ந்த திங்குத்
தெருளார் தகவினித் தேரோதை கேட்டுஞ் செவிகளுக்கே.()

பாங்கி தலைவிக்கு இறையோன் வந்தமை உணர்த்தல்.

270. திருவே மகிழ்மட்டு வார்துழல் பாகன் சிராமலையிற்
றருவே யெனமுன்பு வந்தின்பு தந்து தணந்தவர்தாம்
உருவே னெனவந்து தோன்றினர் தேரில னூர்ந்துருவம்
அருவே யெனாமத வேளுகின் மாறு மகன்றிடவே. (சு)

வந்தோன்றன்னொடு னொந்து வினாது.

271. ஆடு நிமலன் சிராமலை வாழுன் னணியிழைமான்
நீடு தினது பிரிவினின் வாடி நெடிதுயிர்த்துத்
தேடு மெனது முகநோக்கி விம்மிடுந் தேம்பியழும்
வாடு மிவைகண்டும் வானா திருந்தனன் மன்னவனே. (க0)

269. மருளா - நம்பால் மயங்கி. உயிரா ஆவியில் ஈந்து; இது புனறருபுணர்ச்சியைச் சுட்டியது; ஆவி - குளம், உயிர். உயிரா ஆவியிலிற் தென்றது ஒரு நயம்; “முன்னு னமக்குயி ராவியி லீந்த முதல்வர்” (கோடிக். 180.) பொருளார் புகழ் - உண்மைப் புகழ்; “இறைவன், பொருள்சேர் புகழ்” (குறள், 5.) அம்புயமாலை - அழகிய தோளிலுள்ள மாலை; தாமரை மாலையென்பது வேறொருபொருள். தலைவன் வருதலை அவனது தோள்மாலையின் நறுமணம் வந்து குறிப்பித்தது; “கார்வாழுக்கண்டர்” (கலைசைக். 270) என்னும் செய்யுளைப்பார்க்க. தெருள் - தெளிவு.

பி-ம். ‘அருளா லெனைப்புஞ் தாள்வோன்’

270. திருவே: விளி. * மகிழ் - மகிழ்வாயாக. மட்டுவார்துழல் : திரிசிராமலையம்பிகையின் திருநாமம். உரு வேன் என - உருவத்தையுடைய மன்மதனைப்போல. தேர் ஊர்ந்து தோன்றினர். உருவம் அருவேயெனும் - தன் உருவம் அருவமே என்னும். மால் - மயக்கம்.

271. மாணென்றது தலைவியை. தேடும் - தேடுவான். வானாது இருந் தனன் - சும்மா இருந்தனன்.

பி-ம். ‘வாடாதிருந்தனன்’

கௌ. வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல். 88

தலைவன் பாங்கியோடு நோந்து வினாது.

272. கார்க்குன் றுரித்தவ னெம்மான் சிராமலைக் காரிகையிர்
வார்க்குன் தனப்படை யோனலர் வாறியு மாமணந்தேன்
போர்க்குங் குழற்கொடி யார்வா யலரும் பொறுத்தனிரோ
ஆர்க்குந்தெளிப்பருமால்கொளென்போலிங்கயர்ந்திடைந்தே.

பாங்கி ஆற்றுவித்திருந்த அருமை கூறல்.

273. கார்காட்டி யார்மணி கண்டர் சிராமலைக் காவலவுன்
ஊர்காட்டி யூர்சென் னெறிகாட்டி யாங்குள வெண்பொழிலின்
சீர்காட்டி நீசொன் மொழிதேறு மென்னுரைத்தெப்பமின்கண்
நீர்காட்டி யாரிடர் வாரியை நீந்து நிலைசெய்ததே. (கஉ)

கௌ. வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல்.

என்போருட் பிரிவுணர்த்து ஏந்திழைக்கென்றல்.

274. என்னுசை நீக்கி யெனக்கோர் மொழியினி னின்புதந்த
மன்னுசை யாடைய் னெம்மான் சிராமலை மாணையாய்
பொன்னுசை தீரக் கொடுப்பா னுமார்க்குப் பொருட்ககன்று
மின்னுசை யைய்ப்பெற்று மீள்வேன் புகலந்த மெல்லியற்கே. (1)

272. கார்க்குன்று - யானை. வார்க்குன்று - தனங்கள்; அவற்றை
உடைய அன்னங்கள், மகளிர்; அவரைப் படையாக வுடையவன் மன்மதன்.
பெரிய மணத்தையும் தேனையும் போர்க்கும்; தேன் - வண்டு. கொடியார் -
கொடியைப்போன்றவர்; கொடுமைமையுடையோர். இடைந்து - பிண்பிட்டு.
இடைந்து பொறுத்தனிரோ?

273. ஊர், நெறி, பொழிலின்சீர் என்பவற்றைத் தலைவன் காட்டி
யது, பாங்கிக்கு. காட்டிச் சொல்லும் மொழியெனக் கூட்டுக. நீரைக்காட்டிப்
பொருந்திய இடர். என் உரையாகிய தெப்பீம் இடராகிய வாரியை நீந்தும்
நிலையைச் செய்தது.

274. ஆசை நீக்கி - குற்றத்தை நீக்கி. ஆசை ஆடையன் - திக்கை
ஆடையாகவுடையவன். நுமார்க்குப் பொன்னை ஆசைதீரக் கொடுக்கும்
பொருட்டு. மின் ஆசையை - மின்னுகின்ற பொன்னை.

டி-ம். 'மின்னுசையிற்பெற்று'

நின்பொருட் பிரிவுரை நீ அவட்கேன்றல்.

275. பொழியுந் கருணைப் பிரான்வாழ் சிராமலை போற்றியென்றும்
பழியும் புகழு மறிந்துல காண்டருள் பார்த்திபரீ
மொழியுஞ் செலவினை நீயே யவட்கு மொழிந்துபிரிந்
தழியுந் துயரற வாற்றியந் கேகி னதுவழக்கே. (உ)

நீடேனென்றவன் நீங்கல்.

276. பாதி மதியணி யெம்மான் சிராமலைப் பாவையையான்
நீதி யொடுமணஞ் செய்யவல் லேகிதி நேயவனு
பூதி யுடையர் பெறும்பே நெனப்பெற்றுப் போதகமேல்
வீதி தொறுநுமர் கண்டிங்கு வாழ்த்திட மேவுவனே. (ங)

பாங்கி தலைவிக்கு அவன் சேலவுணர்த்தல்.

277. மாதே நமர்கண் மகிழ்ந்திட வான்பொருள் வாரணங்கள்
மீதே கொடுவந் துணைநானே வேட்டிட வேண்டியிது
போதே யமலன் சிராமலை வாழ்த்தலர் போற்கடத்திற்
றுதே யலர்மலர்த் தாரன்ப ரேகினர் தாம்விரைந்தே. (ச)

தலைமகள் இரங்கல்.

278. உரியேனெனவெனைத்தன்னடி யாரொடுமுய்யக்கொண்டோன்
அரியே யறிவருந் தானோன் சிராமலை பாண்டகையார்
பிரியே னெனவுண்மை தந்தும் பிரிந்தனர் பேதைமின்னே
தரியே னினியுயிர் தாங்கே னெனக்கென்ன சாற்றுதியே. (ரு)

275. அழியும் - மிகும். அற ஆற்றி - மூற்றும் ஆறச்செய்து. வழக்கு - பெரியோர் செல்லும் வழி.

276. வல்லே - விரைவில். நீதியைப் பெற்று. பேரதகம் - யானே.

277. வாரணங்கள் மீதே - யானைகளின்மேல். வேட்டிட - மணம் செய்துகொள்ள. கடத்தில் - பாலைகிடத்தில். தாது - பூந்தாது.

278. உரியேனென - ஆட்கொள்ளுதற் குரியேனென்று.

கஅ. வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல். 85

பாங்கி கோடுஞ்சோற் சோல்லல்.

279. மின்னே நிகர்வடி வேலினர் நின்மணம் வேண்டிநிதி
கொன்னே கொடுவர மேளின ராதலிற் கோகனகப்
பொன்னே யமலன் சிராமலை வாழ்த்தலர் போற்கலுழந்தால்
என்னே யிவட்கிவ னுற்றதென் றியாவரு மெண்ணுவரே. ()

தலைவி கோடுஞ்சோற் சோல்லல்.

280. மின்னார் சடையிடை யார்பிறை யஞ்சிட வெவ்வரவைப்
பொன்னு ரணியெனக் கொள்வோன் சிராமலை போற்றுமன்பர்
என்னு ருயிருலை வாய்மெழு காகி யினைந்துமின்னே
பன்னு ளலமரச் சென்ற ரவரருட் பான்மைநன்றே. (எ)

வருகுவர் மீண்டெனப் பாங்கி வலித்தல்.

281. வேலை விடமுண் மிடற்றார் சிராமலை மேவுமன்பர்
சேலை நிகர்விழி யாய்மீள்வர் மாழ்கலை செந்தழலார்
பாலை யினிற்பெடை மேவப் புறவு பரிந்திறகாற்
சால வனைத்தனைத் தார்வது காணிற் றரிக்கிலரே. (அ)

பருவங்கண்டு பெருமகள் புலம்பல்.

282. அலர்தரு கொன்றையின் கீழலர் பூவை யருட்பரமன்
மலரடி போற்றிசெய் மாலென வாய்ந்திட வந்ததுகார்
பலரடி யார்பணி யெம்மான் சிராமலைப் பாவைவர
விலர்பொருட் காகவங் கேகிய காதல ரின்னமுமே. (க)

279. கொன் - பெருமை. உற்றது என்னெயென்று எண்ணுவர்.

280. சடையிடத்தே ஆர்ந்த. உலவாய் மெழுகு - உலையின் கண்ணே
வைத்த மெழுகு. அலமர - சுழல.

281. மாழ்கலை - மயங்காதே. பெடை மேவ - பெண்புறவு விரும்ப.
புறவு - புற. பரிந்த - அன்புற்று. ஆர்வது - இன்புறுவதை.

282. பூவை - காயாமரம். கொன்றை சிவபெருமானுக்கும் பூவை
திருமாலுக்கும் உவமை. கார் - கார்ப்பருவம். அடியார் பலர். பாவை: வீளி.
இன்னமும் வரவில்லை. இன்னம்: “இன்னம் பாவிக்கு மோலிப் பிறவியே”
(தே. திருநா.); “அயிலா என்னமுமே துயிலா என்னமுமே” மதுரைக்
கலம். 59.

இதுவுமது.

283. பந்தப் பலந்தொலைத் தாள்வோன் சிராமலை பாடினார்க்குத்
தந்தச் சிவினை தருமாரி யப்பன் றடக்கைகிதி
முந்தச் சொரிவ தெனநீர் சொரிந்திங்கு மொய்த்ததுகார்
கந்தக் கருங்குழ லாயினம் வந்திலர் காவலரே. (க0)

இதுளை வம்பென்றல்.

284. பண்பான் மறையவ ருட்டுஞ்செந் தீயளிப் பாகத்தினால்
விண்பான் மருவிய வம்பாகு மேகத்தை மெய்யதென்றே
நண்பா னமைத்தடுத் தாள்வோன் சிராமலை நன்னுதலாய்
பெண்பான் மதியின் மயங்கினை காலத்தின் பெற்றியன்றே. (1)

இதுவுமது.

285. நீடு விராய வருண சலன்மற நீதியினால்
நாடு மதிதொறும் பெய்வது போலிற்றை நாளுமுகில்
பீடு பெறவம்பு பெய்திட வந்தது பேதுறன்மால்
தேடு மலர்ப்பதத் தெம்மான் சிராமலைச் சேயிழையே. (க2)

இறைமகள் மறுத்தல்.

286. கானஞ் செறிசூழல் பாகன் சிராமலைக் கார்மயிலாம்
நானஞ் செறிசூழ லாயன்பர் வாய்மையி னண்ணுமுன்சொல்
வானஞ் செறிமுகில் வம்பாகிற் தீப்பொறி மானமிக்கித்
தானஞ் செறிந்துபல் கோபம் படர்வதென் சாற்றுகவே. (1)

283. சிவினை - ஒருவகைப் பல்லக்கு. கந்தம் - நறுமணம்.

284. வம்பாகுமேகம் - காலமல்லாத காலத்திற் பெய்யுமேகம்; “வம்
பார்க்குன்றம்” (நே. திருக்குற்றாலம்.) பெண்பான்மதி - பெண்புத்தி.

285. அருணசலராயன் செலுத்தும் மறநீதியினால். அம்பு பெய்திட-
மழை பெய்திட; வம்பென்னும் பொருளும் தொனிக்கின்றது. பேதுறன் -
மயங்காதே.

286. காட்டைப்போலச் செறித்த சூழல்; “சூழற், காடுஞ் சுமக்குங்
கரும்பே” (சுலகலாவல்லிமாலை, 2.) நானம் - கத்தாரி. நன்னுதற்கு முன்பு.
இத்தானம் - இவ்விடத்தில். கோபம் - இத்திரகோபப்பூச்சி; இது மழைக்
காலத்திற் றேண்டுவது. மானம் மிகுந்த கோபம் உண்டாவதென்பது
வேறொரு பொருள்.

கஅ. வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல். 87

அவர்தூதாசி வந்தடைந்தது இப்போழுதெனத் துணைவி சாற்றல்.

287. நின்றே கவன்றயர் வென்றேல் கிராமலை நேயர்க்கன்பர்
குன்றே யெனுமிப மொன்றே பலநிதி கொண்டுவர
நன்றே கனிமொழி யின்றே வருகுவர் நாமுணர
என்றே முனமுகில் சென்றே யியம்பனின் கெய்தியதே. (கச)

தலைமகள் ஆற்றல்.

288. ஒன்றே யுனக்கு மெனக்கு முயிரென் றுரைத்தனைந்தார்
சென்றே யுறினவர் சீரருட் கென்னை சிறப்பெனுளம்
மன்றே யெனவுறைந் தாள்வோன் கிராமலை வாழ்முகில்கள்
இன்றே யெனையவர் மேவுந் திறஞ்சொல் வெய்தனன்றே. ()

அவன் அவட் புலம்பல்.

289. தண்ணூர் புனல்சடைக் கண்ணூர் கிராமலைத் தாழ்குமுலான்
கண்ணூர் தருபுனல் விண்ணு மெனவருங் காதலெழ
எண்ணூர் தருபிரி வெண்ணுரைந் தேங்கியங் கென்செயுமோ
புண்ணூர் தரவுள நண்ணூரி னேகும் புயலுமன்றே. (கச)

287. அயர்வு ஒன்றேல் - சோர்வை அடையாதே. இபம் - யானே.
கனிமொழி: விளி. சென்றே - வந்தே.

288. சென்றே உறின் - சென்று அவ்விடத்திலேயே தங்கியிருந்தால்.
அவர் சீர் அருட்குச் சிறப்பு என்னை? தங்காடு என்பது கருத்து. என் உள்
ளத்தை. என் உளம் மன்றே யென வுறைந்து: "கிறைவான் புனற்றில்லைச்
சிற்தம் பலத்துமென் சிந்தையுள்ளும், உறைவான்" (திருச்சிற். 20) என்
பதை இப்பகுதி நினைப்பிக்கின்றது.

289. விண்ணுறு - கங்கை. எண்ணத்தின்கண் ஆர்ந்த பிரிவை
நினைந்து. உளம் புண்ணூர்தர. நண்ணூரின் - பகைவரைப்போல.

பாகனோடு சோல்லல்.

290. பெண்பா லிடத்தமர் பெம்மான் சிராமலைப் பேதைமலர்க்
கண்பாய் தருபுனல் கூடலை மாற்றக் கவன்றயர்வாள்
நண்பா கிலரை யடவன் நிரத நடத்துதல்போற்
பண்பா நடத்தவ ணம்மன வேகம் பயந்திடவே. (கஎ)

மேகத்தோடு சோல்லல்.

291. மோன வயித்திய லிங்கமெய்து ஞான முனிசெயுமன்
பான பணிக்கரு ளெம்மான் சிராமலை யார்முகில்காள்
நான மலர்க்குழ லாட்குரை யாடுமி னுங்கணத்திற்
றான மலைக்குல மேனிதி கொண்டவட் சார்துமென்றே. (ஐ)

290. இடப்பாகத்தில்கண் பெண்பால் அமரப்பெற்ற. கூடல்-கூடற் சுழியை; தலைவரைப் பிரிந்த மகளிர் அவர் வரவை எதிர்போக்கிப் பார்க்கும் நிமித்தங்களுள் இஃது ஒன்று; மணலிற் சுழியைச் சுழித்துப் பார்க்கையில் அது முதலும் கடையும் கூடுமாயின் வருவரென்றும் கூடாதாயின் வாரா ரென்றும் கொள்ளுதல் மரபு. இது, “நீடு நெஞ்சு ணினின்றுக ணீர்மல்கும், ஓடு மாலினு டொண்டொடி மாதரான், மாட நீண்மரு கற்பெரு மான் வரிற், கூடு நீயென்று கூட லிழைக்குமே” (நே. திருநா.); “தாழ்கடற் சேர்ப் பன் றாகல நல்குமேல், ஆழிபாற் காணுமோ யாம்” (ஐந். ஐம். 43); “அழைப்பன் நிருவேங் கடத்தாயினக் காண, இழைப்பன் நிருக்கூடல் கூட— மழைப்பே, ருவி மணிவரன்றி வந்திழிய யானை, வெருவி யரவொடுக்கும் வெற்பு” (நாச்சியார்கிருமொழி. 89) என்பவற்றாலும், நாச்சியார்கிருமொழி, 4-ஆங் திருமொழிப் பாசுரங்களின் இறதியடிகளாலும் விளங்கும்; கூடற் சுழிகளை எண்ணிப்பார்த்தலும் உண்டு; இது, “ஆழி திருத்திச் சுழிக்கணக் கோதிகை யாமலைய, வாழி திருத்தித் தரக்கிறி யோவுள்ளம் வள்ளலையே” (திருச்சிற். 186); ‘கூடற்சுழியாவது: வட்டமாகக் கோட்டைக் கீறி அதற் றுள்ளே சுழிசுழியாகச் சுற்றுஞ் சுழித்து இவ்விரண்டுசுழியாகக் கூட்டினால் இரட்டைப்பட்டாற் கூடுகை; ஒற்றைப்பட்டாற் கூடாமை யென்று சங்கே தம்’ (நாச்சியார்கிருமொழி வியாக்கியானம்) என்பவற்றாலும் விளங்கும். “கூட லிழைத்திழைத் தங்குலி தேய” (443) என்பர் பின். நண்பாகிலரை - பகைவர்களை. அவன் நடத்து.

291. மோனம் - மௌனம். வைத்தியலிங்க முனிவரென்பவர் மலைக்கோட்டையில் மௌனசுவாமி மடத்தில் முன்பு இருந்து ஸ்ரீதாயுமான வர் திருக்கோபிற் கட்டினாயதிகாரியாக விளங்கிப் புகழ்பெற்றவர். நானம் - வாசனம். தானமல - யானை; தானம் - மதம்.

கௌ. வரைவீடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல். 89

பாங்கி வலம்புரிகேட்டு அவன் வரவழிவறுத்தல்.

292. பந்தன மாமுலை யாயுள மாழ்கிப் பதைப்பதென்னி
இந்தனல் கங்கையி னேந்துஞ் சிராமலை யீசர்க்கன்பர்
சந்தன நேர்ந்துன் மனங்குளிர்ந் தாரத் தனங்கொணர்ந்து
வந்தனர் வந்தன ரென்றே யொலித்த வலம்புரியே. (கக)

வலம்புரி கிழத்தி வாழ்த்தல்.

293. நம்பு மவர்க்கருள் செய்வோர் சிராமலை நாதரொளி
பம்பு மருளென நாளும் விளங்குக பாரிலிவண்
வெம்பு மெனதுயிர் காத்திட வேண்டி விரைந்தனைவார்
தம்புகழ் போலவர் தேர்முன மார்க்குந் தனிச்சங்கமே. (உ௦)

தலைவனைப் பாங்கி நினைத்தமை வினாத்தல்.

294. இனத்தா மரைமலர் மேலன முட்டை யெனவளையை
நினைத்தா தரவு புரிபுன லூரிடை நீரொருநாட்
சினத்தால் வருநஞ்ச முண்டோன் சிராமலைத் தேனையன்பால்
மனத்தா மரையுற வைத்ததுண் டோசொலு மன்னவரே. ()

292. பந்து அன்ன - பந்தை ஒத்த. இந்து அனல் கம் கையின் வந்
தும் - சந்திரனையும் கனலையும் முறையே தலையிலும் கையிலும் தாங்குகின்ற;
நிரனிறை; கம் - தலை. சந்தனம் நேர்ந்து - சந்தனத்தை ஒத்து. வலம்புரி
ஒலித்த; ஒலித்த - ஒலித்தது; தொகுத்தல்லிகாரம்.

293. பம்பும் - பரவிய. பாரிற் சங்கம் விளங்குக.

294. அனம் - அன்னப்பறவை. வளை - சங்கம். வளையை முட்டை
பென்றுவினைத்து. சினத்தால் - கோபத்தோடு. தேனென்றது தலைவியை.
மலைத்தேனைத் தாமரைமலரில் வைத்ததுண்டோவென்பது ஒரு நயம்.

தலைமகன் நினைத்தமை சேப்பல்.

295. விறப்பு மிகுமலர்க் கானினுங் கானினு மெல்லியலான்
விறப்பு மிகவென துள்ளத்து ளார்தலிற் சேயிழையாய்
பிறப்பு மிறப்பு மிகந்தோன் சிராமலை பேணினர்போல்
மறப்பு நினைப்பு மிகந்தவ னாயென்று மன்னுவனே. (உஉ)

பாங்கி தலைவியை ஆற்றுவதிருந்த அருமைகூறல்.

296. தேடிய மாலயன் காணு தயாவென் சிந்தையுள்ளே
ஆடிய கூத்துடை யெம்மான் சிராமலை யன்பவுனைக்
கடிய காவமுன் னாடிய வானியுங் கூறிமின்னுள்
வாடிய வாட்டர் தளிர்ந்தே னினதருள் வாய்மைகொண்டே.

கக. வரைவுமலிவு.

காதலன் முலைவிலைவிடுத்தமை பாங்கி காதலிக்குணர்த்தல்.

297. கலவா நமைத்தடுத் தாண்டோன் சிராமலைக் காரளிபோற்
கலவா வொளிர்விழி யாயுன் முலைவிலை சொல்லவன்பர்
உலவா நிதிமக மேருவென் றிம்பரி லும்பரெண்ணப்
பலவா ரணங்களின் மேற்கொண் டிறுத்தனர் பார்த்தருளே.

295. விறப்பு - செறிவு. பிறப்பும் இறப்பும் இகந்தோன்: “எல்லா முடையா னிறத்தல் பிறத்தலிவை, இல்லானென் றெல்லாரு மேத்தெடுப் பான்” (திருவிடைமருதூருலா, 461.) இச்செய்யுள், “புறந்தாழ் குழலுமை பங்காளர்வெக்கைபுரத்தரயன், பறந்தாலு மென்னென் றிருக்கின்ற வேணிப் பரமர் தமைத், துறந்தார் மனமென வேங்கொடுங் காட்டுச் சுரத்திடை கான், மறந்தா வினைத்தலு முண்டுபொன் னேயுங்கள் வஞ்சியையே” (திரு வேங்கைக்கோவை, 282) என்பதோடு ஒத்த பொருளுடையது.

296. தேடிய....எம்மான்: “தேடு மரியயற் கெட்டா திருந்துஞ்சிற் றம்பலத்தே, சூடும் பரமர்” (ஸ்ரீமீனாட்சிசுந்தரம்பிரபஞ்சாயவாக்ஷர்பாடல்.) கா - சோலை. முன் சூடிய.

297. கலவா - சுற்றி. இம்பர் - இவ்விடத்தில்; இம்பரில் இறுத்தனர்.

காதலி நற்றூய் உள்ளமகிழ்ச்சி உள்ளல்.

298. தன்னைப் பரமென யானுணர்ந் துய்ந்திடத் தானருளால்
என்னைச் சிவமெனச் செய்தோன் சிராமலை யேத்துமன்பர்
பொன்னைப் புயலிற் பொழிந்திடி னுனைப் புணர்ப்பர்மணம்
அன்னைக் குளங்குளிர் வாசு மினியின்ப மார்தரவே. (உ)

பாங்கி தமர் வரைவேதிர்ந்தமை காதலிக் குணர்த்தல்.

299. பூதங் கரணம் பொறிபுல னீயன்று போதனென்றே
பேதந் தவிர்த்தெனை யாண்டோன் சிராமலைப் பெண்ணமுதே
நாதந் தருகடல் போலெதிர்ந் தார்நமர் நம்மிறையை
வேதந் தருமுறை யானின் மணஞ்செயும் வேட்கையுற்றே. (இ)

தலைமகள் உவகையாற்றாது உளத்தோடு கிளத்தல்.

300. துடியா ரிடையுமை பாகன் சிராமலைத் தோன்றனம்மைக்
கடியார் தரவியம் வாரியி னுர்த்துக் கறங்கக்கண்டு
கொடியா ரலரு மதனலர் வாளியுங் கூர்பசப்பும்.
இடியார் நமதனை வெஞ்சொலு மின்றுட னேகுநெஞ்சே. (ச)

தலைவனைப் பாங்கி வாழ்த்தல்.

301. பொன்னியல் வார்ச்சடை யெம்மான் சிராமலை போற்றுமன்னு
பன்னிய மாண்கலை யாய்ந்துணர் நீயும் பரிவுடனெம்
மின்னிய லாரிடை யாளுமெந் நாளும் விளங்குருவம்
மன்னிய வேளு மிரதியும் போலிங்கு வாழியவே. (ரு)

298. புணர்ப்பர் தமரென ஒருசொல் வருவிக்க. ஆர்தரக் குளிர்
வாகும்.

299. அன்று: பன்மைக்கும் வரும். (தேமி. வினையாடி, 7.) போதன்-
அறிவுமயமாக உள்ளோன். நாதம்-ஒலி. நமர் வேட்கையுற்று நம் இறையை
எதிர்த்தார்; எதிர்த்தார் - ஏற்றுக்கொண்டார்.

300. துடி - உடுக்கை. கடி - கலியாணம். இயம் - வாத்தியம். கொடி
யார் அலரும் - கொடுமையையுடைய அபல்மகளிர் கூறும் பழிமொழியும்.
கூர் பசப்பும் - மிக்க பசலையும். இடி ஆர் - இடியை ஒத்த.

301. உருவம் மன்னிய வேன்-உருவம் நிலைபெற்ற காமன்; “உருவனார்
காமன்” திருச்சிற். 1.

மணம்பொருட்டாக அணங்கைப் பரானிலை காட்டல்.

302. பொன்மண வானனும் வேதனாக் தேவரும் போற்றவருள்
நன்மண மார்மலர்த் தானோன் சிராமலை நாடுநண்பா
நின்மண நாடின் றன்மண வாட்டி நெடிதணங்கைப்
பன்மண மார்மலர் தூவும் பரானிலை பார்த்தருளே. (சு)

பரானிலை கண்ட தலைவன் மகிழ்தல்.

303. பன்ன வரும்புக மெம்மான் சிராமலைப் பாலணங்கை
அன்ன நடைமயி லாண்மணம் வேண்டி யருளுளத்து
மன்ன மலர்பலி தூவிநின் தேத்தி வணங்கக்கண்டேன்
என்ன வதிகயஞ் சொல்வே எனமகிழ் வெய்தியதே. (எ)

உ0. அறத்தொடுநிற்றல்.

கையறு தோழி கண்ணீர் துடைத்தல்.

304. வாரித் திரைமுத்தின் வண்டலம் பாவையை மாற்றியவோ
வேரிக் குழலனை தானுனைச் சீறி வெகுண்டனளோ
நாரிக் கொருபுற மீந்தோன் சிராமலை நன்னுதலாய்
பூரித் திடுமுலைக் காரங்கண் னாலெவன் பூட்டுவதே. (க)

தலைமகள் கலுத்தற்குக் காரணங் கூறல்.

305. புயங்கா பரணத்த நெம்மான் சிராமலைப் பூங்குழலாய்
நயங்கா தலித்தன்று வேழமட் டானியை நல்கியென்னை
முயங்கா தரவன்பர் தாமென் றுயிலினை முற்றுமொழித்
துயங்கா தகன்றத னுல்கிழி நீர்வெள்ள மோங்கியதே. (உ)

302. பொன்-திருமகள். மணவாட்டியென்றார் முன்னமே காந்தருவ
மணம் நிகழ்த்தையபற்றி. அணங்கை - துர்க்காதேவியை. பராம் நிலை - வழி
படும் நிலைமையை.

303. பன்ன அரும்புகழ் - உளம் - அணங்கின் உள்ளம். மலரையும்
பலியையும் தூவி. அகம் - என் மனம்.

304. முத்தின் வண்டலம் பாவை - வினையாட்டுக்குரிய முத்தாலாகிய
பாவை. திரை மாற்றியவோ. சூரம் - முத்தமலை; கண்ணீர்த்துளியின்
தொடரை சூரமென்றார். என் அழகின்ருயென்பது கருத்து.

305. புயங்கம் - பாம்பு. முயங்கிய சூதாவையுடைய அன்பர். உயங்
காது - என்னைப் பிரிதலால் தாம் வருந்தாமல்.

தலைமகன் தேய்வங்காட்டித் தெளிப்பத் தெளிந்தமை எய்தக் கூறல்.

306. அணங்கிற் கிடக்கொடுத் தோன்வாழ் சிராமலை யாயிழைமுன்
வணங்கிக் கழிக்கரை வாழு மணங்கினை வாழ்த்தியன்பர்
இணங்கித் தெளித்த தெளிவா லகல்கில ரென்றிருந்தேன்
பிணங்கிப் பொழிகண்ணி னீராத தாக்கிப் பிரிந்தனரே. (௩)

தலைவன் இகந்தமை இயம்பல்.

307. கையார் மழுப்படை யெம்மான் சிராமலைக் காதலர்முன்
செய்யா தனசெய்து தேற்றிய யாவருந் தேர்கிலரென்
றெய்யா தகன்றன ராற்பெரி யோர்க ளியம்புமொழி
மெய்யா வினியெண்ண லாமோ வுலகினின் மெல்லியலே. (௪)

பாங்கி இயற்பழித் துரைத்தல்.

308. செல்லே னிணையொரு போதும் பிரிந்தென்று தேற்றியருள்
அல்லேய் குழலுமை பாகன் சிராமலை யாருமெழில்
வல்லேய் முகிழ்முலை யாய்நீ வருந்த மறந்துமனம்
கல்லே யெனவகன் றுரவர் போலெவர் காதலரே. (௫)

தலைமகள் இயற்பட மொழிதல்.

309. தண்ணு ரமுத கிரண மருந்து சகோரமொன்றை
எண்ணு தருந்த வெனக்குந் தணந்த விதைவர்புயக்
கண்ணர் தருமின்ப மன்றியொன் றின்று கருகினென்றும்
பண்ணர் தருமொழி பாகன் சிராமலைப் பான்மொழியே. (௬)

306. ஆயிழை: விளி. கழிக்கரை வாழும் அணங்கு - கடற்றெய்வம்;
“கொடுஞ்சுழிப் புகாஅர்த் தெய்வம்” (அநநா. 110: 4); “கடற்றெய்வம்
காட்டிக்காட்டி” சிலப். கானல். 7.

307. பிறர் செய்யாத சபதங்களைச் சொல்லித் தேற்றியவற்றை.
எய்யாத - அறியாமல்.

308. பிரிந்து செல்லெனென்று. வல் - சூதாடுகருவி. மனம் கல்லே
யென்று கூறும்படி அகன்றார்; “கணவரவர் நெஞ்சது கருக்கலல வோவென்,
புணர்முலையில் வந்துவினை பொன்னையுரை யீரே” அழகர் கலம்பகம், 65.

309. சகோரப்பறவை நிலவையன்றி வேறென்றை அருந்த எண்ணுது;
அதுபோல எனக்கும் இதைவர் தரும் இன்பமன்றி வேறென்றும் இல்லை;
இஃது எடுத்துக்காட்டுவதையணி.

தேய்வம் போறைகோளச் செல்துவ மென்றல்..

310. நீளுந் கயல்விழி பாகன் சிராமலை நேயமெம்பால்
நாளூந் தவறு புரிந்திலர் நீங்கலி னுல்வெகுளேல்
ஆளுந் குலதெய்வ மேயென்று போற்றி யருளவர்பால்
மூளும் படிபலி தூவுது மேவுது மொய்குழலே. (எ)

தலைவி இவ்வயிற்சேறித்தமை சோல்லல்.

311. ஆனே றுயர்த்தவ னெம்மான் சிராமலை யாயிழையாய்
மானே நொதுமலர் தூற்று மலரை மதித்துடலம்
தானே பசந்த பசப்பையு நோக்கித் தளர்ந்தனையென்
தேனே யினிப்புறம் போகலென் றுளென்ன செய்குதுமே. ()

சேவிலி கணையிருள் அவன் வரக் கண்டமை கூறல்.

312. இரவிற் குறியிடை யன்பர்வந் தெய்திட வெம்மனைதான்
காலிற் கொளித்தொரு கள்வனின் றுனென்று காய்ந்துரைத்தாள்
அரவிற் றுயின்முகில் போற்றுஞ் சிராமலை யண்ணல்பொற்றாள்
பாவித் தொழுது பணிந்தென்று மேத்தும் பணிமொழியே. ()

சேவிலி எறிவளை வேற்றுமைக்கு ஏது வினாது.

313. ஆனஞ் சுகந்தரு னெம்மான் சிராமலை யாயிழைக்குப்
பானஞ் செனத்தனம் பீர்பூப்ப நீர்கண் பரிந்தளிப்ப
மோனஞ் செறிந்தயர் வாரவென் காரண மோமறலிக்
கோனஞ் சயில்விழி மின்னே மறைவிட்டுக் கூறுகவே. (க0)

310. புரிந்திலராய் நீங்கினமையின். அவர்பால் அருள் மூளும்படி.
பலிதாவல்: “காவன் மன்னர் கடைமுகத் துருக்கும், போகுபலி வெண்சோறு
போலத், துவவும் வல்லனவன் றாவன் காலே” புறநா. 331: 11-3.

311. ஆயிழையாயென்றதும் மானே யென்றதும் தொழியை; அடுக்
கிய விளிகளாற் காதற்சிறப்பு விளங்கும் (திருச்சிந். 47, பேர்.) அனை-சேவிலி.
அனை புறம்போகாதே என்னுள்.

312. எம்மனை - தாய். காலிற்கு - திருட்டிற்கு. முகில் - திருமால்.

313. ஆன் அஞ்சு - பஞ்சகவ்வியத்தை. பால் நஞ்சென. பீர் - பசலை.
அபர்வு ஓர் - அபர்ச்சிமைய அடைதற்கு. மறலிக்கோன் அஞ்சுதற்குரிய.

வேறி விலக்கல்.

314. தகரக் குழன்மொழி மான்மாத் றிடுமென்று தக்கபலி
தகரக் குறுகிக் குறிபல நாடிமின் னேய்தவிர்ப்பான்
மகரக் குழைமங்கை பாகன் சிராமலை வாழ்முருகா
பகரக் குவலயத் தெந்நன மேகிப் படித்தனையே. (கக)

வேறி விலக்கியவழிச் சேவிலி தோழியை வினாதல்.

315. நமக்குக் குலதெய்வ மாகிய வேலனை நாடுமவர்
தமக்குத் தனித்துனை யாங்கும ரேசனைத் தாழ்ந்துதொழா
துமக்குத் தகாதென வெம்மான் சிராமலை யுன்னலர்போல்
எமக்குத் தகுங்குறி யீண்டெவ னீக்கிய தேந்திழையே. (கஉ)

பூத்தரு புணர்ச்சியால் அறத்தோடு நிற்றல்.

316. எளியார் துதிக்கரு ளெம்மான் சிராமலை யேந்திழைதேன்
துளியார் மலர்களின் மேலாய் மணமிகச் சூழுமுன்றன்
ஒளியார் விழிமலர் போலுமென் றோரிறை யுற்பலமொன்
றளியார் தரநின் மகட்களித் தானன்பி னன்றனையே. (கங)

புனறரு புணர்ச்சியால் அறத்தோடு நிற்றல்.

317. காரா ரறல்குழ லெக்கர் நிதம்பங் கலைநுரைகை
வாரா ரலைமுலை புற்புத மார்கழி வாய்ந்தவுந்தி
ஏரார் தருபொன்னி பொன்னியை யீர்ப்ப வெடுத்தளித்தான்
சீரா ரனைநென்ன லெம்மான் சிராமலைத் திண்புயனே. (கச)

314. தகர் - ஆடு. அக்குழன்மொழி மால் - தலைவியின் மயக்கத்தை.
பகர - சொல்லுதற்கு.

315. எவன் - யாதுகாரணம்பற்றி. தகாதென நீக்கியது எவன்?

316. குழம்: முற்று. உற்பலம் - நீலோநற்பல மலர். அன்பின் அன்று
அளித்தான்; அன்று தொடங்கி அவனையே நினைந்து வருத்துகின்றாளென்பது
எச்சம்.

317. அறல் - கருமணல். கை அலை. புற்புதம் - நீர்க்குமிழி. பொன்னி-
காவிரி. காவிரிநதி ஒரு பெண்ணாக உருவகம் செய்யப்பட்டது. பொன்னியை-
பொன்போன்றவளாகிய தலைவியை. அனை - அன்னையே. திண்புயன்
அளித்தான்.

களியதரு புணர்ச்சியால் அறத்தோடு நிற்பல்.

318. தந்தி யடர்த்துப் புனமுற வோரிதை சார்ந்ததனைச்
சிந்தி யிடுமுனஞ் சேர்ந்தனைத் தாணந் திருவவனை
அந்தி மதியணி தென்கயி லாய ரருள்குகனை
முந்தி யவண்வள்ளி சென்றே தழுவு முறையினன்னே. (கரு)

தலைவியின் மெய்வேற்றமை கண்டு நற்றய் சேவிலியை வினாவல்.

319. யானென்ன செய்குவ னென்னு ரமுதனை யாள்வெருண்டு
மானென்ன நோக்கவும் பீர்முலை பூப்பவு மான்மிகவும்
தானென்ன வற்ற துரையா யெனக்கின்று சங்கையறத்
தேனென்ன வார்மொழி பாகன் சிராமலைச் சேயிழையே. (கசு)
சேவிலி நற்றய்க்கு முன்னிலைமொழியால் அறத்தோடு நிற்பல்.

320. தேனார் குதலைத் திருந்தா மொழிதின் திருவவையை
மானு ளரும்பு மலர்வாச முற்றென மையன்மிக
ஆன முதுக்குறை வற்றா னொருவனை யாதரித்துக்
கூனார் பிறையணி யெம்மான் சிராமலைக் கோமளமே. (கசு)

உக. உடன்போக்கு

பாங்கி தலைவற்கு உடன்போக்கு உணர்த்தல்.

321. மெய்ய ருளநிறை யெம்மான் சிராமலை மேவுமெமர்
பொய்ய ருளநிக ராங்குழ லாளினைப் பூண்முலைக்கு
வைய முழுதும் விடையாக நல்கினும் வாங்கலரால்
ஐய வணங்குகநின் னூர்க்கன்பி னாற்கொன் டகன்றருளே.

318. தந்தி-யானை. தந்தி புனத்தில் அடர்த்து உற. ஓரிதை அதனைச்
சிந்தியிடுமுன்னம் நம் திரு அவனைச் சேர்ந்து அணைத்தாள். அவண்-வள்ளி
மலையின்கண். முறையின் அணைத்தாளென்க; “அவ்வேலையில் வள்ளி” (கந்த.
வள்ளியம்மைதிருமணப். 112) என்னும் செய்யுளைப் பார்க்க. அன்னே -
அன்னையே.

319. அமுதனையாளென்றது தலைவியை. மால் - மயக்கம். தான்:
அகசநிலை. என்ன உற்றது? என்ன தன்பம் உற்றது. எனக்கு இன்று
சங்கை அற உரையாய்.

320. குதலையையும் மொழியையுமுடைய மானுளென்றது தலைவியை.
அரும்பு மலர் வாசம் உற்றென - அரும்பு, மலருக்குரிய வாசனையைப்
பொருத்தினாற்போல. முதுக்குறைவு - பேரறிவு. ஒருவனை ஆதரித்து முதுக்
குறைவு உற்றான்.

321. எமர் வாங்கலரால்.

தலைவன் மறுத்தல்.

322. என்னு ருயிர்க்குயி ராயெனை யானு மெழின்மலர்வாழ்
பொன்னு ரடிதளிர் பூண்முலை மேரு பொருவிவிடை
மின்னு ரழற்கடத் தேக லரிதெம் வியனகர்சேய்த்
தொன்னார் புரமட்ட வெம்மான் சிராமலை பொண்ணுதலே. ()

பாங்கி தலைவனை உடன்படுத்தல்.

323. பொற்புக் கொருவரு மொவ்வாத வாரணி பூண்முலையாள்
கற்புத் தழற்கழற் பாலைசெந் தாமரைக் கான்மலராம்
அற்புத் தனையுறு மெம்மான் சிராமலை யார்கனக
வெற்புப் பொரும்புய னேயவ னினனொடு மேவிடினே. (ங)

தலைவன் போக்கு உடன்படுத்தல்.

324. நஞ்சார் தருமிடற் றெம்மான் சிராமலை நன்னுதலாய்
நெஞ்சா னினைக்கிற் சுடுங்கொடும் பாலையி னேரியசெம்
பஞ்சா ரடிமட மானைத்தம் மாவியிற் பற்றிலர்போல்
அஞ்சா தவட்கொடு போக நினைப்பது மற்புதமே. (ச)

பாங்கி தலைவிக்கு உடன்போக்கு உணர்த்தல்.

325. அம்பஞ் சனைவென்ற வெம்மான் சிராமலை யன்பரிந்நாள்
வம்பஞ்ச வீறு முலையணங் கேனின் மலர்ப்பதங்கள்
செம்பஞ் சுறநொந்து வாடுமந் நீர்மையுந் தீத்திரளாந்
பம்புஞ் செறிபரற் பாலையு நாடிப் பதைத்தனரே. (ரு)

322. பொன்னார் - திருமகள்போன்ற தலைவியினுடைய. பொரு இல் -
ஒப்பில்லாத. மின் - மின்னல். ஆர் அழல் கடத்து - பொறுத்தற்கரிய
வெப்பத்தையுடைய பாலைநிலத்தில். சேய்த்து - நெடுந்தூரத்தில் உள்ளது.

323. கற்புத்தீக்குப் பாலையானது செந்தாமரைமலரைப்போலக்
குளிர்ச்சியுடையதாகும். அற்புத் தனை - அன்பாகிய தனை. சிராமலை ஆர்-சிரா
மலையில் உள்ள. மேவிடிந் செந்தாமரைமலராம்.

324. நெஞ்சால் நினைக்கிற் சுடும் பாலை: “உன்னு முளத்தையுந் திக்
குஞ் சுரம்” (343.) பாலையிற் கொடுபோக நினைப்பது.

325. அம்பு அஞ்சனை - ஐந்து அம்புகளையுடைய மன்மதனை. வம்பு -
கச்சு. செம்பஞ்சு - செம்பஞ்சுக் குழம்பு. பம்பும் - பரவிய.

சிராமலைக் கோவை.

தலைவி நாணழிபு இரங்கல்.

326. மறவாத காத லொடுமன்பர் பின்பு மறந்துமென்றும்
துறவாத நாணந் துறந்தவ ணேகத் துணிந்தவென்போல்
இறவாத வெம்பழி பெய்தப் பிறந்தவர் யாருலகிற்
பிறவாத வாழ்வு தருவோன் சிராமலைப் பெண்ணமுதே. (சு)

பாங்கி தலைவிக்குக் கற்புமேம்பாடு புகழல்.

327. பாணினுஞ்சொல்லினியோர்க்கணிகாணெனப்பன் னுவதென்
பூணினும் பொற்றிரு மங்கல நாண்மிகப் பொற்புறல்போல்
நாணினுங் கற்புச் சிறந்ததன் றோலிங்கு நாடரிய
சேணினுஞ் சிற்பர னெம்மான் சிராமலைச் சேயிழையே. (எ)

தலைவி ஒருப்பட்டமுதல்.

328. நாளு மெனக்குத் துணையாகத் தோன்றிய நாண்வரம்பு
நீளு மலர்ச்சடை பெம்மான் சிராமலை நேயரன்பு
முளு மயற்கட லெற்றிடப் போயது மொய்க்குமெழில்
ஆளு மலர்த்திரு வன்னபொன் னேயென் னதிசயமே. (அ)

பாங்கி சுரத்தியல்பு உரைத்துழித் தலைமகள் சொல்லல்.

329. தன்னை யுணர்த்தித் தனைப்போ லெனைச்செய்து தன்வசத்தே
என்னை நிறுத்திய வெம்மான் சிராமலை யேந்திழையாய்
அன்னை சினத்தினு முரா ரலரினு மாகொடிதோ
மின்னை யுயிர்க்குந் தழற்பிழம் பாமந்த வெஞ்சுரமே. (க)

326. அவன் - அப்பாலைநிலத்தில். அன்பர் பின்பு ஏக. என்போற்
பிறந்தவர் யார்?

327. பாண் - இசை. சொல் இனியோர்க்கு - மகளிர்க்கு. பூணினும் -
எல்லா ஆபரணங்களுள்ளும்; நாணிற் கற்புச் சிறந்தது; “உயிரினுஞ் சிறந்
தன்று நானே நாணினும், செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று” (தொல்.
களவு. சூ. 22); “தாயிற் சிறந்தன்று நாண்டைய லாருக்கந் நாண்டகைசால்,
வேயிற் சிறந்தமென் றோளிதிண் கற்பின் விழுமிதன்று” (திருச்சிற். 204.)
இங்கும் - இவ்வுலகத்தும். இங்கும் சேணினும் கற்புச் சிறந்ததன்றோ?

328. நானாபு வரம்பு மயற்கடல் எற்றிடப் போயது.

329. வெஞ்சுரம் கொடிதோ?

பாங்கி கையடை கோடுத்தல்.

330. சேடார் தருமுகில் போலொளி வாய்ந்தளி செவ்வழிதேர்
ஏடார் குழல்பெய் தொழிமுகில் போனிற் மேய்ந்திடினும்
தோடார் தருசெவி யெம்மான் சிராமலைத் தோகையைச்சீர்
நீடார் தரவின்று போலென்றுங் காத்தரு ணீமன்னனே. (க0)

வைகிருள் விடுத்தல்.

331. மின்னா ரலரன்னை யூரிடர் தீரும் விதமுரைத்துன்
பின்னாக வெய்துவன் யாவருந் தஞ்சுமிப் பேரிருள்வாய்
மன்னா மகிழ்வொடு மெம்மான் சிராமலை வாழ்ந்தருளும்
என்னா ரமுதனை யானையன் பாற்கொண் டெழுந்தருளே. (கக)

அவன் சுரத்துய்த்தல்.

332. சந்தார் பொழிலுந் தடமலர் வாலியுஞ் சாலைகளும்
பந்தார் முலையுமை பாகன் சிராமலைப் பால்வளரும்
கொந்தார் குழன்மலர்க் கோமள மேகண் குளிரக்கண்டு
செந்தா மரைப்பத நோவாம னீமெல்லச் சென்றருளே. (கஉ)

330. சேடு - பெருமை. அளி - வண்டு. அளி செவ்வழியைத் தேரு
கின்ற குழல்; தேர்தல் - ஆராய்தல். பெய்து ஒழி முகில் - நீர்பெய்து வெளுத்த
மேகம். தோடார்தரு செவி: "தோடுடைய செவியன்" (தே.) குழல்.....
ஏய்ந்திடினும் என்றது குழல் விளர்த்து முதுமைப் பருவத்தை அடைந்
தாலும் என்றபடி. "மாலோன் பதியை யரன்பதி தேடி வரினுமழைக்,
காலோதி வாணி நிறமே புயிலுங் கருத்தொன்றதாய், வேலோ னெனவந்த
விக்ரம சோழன் வியன்சிலம்பிற், சேலோடுங் கண்ணியை பெந்நாளுங்
காக்குந் திறமுனக்கே" (நளிப்பாடல்) என்பதன் கருத்தை இச்செய்யுள்
ஒருவாறு தழுவியது.

331. மின்னாருடைய அலரும். அன்னை இடரும் ஊரா ரிடரும்.
தஞ்சும் - உணர்வு மறந்து தூங்கும். மன்னா: விளி. அன்பால் - அன்புடன்.

332. சந்து - சந்தனமரம். கொந்து - பூக்கொத்து. பொழில் முதலிய
வற்றைக் கண்டு.

தலைமகன் தலைமகள் அசைவுகண் டிருத்தல்.

333. காரார் தருமிடற் றெம்மான் சிராமலைக் காரிகைநின்
சீரா ரடிமலர் சேப்புற வாண்முகச் செய்யகஞ்சம்
தாரார் தரள முகிழ்த்தென வேர்த்தது சாலவிந்த
ஏரார் பொழிநீற் சுரமாறு மட்டு மிருந்தருளே. (கந)

உவந்தலர் சூட்டி உண்மகிழ்ந் துரைத்தல்.

334. காண்செய்த கொன்றைய நெம்பெரு மான்றென் கயிலைவளர்
கூன்செய்த வாணுதல் பாதந்தை வந்திக் கொடுஞ்சுரத்தின்
தேன்செய்த மாமலர் கூந்தலிற் சேர்த்தணி செய்தமையால்
யான்செய்த மாதவஞ் செய்தா ருலகினில் யார்நெஞ்சமே. ()

கண்டோர் அயிர்த்தல்.

335. மாதாரும் பாகத்த நெம்மான் சிராமலை வாழ்பவரோ
போதாரும் பூந்தரு நீழலில் வாழ்ந்திடும் புண்ணியரோ
தாதாரும் தாரணி விஞ்சைய ரோவன்றித் தாமெவரோ
தீதாரும் தீச்சுரத் தேநடர் திவ்வழிச் செல்பவரே. (கரு)

கண்டோர் காதலின் விலக்கல்.

336. ஒருமா னிடத்துறை யெம்மான் சிராமலை யூரினின்றும்
திருமா லெனவரு வீரநகர் தானின்னுஞ் சேய்த்திருமர்
பெருமா னலைகட லாழ்ந்தா னெமது பிறங்கலின்வாய்க்
கருமா வுறுதசை யார்த்துறை வீரிந்தக் கங்குலிலே. (கசு)

333. காரிகை - வீனி. சேப்புற - சிவப்ப. சால வேர்த்தது. சுரம் -
சுரத்தின் வெம்மை.

334. காண் - நறுமணம். கூன் - வண்ணம். தைவந்து - தடவி. மலரைக்
கூந்தலிற் சேர்த்து.

335. தாது - பூந்தாது. விஞ்சையர் - வீத்தியாதாரர்.

336. ஒரு மான் - உமாதேவியார். திரு மாலை - திருவையும் மாலை
யும் போல. சேய்த்து - நெடுஞ்சுரத்திலுள்ளது. இருள் திர்தற்குக் காரண
மாகப் பெருமான்-குரியன். பிறக்கல் - மலை. கருமா-பன்றி; “ஏனமெல்லான்,
தீயந் கறியுந் திணைமூ டலுமெஞ் சிறுகுழல்வாய், நேயத் திவண்மிசைந் தேனி
னென் னுஞ் செடுத்தகையே” திருவேங்கடம். 143.

கண்டோர் தம்பதி அணிமை சாற்றல்.

337. வேண்டுவ யாவும் தருவோன் சிராமலை மேவுமன்ப
ஈண்டுறு குன்றினை நீர்கடந் தேகி னிறைப்பொழுதில்
ஆண்டொளிர் சோலையும் வாவியு மாளிகை யார்நகரும்
காண்டொறு மோகையுள் ளத்துறத் தோன்றுதல் கண்களுக்கே. (கஎ)

தலைவன் தன்பதி அடைந்தமை தலைவிக்கு உணர்த்தல்.

338. கோங்கரும் பாமுலை பாகன் சிராமலைக் கொம்பணையாய்
தாங்கரும் பாலை தணந்தனந் தேமலர்த் தண்பொழிலும்
பூங்கரும் பாரும் பணைகளும் வானியும் பொற்பொடுமெப்
பாங்கருஞ் சூழ்தரத் தோன்றுநம் மாணகர் பாரிதுவே. (கஅ)

உஉ. கற்பொடு புணர்ந்த கவ்வை.

சேவிலி பாங்கியை வினாத்தல்.

339. அன்னையு மத்தனு மாவோன் சிராமலைக் கன்பிலர்போல்
என்னையும் விட்டிங் கிருளைய ரேங்கிட வீன்றெடுத்தாள்
தன்னையும் விட்டுயிர் போற்பிரி யாத தனித்துணையாம்
நின்னையும் விட்டெங்ங னேகின ளெம்மனை நேரிழையே. (க)

பாங்கி சேவிலிக் குணர்த்தல்.

340. திருநா மகட்கன்பர் தம்மான் சிராமலைச் சேயிழையாள்
ஒருநா னிடைவண்ட லாடிடத் தோரிதை யுற்றனைசேர்
மருநான் மலர்த்தொடை யீந்திட வாங்கி மகிழ்ந்துமைசேர்
இருநான் மலர்விழி தானிமை யாம லிருந்தனளே. (உ)

337. வேண்டுவ யாவும் தருவோன்: “வேண்டுவார் வேண்டுவதே
யீவான் கண்டாய்” (தே.) தலைவியையும் உளப்படுத்திக் கூறினமையின்
நீரென்றார். இறை - கையிறையளவு. ஆண்டு - அவ்விடம்.

338. பணைகள் - வயல்கள். நகர் தோன்றும்; இதனைப் பார்.

339. இகுளையர் - தோழிமார்கள். எம்மனையென்றது தலைவியை.

340. திருமகட்கு நாமகட்கு அன்பர் - திருமாலும் பிரமதேவரும்.
தம்மான் - தலைவர். வண்டல் - விளையாட்டு. அனை - விளி. மை சேர் - அஞ்
சனம் சேர்ந்த.

பாங்கியின் உணர்ந்த சேவிலி தேற்றவோர்க்கு
எதிரிதிந்து மொழிதல்.

341. தானே யெனைத்தடுக் தாண்டோன் சிராமலைத் தாழ்குமுலீர்
எனனே யுருகி யுணமுலை யூட்டி யுவந்தளித்த
யானேத முற்று வருந்தவொ ராற்றி லெடுத்தபெரு
மானே துணையென மானேகும் வாறென் வழங்குமினே. (ங)

சேவிலி தன் அறிவின்மைதன்னை நோந்துரைத்தல்.

342. கன்ன லனமொழி பாகன் சிராமலைக் காரிகையாள்
நென்ன லெனைமண வண்டலம் பாவையை நீடுவகை
மன்ன வணங்குகித் தூர்க்கனுப் பாயென வாய்மலர்ந்தாள்
இன்ன துணர்சிலன் போய்வர லாமென் றியம்பினனே. (ச)

சேவிலி தேய்வம் வாழ்த்தல்.

343. என்னு ளிருந்தரு ளெம்மான் சிராமலை யேய்ந்தெமரைத்
துன்னு மிடர்தகிர்த் தாளணங் கேயொரு தோன்றலின்பின்
உன்னு முளத்தையுந் தீக்குஞ் சுரத்தக லொண்டொடியைப்
பின்னு மெனத்திடஞ் சேர்க்கின் மகிழ்பவி பெய்குவனே. (ரு)

சேவிலி நற்றய்க்கு அறத்தோடு நிற்பல்.

344. வாமா மறைபென லூர்வோன் சிராமலை வானுதலாய்
தேமா மலர்த்தடம் வீழத் தழுவித் தினைத்தெடுத்த
கோமா னெடுமட மானுள்சென் றேகினள் கூறுநிதி
நாமா தரித்துப் பிறர்மணம் வேட்ட நலனுணர்ந்தே. (சு)

341. யான் ஏதமுற்று; ஏதம் - தன்பம். ஓராற்றில் - ஒருநதியில்.
வாறு - விதம்; “வல்லா னுலாவந்த வாறென்ன” (சோகநாதநுலா, 168);
புறறபுணர்ச்சியைத் தெரிவித்தவாறு. இந்த மான் ஒரு பெருமான் துணை
யென எடுகொன்றது ஒரு நயம்.

342. வண்டலம்பாவை - வினையாட்டிற்குரியபாவை.

343. அணக்கே - தெய்வமே. உன்னும் உளத்தையும் தீக்கும் சுரம்:
“கெஞ்சா னிணக்கிற் சுடுக்கொடும் பாலை” (324) என்றார் முன்னும்;
“வேனிலே யல்லதோர், இருதுவே நின்மைபா லெரிசுடர்க் கடவுளும், கரு
தின்வே முள்ளமுக் காணின்வே நயனமும்” கம்ப. தாடகைவதை. 5.

344. மறையை வாமாவென லூர்வோன்; வாமா - குதிரை. பிறர்
மணம்-அயலாருடைய மணத்தை. பிறர் கொடுக்கும் பரிசுப்பொருளை விரும்பி
அவருக்கு மணம்செய்துகொடுக்க விரும்பியதை உணர்ந்து சென்றான்.

நற்றய் பாங்கிதன்னோடு புலம்பல்.

345. வெறியார் கடுக்கைய னெம்மான் சிராமலை மெல்லியலாய்
நெறியார் மணமுன்பு செய்குவ மேயுண்மை நீமொழிந்தாற்
சிறியாள் சுரத்திடை யேக நகைக்கிடஞ் செய்வித்தொன்றும்
அறியா தவளென வெம்முடன் கூடி யயர்வதென்னே. (எ)

நற்றய் பாங்கியர்தம்மோடு புலம்பல்.

346. மாயா மலந்தவிர்த் தாள்வோன் சிராமலை வாணுகலாள்
சேயா மொருவள்ளல் பின்னே மலரடி சேப்பவன்பால்
ஓயா வருள்பெறு மாயத் துள்ளென்ன வோதுவம்யாம்
காயா ரழற்சுரஞ் சென்ற னமக்கிடர் காட்டியின்றே. (அ)

நற்றய் அயலார்தம்மோடு புலம்பல்.

347. போற்றார் புரங்கள் பொடித்தார் சிராமலைப் பூண்முலையைக்
கீற்றார் பிறைநுத லானை பெனது கிளிமொழியை
மாற்றார் வசையுரை மாறிட மீண்டு வருதல்கண்டால்
ஆற்றா வருந்தய ராறு மதுவன்றி யாறுவதே. (சு)

நற்றய் தலைமகள் பயிலிடத்தன்னோடு புலம்பல்.

348. ஊனே யுயிர்நிக ரெம்மான் சிராமலை யூடுலவு
மானே பசிய கிளியே யியலின் மயிலினமே
கானே மலர்த்தட மேமல ரார்பொழில் காணமது
தேனே நிகர்மொழி யாளென்று மேவுவன் செப்புமினே. (கௌ)

345. வெறி - நறுமணம். உண்மையை நீமொழிந்தால் மணம் முன்பு
செய்திருப்பேமே; மணம் - கல்பாணத்தை. “போரில் நெருப்பை வைத்து
ஊரிலுங் கூகுவென்றல்” என்றும் பழமொழியை இச்செய்யுள் நினைப்பிக்
கின்றது.

346. சேய் - முருகக்கடவுள். அன்பினால் அருளைப் பெறும்;
“அருளென்னு மன்பின் குழவி” (துறள், 757.) காய் ஆர் - கொதித்தல்
நிரம்பிய.

347. ஆறுவதே - ஆறுவதற்கு வழியுண்டா?

348. ஊன் எய் உயிர். இயலினை யுடைய. கானே - காடே. பொழில்
காள்.

நிமித்தம் போற்றல்.

349. பாயச ஹ்னொடு பாயச மாறும் பலியளிப்பேன்
சேய சடாடளி யெம்மான் சிராமலைச் சேய்சிகராய்
நேய சலாபம் புரிந்துடன் மேவு நிருபனொடும்
வாயச மேயிவ னொம்மகண் நீண்டு வரக்கரையே. (கக)

நற்றய் சுரந்தணிவித்தல்.

350. காலையுங் காயந்தெழு முச்சியு மேத்திக் கரங்குவித்து
மாலையும் போற்றுவ னெம்மான் சிராமலை மன்னலர்சேர்
பாலையுந் தாமரை யோடையும் வானியும் பன்மலர்தோய்
சோலையும் போலவென் மான்போம் வழிசெய் சுடாவனே. ()

நற்றய் தன்மகள் மென்மைத்தன்மைக் கிரங்கல்.

351. எங்கு நிறைந்தரு னெம்மான் சிராமலை யேந்திழைசீர்
பொங்கு மலர்ப்பதம் பூமேன் மிதிக்கிற் பொறுதயர்வான்
கங்குலி னும்பகல் போற்றெறு பாலையிற் கல்லழன்மேல்
அங்கு வருந்தி நடந்திட வோதவ மாற்றினனே. (கங)

நற்றய் தன்மகள் இளமைத்தன்மைக்கு

உளமெலிந் திரங்கல்.

352. பெண்பா லமர்ந்தரு னெம்மான் சிராமலைப் பேதையன்பால்
உண்பா யெனவழு தூட்டவொர் பாவைக் குணமையினற்
கண்பாய் புனலோ டெனையழைத் தூட்டெனக் காட்டுமவள்
பண்பா யொருவ னுடன்செல வந்ததெப் பான்மையதே. (கச)

349. பாய் அச ன்னொடு - பாய்த்துசெல்லின்ற ஆட்டின் தசை
யோடு. பாயசம்=பாயசம் - ஒருவகை இனிய உணவு. சேய - சிவந்த. சேய்
சிகராய் - முருகக்கடவுளை ஒத்து. சலாபம் - சல்லாபம். வாயசமே -
காக்கையே. இவன் - இவ்விடத்தே.

350. மன்னலர் - வீரும்பித்தங்காதவர். பாலையும் - பாலைநிலத்தையும்;
உம்மை, இழிவுசிறப்பு. சுடாவனே - சூரியனே; இவன் பாலைநிலத்திற்கு
உரிய தெய்வம். வழிசெய் - வழியைச் செய்வாயாக.

351. எத்திழை அயர்வான். கல் - பருக்கைக் கற்கள்.

352. ஓர் பாவைக்கு அழுதாட்ட. வந்தது - வந்த விருப்பம். எப்பான்
மையது - எத்தன்மையது.

அச்சத்தன்மைக்கு அச்சமுற்றிரங்கல்.

353. பற்றே தவிர்த்தெமை யாள்வோன் சிராமலைப் பாவைநல்லாள்
சுற்றே பொருவர் நொடித்தாற் பயந்து தளர்ந்தயர்வாள்
உற்றே வனத்திடை மேவிடும் போதங் குறுமதமாச்
சுற்றே முழங்கினென் னுக்கொலென் றென்னுயிர் சோர்கின்றதே. ()

கண்டோர் இரக்கம்.

354. பூதி யணிபுயத் தெம்மான் சிராமலைப் பூங்குழலாள்
சோதி மலர்முகங் காணாது பாங்கியர் துன்பமுறக்
கோதி னவமணி யார்கழங் காதியைக் கூர்ந்துகண்டு
பாதி மதிநுதற் றாய்முகம் வாடிப் பதைத்திடும். (கசு)

சேவிலி ஆற்றுத்தாயைத் தேற்றல்.

355. சேய்க்கு நிகருமொ ரேந்தல்பின் போதின் றிருமகளைத்
தாய்க்கு நிகரென வந்தோன் சிராமலைத் தாணுவொளிர்
வேய்க்கு நிகர்தரு தோளுமை பாகன் விறல்விடையின்
வாய்க்கு ளடங்கிடம் யாவந் துருவி வருளிப்பனே. (கசு)

சேவிலி முக்கோர்பகவரை வினாதல்.

356. ஒருகோ விருநிலத் தூன்றிமுக் கோலொடு முண்மையினுற்
பொருகோ தெனுமைந்தை யாரோ டகற்றிய பூசுரர்கள்
பெருகோத மார்கடு வுண்டோன் சிராமலைப் பேதைமின்னேய்
வருகோல மோடொரு காளைமுன் னேயிங்கு வந்ததுண்டே. ()

353. நொடித்தால் - கையை நொடித்தால். என்னுக்கொல் - என்ன நிலையை அடைவாளோ?

354. பூதி - திருநீறு. கழங்கு - கழற்சிக்காய்; நவமணிகள் இழைத்த கழங்கு.

355. விடையென்றது திருமலை; 'வாய்க்குள் அடங்கும் இடம்' என்றது உலகமுழுவதையும்; "உலகமுண்ட பெருவாயா" (நீவ்.) திருமகளை வருவிப்பன்.

356. ஒருகோல் - ஊன்று கோலை. முக்கோல் - திரிதண்டம். கோது எனும் ஐந்தை - ஐம்புலங்களை; பஞ்சக்கிலேசங்க ளெனினுமாம். ஆறு - காமம் முதலிய அறுவகைக் கடும்பகை. பெருகு ஒதம் - கடல். கடு - விடம். மின் எய் - மின்னா ஒத்த. பேதை இங்கு வந்ததுண்டே; ஏ: வினா.

மிக்கோர் ஏதுக்காட்டல்.

357. அல்லார் தருகளத் தெம்மான் சிராமலை யாயிழையாய்
கல்லார் மணியுறு பொன்னார் பணிகள் களின்மருவ
வல்லார் குவிமுலை மீதேய் வறிந்தும் வருந்துவதென்
னில்லார் துதற்றிரு மாலா மிறையொடு மேவுதற்கே. (கசு)

எயிற்றியோடு புலம்பல்.

358. அரவ மதியணி யெம்மான் சிராமலை யாயிழைதன்
குரவ ரொடுமெனை யாயத்தை நீத்தோர் குரிசிலன்பு
விரவ நடந்தன ளாலிச் சரத்திடை மேளினளோ
மரவ மலர்க்குழ லாயுரை யாய்செய்ய வாய்திறந்தே. (உ௦)

குரவோடு புலம்பல்.

359. அரவே பணியென வாழ்வோன் சிராமலைக் கன்பிலர்போற்
கரவே புரிந்தெழின் மாணையோர் கள்வன் கவாந்துனெதிர்
வரவே கலிரென வன்னவர் முன்னர்நின் வாய்திறவாக்
குரவே யழகிது பாவையை நீபெறுங் கொள்கையதே. (உக)

357. கல்லார் மணி - மலையினிடத்தே தோன்றிய மணிகள்; “கற்பா
லுமிழ்ந்த மணியும்” (சீவக. 4.) எய்வு அறிந்தும் - பொருந்துதலை அறிந்தும்.
மலையிற் றோன்றிய மணி தான் தோன்றிய இடத்திலே இராமல் பொன்னு
பாணத்தோடுகூடி மகளிர்மார்பிற் பொருந்தியதுபோல தும்மாற் பெறப்பட்ட
தலைவி தும்மிடத்தே இராமல் தலைவனுடன் சென்றது உலகியல்பேயென்பது
கருத்த. திரு - தலைவி. மாலாம் இறையொடு திரு மேவுதற்கு வருந்துவது
என்?

பி-ம். ‘மீதேயணிந்தம்.’

358. குரிசிலின் அன்பு.

359. பணி - ஆபாணம்; அரவே பணி யென்றது ஒரு நயம். கரவு -
திருட்டு. ஏகலிர் - செல்லாதீர்கள். அழகிது: குறிப்பு; அழகன்று என்றபடி.
குரவு - குராமாம். குரவம்பூ பாவையைப்போ லிருத்தலின் பாவை நீபெறும்
கொள்கை என்றார்; “தான்றாயாக் கோக்கத் தளர்ந்து முலைகொடுப்ப, ஈன்றாய்
நீ பாவை யிருக்குரவே” (நீணைமாலை நூற்றைம்பது, 65); “குரவம் பாவை
கொண் டோலுறுத் தாடியும்” பெருங். 2. 14: 19.

கவடுகண்டிரங்கல்.

360. செவ்வி ரடியுமை பாகன் சிராமலைச் செந்நெறிவாய்
அவ்வி ரடியன்பர் நேரடி யாகு மணிதிகழும்
இவ்வி ரடிவஞ்சி தன்னடி யாகு மிவற்றயலாம்
உவ்வி ரடிபன் மறவோ ரடியிற் குணர்ந்திடினே. (உஉ)

கலந்துடன் வருவோர்க் கண்டு கேட்டல்.

361. சேயனை யானொடு மேவுமின் னேயன்பர் தேறவருள்
தாயனை யானெனை யாள்வோன் சிராமலைத் தாழ்குமுன்மா
லேயனை யானொடு சென்றன னோசுரத் தேயெனைப்போல்
ஆயனை யான்பிரி கன்றென வாடி யரற்றிடவே. (உங)

கலந்துடன் வருவோர் புலம்பல் தேற்றல்.

362. பொன்னே யெழிற்சடை யெம்மான் சிராமலை போற்றுமித்தாய்
இன்னே யிருவ ருமைநிகர் வாரிவ ணெய்தினரோ
முன்னே யெனவுரை யாடினள் கண்டனன் மொய்ப்பணையான்
மின்னே யனையென்கொல் சொல்லிய வாறு விளம்புகவே. (உச)

360. பாலைநிலம் செந்நிறமாயிருத்தல்பற்றிச் செந்நெறி யென்றார்;
“செம்புருக்கி, வார்த்தா லனைய வழிநெடும் பாலை” (தஞ்சை. 267); “அழல்
வாய்க்குக்கையிற், செம்புருக் கிச்சொரிந் தாலன்ன பாலை” (நெல்லைவருக்கிக்
கோவை, 15.) உ என்பது இடையிலுள்ளவற்றை உணர்த்தும் இடைச்சொல்.
செய்யுட்டுரிய அடிகளுட் சிலவாகிய நேரடி, வஞ்சியடியென்பன இதில்
தொனிக்கின்றன.

டி-ம். ‘வஞ்சி சீறடி’.

361. மாலே யனையானொடு - திருமலை ஒத்த ஒரு தலைவனோடு.
எனைப்போல் ஆய் - என்னைப்போல ஆராயும். அனை - நற்றாய். ஆன் பிரிகன்
றென. அனை அரற்றிட.

362. பொன் ஏய்-பொன்னை ஒத்த. இத்தாயானவள் உரையாடினள்.
யான் மொய்ப்பனைக் கண்டனன். மின்னையென்றது தன் மனைவியை. அனை
சொல்லியவாறு என்கொல். “மிண்டா ரெனவுவந் தேனும்மைக் கண்டிந்த
மேதகவே, பூண்டா ரிருவர்முன் போயின ரோபுலி பூரெனெனின், றுண்டா
னருவரையாளியன் னானைக்கண்டேனயலே, தாண்டா விளக்கனை யாபென்னை
யோவன்னை சொல்லியதே” (திருச்சிந். 244) என்பதைப் பின்பற்றி
வந்தது இச்செய்யுள்.

புதல்வியைக் காணாது கவலை கூடாதல்.

363. தன்னை நினைப்பவர் தம்மான் சிராமலைச் சாரலில்வாழ்
மின்னை யழற்சுரத் தென்கனாங் காண்கிலன் மீளினன்னை
என்னை யினித்தனி காணி னிறந்திடு மேங்கியந்த
அன்னை யிறப்பதன் முன்யா னிறப்ப தறனுடைத்தே. (உரு)

உரு. மீட்சி.

தலைவி சேணகன்றமை சேவிலி தாய்க்குணர்த்தல்.

364. மாதார் தருமிடப் பாகன் சிராமலை வாணுதலைத்
நீதார் தருவினை யேனெங்குங் காண்கிலன் நேடியன்னே
போதார் தருதொடை வேயுமொர் வேலவன் பூந்தடந்தேன்
தாதார் தருபொழில் குழ்தன் னகர்கொண்டு சார்ந்தனனே. (க)

தலைவன் தம்மார் சார்ந்தமை தலைவிக்குச் சாற்றல்.

365. டின்னுஞ் சடைக்கற்றை யெம்மான் சிராமலைப் பேதைகடம்
துன்னும் பொழுதினைப் பாரிய காவது தூநெறியே
உன்னுந் தப்போதன ராசி யுரைத்த வழியதுநாம்
மன்னுந் தினைப்புன மீதுநின் செல்வ மனையதுவே. (உ)

தலைவி முன்செல்வோர்தம்மோடு தாம்வரல்

பாங்கியர்க்கு உணர்த்திவிடத்தல்.

366. ஆறணி செஞ்சடை யெம்மான் சிராமலைக் கார்வமிகும்
நீறணி வேதியர் கானெனை நேடி நெடிதயரும்
வீறணி பூண்முலைப் பாங்கியர் தாமகிழ் மேவவரி
ஏறனை யானொடு மெய்தின னீர்சென் றியம்பிடுமே. (ங)

363. நினைப்பவர் தம்மான்-நினைப்பவரைப் புரப்பவன். தனி காணின்-
தலைவியில்லாமல் என்னைக் கண்டால். இறந்திடும் - இறந்திடுவான்.

364. தேடிக் காண்கிலன். தேன் தாது ஆர்தரும் - வண்டுகள் தாதை
உன்னுகின்ற, வேலவன் சார்ந்தனன்.

365. பேதை: வினி. கடம் துன்னும்பொழுது - பாலைநிலத்திற் சென்ற
காலத்திற். துநெறியே - நல்லவழியையே. உழி - இடம்.

366. வீறு அணி - விறகுத்தெய்வத்தை அணிந்த; 'திரு - முலைமேற்
றோன்றும் விறகுத்தெய்வம்' (சிலப். 2: 69, அடியார்.); "ஆமணங்கு குடி
பிடுக் தஞ்சைக்கு பார்த்தனவே" (சீவக. 171, ௩.) அரியேறு அணியான் -
தலைவன்.

முன்சேல்வோர் பாங்கியர்க் குணர்த்தல்.

367. அன்றே யெமைத்தடுத் தாண்டோன் சிராமலை யாயமின்காள்
நன்றே மகளிர்க்குக் கற்பெனும் வாய்மை நயந்திருதோள்
குன்றே யணையவொர் காளைபின் போமயில் கூர்ந்தருளால்
இன்றே வருமந்த வேந்துட னீர்நைந் திரங்கலிரே. (ச)

பாங்கியர் கேட்டு நற்றாய்க் குணர்த்தல்.

368. நந்தார் கரன்றொழு நம்மான் சிராமலை நான்மறையோர்
வந்தா னுமது திருமுனங் கானிடை வாரணத்தைச்
சிந்தா வனைத் தருள் சிங்கமொ டிங்கெனச் சென்றுரைத்தார்
எந்தா யுனது தவமெங்கள் பாக்கிய மீதெனவே. (ரு)

நற்றாய் உளங்கோள் வேலனை வினாத்தல்.

369. நாலா ரணந்தொழு நம்மான் சிராமலை நாடிவரும்
மாலா மவனென் றிருவொடு மென்மனை வைகடுமோ
சேலார் விழியினைத் தன்மனைக் கேகொண்டு சென்றிடுமோ
வேலா வெனதுளந் தேற வருள்செய வேண்டுவனே. (சு)

உச. தன்மனை வரைதல்.

பணிமொழிநற்றாய் மணனயர்வேட்கையிற் சேவிலியை வினாத்தல்.

370. நம்மனை யேயவர் நாடிவந் தெய்தினு நாமிறைவர்
தம்மனை மேவி மகிழ்வுறு மன்னையர் தாம்வரவிந்
கெம்மனை மாமணஞ் செய்வ தியல்பதற் கேய்வனசெய்
அம்மனை யாளிடம் வாழ்வோன் சிராமலை யாயிழையே. (க)

367. ஆயமின்காள் - ஆயமகளிரே; மின் - மின்போன்ற மகளிர்.
வாய்மையை நயந்து. வரும் - வருவாள். அந்த வேந்துடன் - அந்தத் தலைவ
னுடன்.

368. தும்முடைய திரு வந்தாள். - சிந்தா - சிந்தி. சிங்கமென்றது
தலைவனை. நான்மறையோர் உரைத்தார். எம் தாய் - எம்முடைய தாயே.
சிங்கமொடு தும்முடைய திரு வந்தாள் என நான்மறையோர் உரைத்தார்.

369. வைகடுமோ - தங்குவானே.

370. அன்னையர் - தலைவனுடைய தாய்மார். ஏய்வன - பொருந்து
வன. அம்மனையான் - அத் தேவி. இடம் வாழ்வோன் - இடப்புறத்தே வாழப்
பெற்றவன்.

வரைந்தமை சேவிலிக்கு இதுளை உணர்த்தல்.

371. யானே தியம்புவ திவ்வன்னைக் கன்னை யியன்முறையால்
மானே நிகர்விழி பாகன் சிராமலை வாழ்மயிலைத்
தேனே யலர்மண மாலிகை வேய்ந்துதன் சீர்நகர்வாய்க்
கோனே மணந்தன னென்றுவந் தோர்சிலர் கூறினரே. (உ)

வரைந்தமை சேவிலி நற்றாய்க் குரைத்தல்.

372. இந்தமர் வேணிய ரெம்மான் சிராமலை யேத்துமன்பர்
தந்தமர் குழந்திடத் தம்பதி வாய்மணந் தாம்புரிந்து
பந்தமர் பூண்முலை யானொடு மீண்டுப் படருமுறை
நந்தமர் போற்றிடு மன்னேமுன் னாதர் நவின்றனரே. (ங)

தலைவன் பாங்கிக்கு யான் வரைந்தமை நுமர்க்கு
இயம்பு சேன்றேன்றல்.

373. வேதியர் வாழ்த்தி யவியெரிக் கூட்ட விளங்கிழையை
நீதிய தாமணஞ் செய்துவந் தோமிந்த நீர்மையுமை
பாதியர் மேவுஞ் சிராமலை மீதுன் பயில்கிளைஞர்
ஆதியர் யாவரு மோர்ந்திடக் கூறுக வாயிழையே. (ச)

தான் அது முன்னே சாற்றினன் என்றல்.

374. நாகம் புனைந்தரு ளெம்மான் சிராமலை நன்னுதலைப்
பூகந் தரளம் பொழிபுன லூர்கொடு போய்க்கிளைமுன்
யாகம் புரிந்தவ னீர்மணஞ் செய்தமை யாவுமுனம்
மேகந் திகழ்குழற் றுயர்க்கும் யார்க்கும் விளம்பினனே. (ரு)

371. யான் ஏது இயம்புவது - யான் என்ன சொல்லுவது. இவ்வன்
னைக்கென்றது நற்றூயை. அன்னையென்றது தன்தாயாகிய சேவிலியை.
தேன் ஏய். கோன் மணந்தனன்; ஏ: அகைநிலை.

372. இத்து - சந்திரன். அன்பர் படரும் முறைபை நவின்றனர்;
படர்தல் - செல்லுதல்.

373. அவ் - தேவருணவை. இந்த நீர்மையைக் கூறுக.

374. பூகம்-கமுகமரம். யாகம் புரிந்து-அக்கினிகாரியங்களைச் செய்து.
அவன் - அவ்விடத்தில்.

உரு. உடன்போக்கிடையீடு.

நிங்குங்கிழத்தி பாங்கியர்தமக்குத் தன்சேலவு உணர்த்திவிடுத்தல்.

375. ஆடுந் திருநடத் தெம்மான் சிராமலை யாங்குச்செல்வீர்
நீடுந் கதிர்வடி வேற்பெரு மாணுட னேயமுற்றிக்
காடுந் கடந்துவெம் பாலை யு நீந்தினள் கற்பினெனல்
வாடுந் கொடியிடைப் பாங்கியர் யார்க்கும் வழங்குமினே. (க)

தலைவி தன்சேலவு ஈன்றாட்கு உணர்த்தி விடுத்தல்.

376. ஓங்கத்த மார்மழு வாளன் சிராமலை யோர்மறையீர்
தாங்கத் தகாவயர் வாலெனைத் தேடித் தளரனைபால்
நீங்கத் தகாவன்பர் தம்முடன் நேர்மிசை நீடிவெப்பம்
வீங்கத்த மார்சுரத் தேகிடு மாறு விளம்புமினே. (உ)

நற்றாய்க்கு அந்தணர் மொழிதல்.

377. முருந்ததி வாலெயிற் றுளொரு வேளொடு முருமன்பு
திருந்ததி காரி யெனச்சுரஞ் சென்றனள் சீர்வடமீன்
அருந்ததி யானதுன் மான்பாலின் கற்பினுக் கன்பருளம்
இருந்ததி யாகப் பிரான்றன் சிராமலை யேந்திழையே. (ங)

375. பெருமானுடன் - தலைவனுடன். முற்றி - முதிர்ந்து. எனலை வழங்குமின்.

376. ஓங்கு அத்தம் - உயர்ந்த வலத்திருக்கரம். அயர்வால் - வருத் தத்தால். அத்தம் ஆர் - அருநெறிகள் பொருந்திய. ஏகிடும் ஆற்றை அனைபால் விளம்புமின்.

377. முருந்து அதி வால் எயிற்றான் - மயிலிறகின் அடிக்குருத்தைக் காட்டிலும் மிக வெண்மையான பற்களையுடைய தலைவி; அதியென்பது வட சொல்லுள் மிகுதிப்பொருளதோ ரிடைச்சொல்; “மதிநுட்ப னாலோ டுடை யார்க் கதிநுட்பம், யாவுள் முன்னிற் பவை” (குறள், 636.) அதிகாரியென - அதிகாரத்தையுடையவளென்று சொல்லும்படி. சீர் - ஒப்பு. அருந்ததி ஆகிய வடமீன் உன் மான்பாலின் கற்பினுக்கு ஒப்பானது.

தமர் பின்சேறலைத் தலைவி கண்டுரைத்தல்.

378. வாரு.று பூண்முலை பாகன் சிராமலை வாழுமெமர்
நிரு.று செங்கதி ரோனெழிற் தோரினைச் சென்றுசுற்றிக்
காரு.று மாறெனக் கார்முகத் தாலம்பு காலப்பெய்து
போரு.று வானன்பர் தேர்குழந் தனர்கினம் பொங்கிடவே. (ச)

தலைவன் தலைவியை விடுத்தல்.

379. வெருவேன் மறவ ரெனினொரு வானியின் வீட்டியின்பம்
தருவே னினதைய ராமெனி னஞ்சுவன் சார்ந்துவெல்ல
மருவே கமழு மலர்க்குழ லாரளி வாய்ந்தொலிப்பத்
திருவே னிரைவுட னெம்மான் சிராமலை சேருகவே. (ரு)

தமருடன் செல்வோள் அவன்புறம்நோக்கிக் கவன்று அறற்றல்.

380. கான்படர் வேடரைக் காய்ந்தநம் மன்பர்முன் காட்டுமெமர்க்
கூன்படர் வேலொடு பின்காட்டுந் தேர்செல ஆர்புரவி
தேன்படர் சோலைச் சிராமலை யீசர் திருவருளால்
வான்படர் பாணு மதியுள காலமும் வாழியவே. (சு)

உசு. வரைதல்.

தலைவன் வரைந்துழிக் கண்டோர் மகிழ்ந்து கூறல்.

381. குருவே யெனவரு னாலுரு வாயன்பர் கூட்டமுய்த்துக்
கருவே ரறுத்தெமை யாண்டோன் சிராமலைக் காரிகைதான்
திருவே யிவன்றிரு மாலே யெழின்மணச் சீர்மைகண்டிங்
குருவே யிமையவ ரானோ மிமைப்ப தொழிதலினே. (க)

378. சூரியந்தேரை மேகம் அம்பு (நீர்) பெய்து சூழந்தாற்போல
எமர் அன்பர் தேரைச் சூழந்தனர்; அம்பு: சிலைடை.

379. மறவரெனின் வெருவேன்; மறவர் - பாலைநிலத்தவர். உன்
தமையன்மாராகிய வேடர்களாயிருந்தால் சார்ந்துவெல்ல அஞ்சுவன். குழல்
ஆர் அளி - கூந்தலில் ஆர்ந்த வுண்டுகள்.

380. வேடரை முன்பு காய்ந்த நம் அன்பர்; இஃது உடன்போக்கின்
கண் முன்பு நிகழ்ந்த செய்தி. “உவ்வீ ரடிபன் மறவோ ரடியிங் குணர்ந்
திடினே” (359) என்றார் முன்னும். “மன்போரி னுண்மைக் கிடைத்தோடி
ஞரடி மாவடியே” (குலோந். கோவை, 395.) புரலிகள் வாழிய.

381. கூட்டம் உய்த்த - கூட்டத்தில் அடியேனைச் செலுத்தி. உரு
எம் - அழகு பொருத்திய.

உள. இல்வாழ்க்கை.

உள. இல்வாழ்க்கை.

தலைவன் தலைவிமுன் பாங்கியைப் புகழ்தல்.

382. மின்னாளு நுண்ணிடை பாகன் சிராமலை மெல்லியலாய்
எந்நாளு நாமிட ரின்றியன் பாக வினியவிற்பம்
பொன்னாளு மாறு மெனவுற்று வாழப் புரிந்ததனாற்
பன்னாளு நாஞ்செய் தவப்பய னேயிந்தப் பான்மொழியே. (க)

தலைவனைப் பாங்கி வாழ்த்தல்.

383. தன்னம் புயரடி யார்வாழ் சிராமலைச் சங்கரன்பால்
அன்னம் புயனடைக் கூந்தலுற் றேனரு ளாங்குயிற்கு
நின்னம் புயமலர் மலை யணிந்தனை நீயிவணப்
பொன்னம் புயமனை யானொடும் வாழி புரவலனே. (உ)

வரையுள்ளவரும் வருந்தாதிருந்தமை பாங்கி தலைவியை வினாத்தல்.

384. கானக் கடுக்கை யணிந்தபெம் மான்றென் கயிலைவெற்பில்
ஏனற் புனத்தைப் புரப்பது மாற்றிநம் மில்லினமர்
மானச் சிறைசெய்த போதும்பி னன்பர் வரையுமட்டும்
நானக் கருங்குழ லெங்கொளித் தாயின்ப நல்குமன்பே. (ங)

தலைமகள் வருந்தாதிருந்ததற்குக் காரணங் கூறல்.

385. நஞ்ச மிளர்களத் தெம்மான் சிராமலை நன்னுதலாய்
அஞ்ச லெனவன்பர் சொன்னசொன் னாடி யருண்மிகுமுன்
தஞ்ச மதுபுனை யாக்கொண் டனுதினந் தானெனது
நெஞ்ச நிலையில தாகு மயற்கட னீந்தினனே. (ச)

392. மெல்லியலாயென்றது தலைவியை நோக்கி. பொன்னாரும் -
நிறமகளும்.

383. தன்னை நம்பிய உயர்ந்த அடியார்கள். பால் - பக்கத்தில்.
அன்னம்போன்ற நடைபையும் புயல்போன்ற கூந்தலையும் உடைய உமா
தேவியார் பொருந்தப்பெற்றவர். குயிற்கு - குயில்போன்ற தலைவிக்கு.
நின்னுடைய அழகிய புயத்திலுள்ள மலர்மலையைக் குயிற்கு அணிந்தனை.
பொன் அம்புயம் மனையான் - பொற்றாமரைப்பூவை இடமாக உடைய நிறு
மகளைப்போன்ற தலைவி.

384. கானம் - முல்லைநிலம். மான - நான; "நாலி மான மனங்
கமழ்த்து" (தங்க. 34, உரை.) அன்பை எங்கு ஒளித்தாய்?

385. களம் - கழுத்து. தஞ்சமது - பற்றுக்காட்டை; அது: பகுதிப்
பொருள்விகுதி. நெஞ்சம் நிலையிலதாதற்குக் காரணமாகிய மயற்கடலை.

தலைவனைப் பாங்கி வரையுநாளாவும் நிலைபெற ஆற்றிய
நிலைமை வினாத்தல்.

386. அணிதிகழ் பூண்முலை தோளுற நீங்கா தனைத்துமயற்
பணிதிகழா தின்பம்பெற்றும்வெறுப்பின்பிப்பெட்பமைவாய்
பணிதிகழ் வார்சடை யெம்மான் சிராமலைப் பான்மொழியை
மணிதிகழ் மார்ப வுறநான் மயலெங்கன் மாற்றினையே. (ஞ)

பாங்கி மணமனைச் சேன்ற சேவிலிக்கு

இருவ ரன்பும் உரைத்தல்.

387. பண்ணு ரிசையெனப் பாலார் சுவையெனப் பாவைதிகழ்
கண்ணு ரொளியெனப் பெம்மான் சிராமலைக் காரிகையும்
தண்ணார் மலர்க்கொடை யண்ணலு மாரத் தழுநியன்னே
விண்ணு ரிமையவ ரின்பமுங் கிழற மேனினரே. (க)

இல்வாழ்க்கை நன்றெனப் பாங்கி சேவிலிக் குணர்த்தல்.

388. தன்னைப் புரந்து தலைவனைப் பேணித் தகைபெறுசொல்
மன்னப் புரந்து விருந்தோம்பிச் சோர்வகன் மாண்பமைந்து
பொன்னைப் புரைதின் மகளில் லறநன்கு போற்றலுற்றான்
என்னைப் புரந்தரு ளெம்மான் சிராமலை யேத்துமன்னே. (எ)

386. அனைத்தும். பெப்பு அமைவாய்-விருப்பம் அமைந்த தலைவனே.
உறநான் - அடையாத காலத்தில்தல்.

387. என இருவரும் ஆரத் தழுவி.

388. “தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற, சொற்
காத்துச் சோர்விலான் பெண்” (குறள், 56) என்பதன் கருத்து இதன்
முதலிரண்டடிகளில் அமைந்துள்ளது. பொன்னை - கிருமகளை. இல்லறத்தை.

மணமனைச் சேன்மவந்த சேவிலி போற்றெழுடி கற்பியல்
நற்றய்க் குரைத்தல்.

389. தூய கடவுள் கொழுநனென் தேத்தித் தொழுதெழுந்து
நேய மொடுமுன முண்டபி னுண்டு நினதுமகள்
பாய விடைத்துயில் கொள்ளத் துயிலுமெய்ப் பண்புபெற்றாள்
மாய நயன்றொழு மெம்மான் சிராமலை வாணுதலே. (அ)

சேவிலி நற்றய்க்குத் தலைவி மனைவாழ்க்கைத்தன்மை உணர்த்தல்.

390. பாக முறவுண வாக்கிமுன் யார்க்கும் பரிந்தளித்து
மாக முறுவன மோங்கவில் வாழ்க்கையின் மாண்புபெற்றாள்
நாக மணிசடை பெய்மான் சிராமலை நாயகியின்
மோக மகள்வட மீனென யாரு மொழிந்திடவே. (கா)

சேவிலி நற்றய்க்கு இருவர்காதலும் அறிவித்தல்.

391. பாச மிகந்துயிர் தென்கயி லாச பதியையன்னே
நேச முடனனைந் தானந்த மார்ந்திடு நீர்மையென்ன
வாச மலர்க்குழ லாளு மிறைய மகிழ்ந்தனைந்து
பேச வரிய சுகானந்தத் தென்றும் பிறங்குவரே. (கஉ)

389. கொழுநனே கடவுளென் தேத்தி; “குலமகட்குத் தெய்வம்
கொழுநனே” (நீதிநேறி. 27.) தொழுதெழுந்து: “தெய்வம் தொழாஅள்
கொழுநன் தொழுதெழுவாள், பெய்யெனப் பெய்யு மழை” (குறள், 55);
உண்டபின் உண்டு.....பண்புபெற்றாள்: “அடிசிற் கிளியாளை யன்புடை
யாலைப், படுசொற் பழிநாணு வாலை - அடிவருடிப், பின்றுங்கி முன்னுணரும்
பேதைமை யான்பிரிந்தால், என்றாங்கும் கண்க ளெனக்கு” (தோல். கற்பு.
ஞ. 12, ந. மேற்.); “சிறுகாலை யட்டில்புக லருத்தியுறச் சமைத்தல்சுவை
திருத்தி யூட்டல், மறுகாலை பெய்ஞ்ஞ விருந்தமைத்தன் மகப்பெறுதன்
மடநா ணச்சம், பெறுகாலை யின்புறுதல் முன்னுறங்கப் பின்னுறங்கல் பின்
னெழாதல், உறுகாலை தொழுதெழுதல் பன்னிரண்டு மற்றகர்க்கற்
புடையோர் செய்கை” திருச்சிறுநூல். திருநகரச்.31.

390. பாகம் - பக்குவம். முன் அளித்து. மாகம் உறு வாய் -
தேவருலகச் செல்வம். மொழிந்திட மாண்புபெற்றாள்.

391. உயிர் ஆர்ந்திடும் நீர்மையென்ன.

உ-௨. பரத்தையிற் பிரிவு.

காதலன் பிரிவுழிக் காண்போர் புலவிக்கு ஏதுவிதாம்
இறைவிக் கென்றல்.

392. மழுவார் தருகாத் தெம்மான் சிராமலை வாணுதலாட்
கெழுவார் தருபுய மன்னன் பவனிக் கெழுந்தருளச்
செழுவார் நிலைகளை நேர்யாளை கொண்டிங்குச் சேரிமின்னார்
குழுவார் தாமதிழ் கோடலி னாடுதல் கூர்தருமே. (க)

தனித்துழி இறைவி துனித்தழி திரங்கல்.

393. யாரொடு நான்சொல்லி யாறுவ னித்துயர் யார்பொறுப்பார்
ஆரொடு மாறணி யெம்மான் சிராமலை யன்னமன்னன்
தேரொடு மேக மதன்களை மாரி தெறச்சொரிய
எரொடு கண்படை நீங்கி மயற்கட லெய்தினனே. (உ)

ஈங்கிது வேன்னெனப் பாங்கி வினாது.

394. சேற்றார் கமல மலர்வய னூரளைச் சேர்ந்துதவப்
பேற்று லனுதின நீங்காமற் பேரின்பம் பெற்றிருந்தும்
நிற்று லிருவினை தீர்ப்போன் சிராமலை நேரிழையாய்
ஆற்று வருந்துப ரான்மிக வாடி யயர்வதென்னே. (ங)

இறைமகன்புறத்தோழுக்கு இறைவி பாங்கிக் குணர்த்தல்.

395. கொத்தார் குழற்பொது மாதரை வேட்டன்பர் கூருளாற்
றத்தா ரளித்தெனை நீத்தார் கவிஞர் தமிழ்த்தொடையைக்
கத்தார் கவிற்றுரி யார்தென் கயிலைக் கருத்தர்க்கன்றிப்
பத்தார் குவிமுலை யாப்பிழர்க் காக்கும் பரிசெனவே. (ச)

392. எழு - யானையைத்தடுத்தும் கண்ணமரம். செழு - செழுமை;
“செழுவார் கழல்” (திந். 142.) பரத்தையர் புருவம் கண் முதலியவைகள்
கிலி முதலியவனாக உருவிக்கப்பட்டன. தலைவன் மகிழ்கோடலின்,
வாணுதலாட்கு ஊடல் கூர்ந்தும்; கூர்ந்தும் - மிகும்.

393. ஓரொடும் - ஒத்திழைருடன். மன்னன் தேரொடும் ஏக. மதன்
சொரிய. ஏரொடு கண்படை நீங்கி; ஏர் - அழகு; கண்படை - தூக்கம். மாரி
சொரியக் கடல் எய்தினனென்பது ஒரு வயம்.

394. நீ பெற்றிருந்தும்.

395. கொத்து - பூக்கொத்து. வேட்டு - விரும்பி. தம் தார் -
தம்முடைய மானையை. கவிஞர் பிறர்க்கு ஒக்கும் பரிசென்னப் பொது
மாதரைவெட்டு நீத்தார் என இயைக்க.

தலைவியைப் பாங்கி கழறல்.

396. திடமார் தருகற்பி னுற்றம தன்பர் செயலளிபூந்
தடமார் மலரன்றி வச்சிர மேவுமத் தன்மையென்று
வடமார் குவிமுலை யார்மகிழ்ந் தில்லற மாண்பினிற்பார்
விடமார் தருகண்டந் தெம்மான் சிராமலை மெல்லியலே. (ரு)

சேவ்வணி யணிந்து சேடியை விடுத்தல்.

397. சேய களபந் துகிர்செந் துகிலுடை செம்மலரால்
ஆய தெரியல் புனைந்தெழில் செய்தோ ரணியிழையை
நேய மொடுசெல வுய்த்தாள் பரத்தையர் நீண்மறுகில்
தூய மறைப்பொரு னெம்மான் சிராமலைத் தூமொழியே. (சு)

அவ்வணி யுழையர்கண் டமுங்கிக் கூறல்.

398. அவ்வண்ண மாகிய வெம்மான் சிராமலை யாயிழையாள்
செவ்வண்ண முற்றதன் சீர்வண்ணங் காதலர் தேர்ந்துவர
உவ்வண்ண மோர்மட மாதர்க் கணிந்திவ னுய்த்தனளேல்
இவ்வண்ண மெவ்வண்ண மென்றே பரத்தைய ரேசுவரே. (i)

பரத்தையர் கண்டு பழித்தல்.

399. பூமா தெனத்தனை யாவருந் தேர்ந்திடப் பூங்கமல
மாமா தனையநம் மூரன் மனைவி மகிழ்ந்துசிவப்
பாமா றணிந்தொரு சேடியை யேவலென் னற்புதநம்
கோமா னுமைபிடம் வாழ்வோன் சிராமலைக் கோதையரே. (j)

396. அளி - வண்டு. வச்சிரம் - சதுரக்கள்ளி. தலைவர் செயலானது
வண்டுகள் தடத்திலுள்ள மலரிலன்றிக் கள்ளிமலரிடத்தும் செல்லுமென்னும்
தன்மையைப் போன்றதென்றெண்ணி. தலைவனுக்கு வண்டு உவமை.

397. சேய - சிவந்த. களபம் - கலவைச்சாந்து. துகிர் - பலமும்.
மறுகில் உய்த்தாள். தூமொழி - தலைவி. தூமொழி உய்த்தாள்.

398. அவ்வண்ணம் - அகரத்தின் இயல்பு; “அகர வுயிர்போ லறிவாகி
யெங்கும், நிகரிலிறை நிற்கு நிறைந்து” (நிருவருட்பயன், 1.) சீர்வண்ணத்தை.
உவ்வண்ணம் - இத்தவிதமாக.

399. பூமாத - பூவின் கண் உள்ள மாத; பூத்தலையுடைய மாத;
சிலேடை. என் அற்புதம் - என்ன ஆச்சரியம்.

பரத்தை உலகியனோக்கிலிடுத்தலின் தலைவன்வரவுகண்டு உவந்து
வாயில்கள் மொழிதல்.

400. மையா சயில்விழி பான்மயல் பூட்டு மயிலணையார்
பொய்யார் புணர்வுறு காதலர் சேடி புதுமைகண்டு
பையா டாவணி யம்மான் சிராமலைப் பான்மொழியாய்
மெய்யா ருலகிய நோக்கியிங் கெய்தலின் மெய்ம்மையரே. ()

தலைமகன்வரவு பாங்கி தலைமகட்குணர்த்தல்.

401. கன்றார் கரத்துப் பரத்தையர் பாலுளங் காதலித்துச்
சென்றார் விரைந்தின்று நம்மனை வாசற் றெருவினவந்து
நின்ற ரவரை முனியா தெதிர்கொடு நீகனக
மன்றார் சிராமலை மானே பணிவது மாண்புடைத்தே. (க0)

தலைவனைத் தலைவி எதிர்கொண்டு பணிதல்.

402. பேராத பேறரு னெம்மான் சிராமலை பேணுமன்பர்
வராத போதெனை வாட்டும் பசப்பு வரமகிழ்வால்
ஆராத காத லருளி யகன்றிடு மாயின்மின்னே
சோராத நின்மொழி நீப்பதெவ் வாறினிச் சொல்லுகவே. ()

புணர்ச்சியின் மகிழ்தல்.

403. கார்வளர் சோலைச் சிராமலை யீசர் கழன்மருவிச்
சீர்வளர் பேரரு ளாலின்ப முற்றவர் சீர்மையென
வார்வளர் பூண்முலை மான்மகிழ் வெய்த மருவிமிகக்
கார்வளர் காதலின் யாவரின்ப முற்றதென் கூறுவனே. (கஉ)

400. புதுமை - செவ்வணியணித்து வந்தமை. காதலர் இங்கு
எய்தலின் மெய்ம்மையர்.

401. கன்று - வணியல். சென்றார் - சென்ற தலைவர். நீ எதிர்கொடு
பணிவது மாண்புடைத்து.

402. வர - தலைவர் வர. பசப்பு அகன்றிடுமாயின்.

403. மான் - தலைவி. யான் உற்ற இன்பத்தை யாது கூறுவன்.

வேள்ளணி யணிந்து விடுத்தல்.

404. திகழ்தரு மாரந் தளவுவெண் டேசுபல் சேடியரோர்
திகழ்தரு மாறு புனைந்துசென் றுரன்பர் நேருறப்பண்
திகழ்தரு காலனைக் காய்ந்தோன் கிராமலை யேந்திழையாள்
புகழ்தரு சீர்மக னீன்றாளென் றேகை புகன்றிடவே. (க௭)

தலைவன் வாயில் வேண்டல்.

405. தன்னை நினைப்பவர் தம்மான் கிராமலைத் தாழ்குமுலாள்
என்னை யெனது குறைநினை யாம லெதிர்கொளவப்
பொன்னை மருவு புலவி தணியப் புரிந்தருள்வாய்
உன்னை யலதலை மானே யெனக்கிங் குறு துணையே. (க௮)

தலைவி நெய்யாடியது இதுளை சாற்றல்.

406. பன்னு ளகன்றமை யாலுள நொந்தனள் பாலனை
முன்னுண் முயன்ற தவத்தா லுயிர்த்துநெய் முழ்கினளால்
இந்நா ளுமையொரு பாகன் கிராமலை யேந்திழையாள்
மன்னு வமய மிதுவன் றெவனுன் மனக்குறிப்பே. (க௯)

தலைவன் தன்மனத்து உவகை கூர்தல்.

407. பையா ரரவல்குல் பாகன் கிராமலைப் பைந்தொடியாள்
மையார் விழிமட நோக்கமும் பால்சொரி வார்முலையும்
கையார் குழவியு நெய்யார் படிவமுங் காணமுன்யான்
மெய்யார் தவம்பல வாற்றின னாதலின் மேவியதே. (க௯)

404. ஆரம்-முத்து. தளவு - முல்லை. சேடியர் ஆரம் முதலியவற்றைப்
புனைந்து, அன்பர் நேருறச் சென்றார்; புகன்றிடச் சென்றார். ஓகை-உவகை
தரும் செய்தி.

405. என்னை எதிர்கொள. பொன் - தலைமகள்.

406. இந்நாள் நெய்முழ்கினள். அமயம் - சமயம். மன்னு: வீளி.
எவன் - யாது.

407. அத் தவப்பயன் மேவியது எனச் சொல்வருவித்து முடிக்க.

தலைவிக்கு அவன்வரல் பாங்கி சாற்றல்.

408. நன்னக கன்னியர் போற்றுகுஞ் சிராமலை நாயகியுள்
தன்னக மாறும் பசப்பணி காணவுந் தம்மகவைப்
பொன்னக மாமுலை யூட்டிடல் காணவும் பூபரகம்
முன்னக மேவியின் றூரன்டி னுலென் மொழிவதுவே. (கௌ)

தலைவி உணர்ந்து தலைவனோடு புலத்தல்.

409. சாரதபோதனர் சாந்துசெவ் வந்தியின் றூரணியும்
சீரர் சிராமலை யன்னமன் னுமயற் சேரிமின்னார்
பார முலைச்சுவ டார்புயத் தென்முலைப் பால்படினீர்
சோர விழிபுகுஞ் சேப்பக் கறுப்பர் தொடேலெனையே. (கஅ)

பாணனை மறுத்தல்.

410. ஆடு மமலன் சிராமலை நேரன்பர்க் காகவென்பால்
நீடு மிசையுறும் யாழ்கொடு பாடுத னீர்மையன்றத்
நேடு பொருட்டுத் தகச்சக மீந்துபின் நேடகிலாப்
பாடு பெறுநர்முன் பாடு புலைத்தொழிற் பாண்மகனே. (கக)

408. நாககன்னியர் வழிபட்டதை, செவ்வந்திப்புராணம், சூரவாதித்
தச்சுருக்கம், 73-ஆம் பாட்டு முதலியவற்றால் உணரலாகும். பூபர் - தலைவர்.
அகம் முன்னக - வீட்டின் முன்னிடத்தே. அன்பினால் நின்றார்.

409. சாரதபோதனர் - சாரமாமுனிவர். செவ்வந்தி - செவ்வந்திப்பூ.
சாரமாமுனிவர் ஸ்ரீ தாயுமானவரைச் செவ்வந்திப்போதால் வழிபட்டதை,
செவ்வந்திப்புராணம், சூரவாதித்தச் சருக்கம், 58-9-ஆம் செய்யுட்களால்
அறியலாகும். விழியில் நீர் சோர. பதம் சேப்ப என்றது நின்னை உதைப்ப
உன்ற குறிப்புடையது. சேப்பக் கறுப்பரென்றது முரண்.

ஏ-ம். 'இருவிழி சேத்து வெகுள்வர்.'

410. அன்பர்க்கு - அன்பரை என்னோடு சேர்த்தற்கு. நேடு
பொருட்டு.....பெறுநர்-வேசையர்; "கேஞ்சம், அழிபவர் பொருள்கொண்
டென்னுக் கெண்ணெய்போ லனத்த காட்டிப், பழிபடு போகம் விற்பார்"
(நீருவினா. நகரப். 46.) பாடுபெறுநர் - பெருமைபெற்ற வேசையர்; இகழ்ச்
சிக்குறிப்பு.

வாயின் மறுக்கப்பட்ட பாணன் கூறல்.

411. பொன்னே தகும்ணிக் கம்மணிக் கேதகும் பொன்னிகராய்த்
தன்னே ரிலாதொளி ரூரனு நீயுஞ் சமைதலினம்
மன்னே விடவரு மென்னை முனிவதென் மாண்பருள்வாய்
மின்னே ரிடையொரு பாகன் கிராமலை மெல்லியலே. (உ0)

விநிலி வாயின்மறுப்பு.

412. தேடித் தலைவர் பரத்தையர் சேரியிற் சென்றவன்றே
நாடிப் பொறிபுலன் யாவு மிழந்தன நண்ணியிங்ஙன்
பாடிப் பயனெவ னுமவர் பாங்குறப் பாடினிமன்
றாடிக் குகந்த கிராமலைப் பாடினி யன்புகொண்டே. (உக)

கூத்தன் வாயின்மறுத்தல்.

413. ஆரிய மறிவருந் தாளோன் கிராமலை யாரியகேள்
புரியு நடன் மடந்தையர்க் குன்றிறம் போதநன்றாய்த்
தெரியு மவர்பயில் சேரியி லாடிடச் செல்லெனக்கெங்
கெரியு மழலினெய் பூற்றுவ தாமுன் னெழினடமே. (உஉ)

411. மன் ஏவிட; மன்னே விட எனப் பிரித்தலும் ஆம். முனிவது
என்ன மாண்பு?

412. பொறி புலன் யாவும் இழந்தனம்: “மாசிலாமணி யார்புகழைத்,
கேளார் செவியிற் குணம்போன தென்செவி” (திருவாவடுதுறைநீதோவை,
415.) அவர்-பரத்தையர். பாடு இனி-இனிப் பாடுவாயாக; பாடினி: அண்மை
விளி; “நண்ணுங் கருணைக் குலோத்துங்க சோழனன் னாட்டில்வஞ்சம்,
பண்ணும் பரத்தையர் சேரியிற் பாடினி பாடினிப்போய், உண்ணுங் கடுவு
மமுதமு நாணலு மொண்கரும்பும், மண்ணும் பசும்பொன்னு மொன்றாக
வெண்ணிய மன்னவர்க்கே” (குலோத். தோவை, 456); “மயிலின் புறத்து
முருகனைப் போல வருமகிணன், பயிலும் பரத்தையர் பாடியிற் பாடினி
பாடினியே” அம்பிகா. 487.

உ-ம். ‘பொறிபுலன் யாவு மிழந்தனம்.’

413. ஆரிய - ஆரியக்கூத்தனே; “ஆரியர் கயிறாடு பறை” (குறுந். 7.)
நடனம்புரியும் மடந்தையர்க்கு. போத - மிக.

பாங்கி வாயில் மறை.

414. சேயா னனங்கண்டு செய்வன செய்திலர் செய்யகனி
வாயார் மழலை மகிழ்வுறக் கேட்டிலர் மானனைபாய்
தாயான வீசர் சிராமலை வாழும் தலைவரென்றன்
வேயான தோளிகை சேரவென் றோவின்று மேவினரே. (உரு.)

விருந்தோடு வந்துழிப் போறுத்தல்கண்டு தலைமகன் மகிழ்தல்.

415. பின்னார் தருசடை யெம்மான் சிராமலைப் பேதையுடற்
பொன்னார் பசுமையுந் தீம்பா லொழுதுகழிற் பூண்முலையும்
பின்னா ிடையுஞ் சிசுவந்கைக் கண்டு விழிஞுவிர
என்னார் தவந்தின் பயனெனத் தோன்றிய திவ்விருந்தே. ()

தலைவன் புதல்வனைக் காண்டல்.

416. தேனார் மலர்சூரர்க் காக்கியெய் வாக்கிச் செழுந்தழல்வாய்த்
தானா வேட்டு மறையவர்க் காக்கி தானளித்து
மானார் கரத்தன் சிராமலை நேரிறை வன்மகவை
ஆனா மகிழ்வி னுடனெடுத் தாகத் தனைத்தனனே. (உரு)

மகப்போறைகூர்ந்தவண்ணம் உரைத்தல்.

417. சேயா ிதழ்வெருத் தாகம் பசந்து சுகரிநிக
ராயார் முலைக்கண் கறுத்துச் சிராமலை யாயிழைக்குத்

414. சேய் துணை - பின்னாவின் முகத்தை; பின்னா பிறந்தவுடன்
தந்தை அக்குழந்தையின் முகத்தைக் காணாதல் மாபு; “செறுவர் நோக்கிய
கண்டன், சிறுவனை நோக்கியுஞ் சிவப்பா னுவே” (புறநா. 100: 10-11);
“கோமகார் திருமுகம் குறுகி நோக்கினான்” கம்ப. திருவவதாரப். 112.

415. பின் - பின்னுதல். கைச்சிசு - கைக்குழந்தை.

416. மலரைச் சூரர்காக்கி. செழுந்தழல்வாய் நெய் வாக்கி; வாக்கி -
சோரித்து. இறைவன் - தலைவன்.

417. கருப்பந்தரித்தமைமால் தலைவியின் இதழ் முதலியவைகள்
அழகிழந்தன வென்பது கருத்து. முன்பு இருந்த நிலையைக் கூறியது;

தாயா மமல ன்ருளாற் கருப்பந் தரிக்கவிசைத்
தூயா யெழில்பெறத் தோன்றா னிடைவந்து தோன்றியதே.()

பள்ளியின் அழுங்கல்.

418. மின்காட்டி யொல்கிடை பாகன் கிராமலை மெல்லியலாய்
முன்காட்டி வேலினைச் சங்கொலி காட்டி முரண்மதமாப்
பின்காட்டி மாமணித் தேர்காட்டி. நீபொரும் பெற்றியின்றி
வென்காட்டி யிந்த வமலியின் மேவுதன் மேன்மையன்றே. ()

“சீலந் தகைபெறு சாலியன் னாஞ்சிறு வற்றரித்த, காலந் தமது கவினிறம்
பெற்றன காலமின்னும், கோலந் தருஞ்செக் குமுதமு நீலமுந் குன்மெடுத்த,
பாலன் றுயில்கொண்ட பாயலுந் காலைப் பதமமுமே” (அழிபிதாபநிகோவை,
461) என்பதனாலும் இது விளங்கும். இச்செய்யுள் பாங்கி கூற்று. ‘பிறவு
மென்பதனால் மகப்பொறைகூர்ந்தவண்ணமுரைத்தலும்.....வரப்பெறும்’
இ-வி. சூ. 555, உரை.

418. வேலினை முன் காட்டி; வேலென்றது கண்களை. சங்கு: கழுத்து.
மதமா: தனம். போர்க்கருவிகளாகிய வேல்முதலியவற்றை முன்னே காட்டி
முன்பு போர்செய்ததைப் போலன்றி; போர்த்தொடக்கத்தில் சங்கொலித்
தல் மரபு; “முன்னொற்றை யிருசங்க முடனூத வெதிர்சென்று முனைவெல்லு
மா, மன்னொற்றர்”, “மலர்ந்த பற்ப வனநிகர் பைந்துழாய், அலங்கல்
வித்தக னேந்தின வாத்தலால், வலம்பு ரிக்குலம் வாழ்வுபெற் றேமெனஞ்ச்,
சலஞ்ச லத்தொடுஞ் சங்கொடு மார்த்தவே” (வி. பா. நிராயீட்சி. 5,
முதற்போர். 19.) வென் - முதுகு. அமளி - படுக்கை; பேராரவாரமென்பது
வேறுபொருள். யுத்தத்திற்கு உரிய கருவிகளைப் பெற்றிருந்தும் போர்செய்
பாமற் புறங்காட்டுதல் நன்றன்மென்பது கருத்து; “அறந்தந்த பொன்
பொலி கூடற் பிரான்வெற்பி லம்பொற்படாம், நிறந்தந்த கும்ப மதயாணை
யுந்நெடுந் தேர்ப்பரப்பும், மறந்தந்த விற்படை வாட்படை யுன்கொண்டு
மற்றொருநீ, புறந்தந்த வாவணங் கேன்று காமவெம் போரினுக்கே” (மது
ரைக்கலம். 16); “அறங்காட்டியகரத் தைவே லசதி யணிவரையில், நிறங்
காட்டுந் கஞ்சத் திருவனை யீர்முக நீண்டகுமிழ்த், திறங்காட்டும் வேலுஞ்
செய்யுன்கொல் யாணையுந் தேருன்கொண்டு, புறங்காட்ட லுந்தகு மோசிலைக்
காமன்றன் பூசலிலே” (அநிதிகோவை); “அறங்காட்டி யென்னைப் புரப்
பான் புகலி யனையவரே, நிறங்காட்டி யுன்கண் மதவேன் சினந்து நெடுஞ்
செயின், மறங்காட்டி நின்று சமராடு கால மதித்தெனக்குப், புறங்காட்டி
மெல்லிய னாரெனும் பேரைப் புதுக்கிடிரே” சீகாழி. 494.

சீரேலேன்றவள் சீரடி தொழுதல்.

419. மாலையன் நாய்மறை மாதவர் தேட மகிழ்ந்தெனும்
 ஶ்ரீலையன் தானெனக் கொண்டோன் சிராமலை யாயினையுன்
 காலையம் போருக மாம்பதம் போற்றுவன் காதலினார்
 ரோலையம் பாம்பிழி யாலெனைப் பார்த்தருள் சீறலையே. (உஅ)

ஈதேங்கையர் காணின் நன்றன் நேன்றல்.

420. ஈதென காரண நீயெனைப் போற்றி யிறைஞ்சலில்லம்
 போதென வாழயன் மால்பணிந் தேத்தப் புரமெரித்து
 மாதென வோர்புற மாளேன் சிராமலை மாணுமன்னு
 குதென வார்முலை யெங்கையர் காணிற் றுரிசுறுமே. (உக)

நின்னல தங்கவர் யாரையும் அறியேனென்றல்.

431. வானேய் மதியமு துண்ணுஞ் சகோர மறந்துமொன்றைத்
 தானேய முற்றுண வுன்னிடு மோவென் தவப்பயனும்
 தேனே யினிய கனியே யமலன் சிராமலைவாழ்
 மானே யுலையன்றி யானறி யேனொரு மாணையுமே. (கஉ)

காமக்கிழத்தியைக் கண்டமை பகர்தல்.

432. ஆதி நடுவந்த மாளேன் சிராமலை யன்னமன்னு
 வீதி யிடையுன் மகன்வினை யாட வியந்தெடுத்துச்
 சோதி முகமுத்த முண்டுச்சி மோப்பனின் றேன்றலெங்காய்
 நீதி யுறுமுன தில்லி தெனவெள்ளி நீங்கினளே. (கக)

419. கலை அம்போருகம்-மலர்ந்த தாமரை. உன்பதத்தைக் காதலி
 னார் போற்றுவன். சேல் ஐ அம்பு ஐம் வீழி - சேலும் அழகிய அம்பும்
 ஒப்பாகும் வீழி; ஐயம்பு - பஞ்சபாணமுமாம்; "அஞ்சம்பையு மையன்றன
 தலகம்பையு மனவா, நஞ்சங்களை வெலவாகிய நயனங்களை யுடையான்"
 கம்ப. கக்கைப். 3.

420. ஈது - இக்கனம் வசங்குதல். என்ன காரணம். இறைஞ்சல்-
 வணக்காதே. போதை இல்லமெனக்கொண்டு வாழும் அயன். எங்கைய
 ரென்றது பர்த்தையரை.

421. சகோரம்-சந்திரகிரணத்தை உண்பதொரு பறவை. தான் நேய
 முற்ற. உண - உண்ணுதற்கு.

422. ஒருமங்கை எடுத்து ஓத்தமுண்டு மோப்பவென ஒருசொல் வருவிக்க.
 'நித்தோன்றல்' ஓதலியன காமக்கிழத்தியை நோக்கித் தலைவி கூறியவை.

தலைமகளைப் பாங்கி புலவி தணித்தல்.

423. நனவி லுடலுறு மாவி நயந்தொரு நாடனுகக்
கனவி லருந்திவந் தாங்ககன் றுற்றனர் காந்தரென்று
நினைவி லுணர்ந்தரு ளெம்மான் சிராமலை நேரிழையாய்
மனைவி மகிழ்நன் குறைநினைந் தாற்கற்பின் மாண்பெவனே. ()

தலைமகள் தணியாளாகத் தலைமகன் ஊடல்.

424. பண்டுறு மார்வத் தெனைப்பொரு ளாகப் பரிந்துநெஞ்சிற்
கொண்டுறு சேடிய ராயத்தி னீங்கிக் கொதிக்குமழல்
மண்டுறு பாலி வனந்தனி லெய்திய மங்கையன்றே
வண்டுறு மோதி பிடத்தார் சிராமலை மாதிவனே. (௩௩)

பாங்கி அன்பிலை கோடியையென் றிணர்த்தார்மார்பனை இகழ்தல்.

425. பெண்பான் மகிழும் பிரான்றன் சிராமலைப் பெண்ணமுதை
நண்பான் மருவி நலமுட னீரிந்த நாளில்விலைப்
பண்பார் பரத்தையர் மாலினன் னோரைப் பணிவதற்காப்
புண்பாவை நெஞ்சறச் சிறலிர் போமிடைப் போதுகவே. (௩௪)

423. உடல் - ஸ்தூல சரீரம். ஆவியென்றது சூட்சுமசரீரத்தை. காந்தர்
அகன்று உற்றனர்.

424. இவள், பண்டுபரிந்து நீங்கி எய்திய மங்கையன்றென்க. இது,
“தழங்கார் புன்லவையை சூழ்தஞ்சை வாணன் தனதருள்போற், பழங்காத
லெண்ணலென் பைதனெஞ் சேயிவன் பண்டிபைம்போற், கழங்கா டிடமுங்
கடிமலர்க் காவுங் கடந்துபுள்ளும், வழங்கா வழிநமக் கோர்துணை யாய்வந்த
மானல்லனே” (தஞ்சை. 412) என்னும் செய்யுட்கருத்தைத் தழுவிவந்தது.

425. முன்னம் நண்பால் நலமுடன் மருவி என ஒருசொல் வருவிக்க.
பாவைநெஞ்சு புண்ணுற. போம் இடை - போகும் இடத்திற்கு; பரத்தையர்
வீட்டிற்கென்பது குறிப்பு.

காமக்கிழத்தி வாயில்வேண்டல்.

426. அன்போ நெகற்பி னூர்தங் கொழுந ரகமகிழப்
பொன்போன் மருவி யவர்குற்றம் யாவும் பொறுப்பரன்றே
மின்போ விடையுமை பாகன் சிராமலை மெல்லியலாய்
என்போ வியர்க ளெனவூட னின்னுளத் தேய்வதன்றே. (௩௫)

பாங்கி வாயினேர்வித்தல்.

427. கார்தரு சோலைச் சிராமலை யீசர் கவின்மதுரை
ஆர்தரு சங்கத் திருந்தன்று தேர்தமி முாய்புலவோர்
தேர்தரு மேனை மொழியுங்கற் றற்றன்பர் சீர்மைமின்னே
வார்தரு பூண்முலை பீர்பூப்ப வாடுதன் மாண்பதன்றே. (௩௬)

ஆயிழை மைந்தனும் ஆற்றுமையும் வாயிலாக வரவேதிர்கோடல்.

428. தேடத் தகாத பொருளாகு நம்மிளஞ் சேயைக்கண்டு
வாடத் தகாவுளம் வாடலென் னென்றுகை வாய்ந்துவந்தார்
கூடத் தகாருடன் கூடின ரென்று கொழுநரைநீ
ஊடத் தகாதினி யெம்மான் சிராமலை பொண்ணுதலே. (௩௭)

426. அன்போடு.....பொறுப்பரன்றே: “அன்புடைக் கணவ
ரழிதகச் செலிலும், பெண்டிற் தோர்க்குப் பொறையே பெருமை” (பெருங்.
ச. 1-௧: 93-9.) ஏய்வது அன்று - பொருதுவது அன்று.

427. கார்-கருமைமை; கார்தருசோலை - மேகத்தை ஒத்த சோலை;
“தடங்கார் தருபெரு வான்பொழில்” (சிங். 31, பேர்.) சிவபெருமான்
சங்கத்திருந்து தமிழாய்த்தது, இறையனாகப்பொருளுரை, திருவிளையாடற்
புராணங்கள் முதலியவற்றால் அறியலாகும். கற்றற்று - கற்றற்போல்வது.
பீர் - பசலை, அன்பர் சீர்மை கற்றற்று என்க.

428. பொருளாகும் சேய்: “தம்பொரு ளென்பதம் மக்கள்” (குறள்,
63.) கைவாய்த்து - கைசிலேத்தி.

தலைவன் புணர்ந்து நீங்கியபின் வந்த பாங்கியோடு

தன்மகனைப் புகழ்தல்.

429. பேறு களிற்பெரி தாமைந்தர்ப் பேறெனப் பேறுடையோர்
கூறு மொழிப்பொருண் மெய்யே யெனது குமரனன்பர்
ஏறு மிரதத் தொடும்வரச் செய்தின்ப மீந்ததனாற்
சீறு மரவைத் தரித்தோன் கிராமலைச் சேயிழையே. (ந அ)

தலைவி தலைவனைப் புகழ்தல்.

430. கரியவ ராரண ரிந்திர ராயினர் காணவென்றும்
அரியவர் வாழுஞ் சிராமலை மானுமென் னாருயிராம்
உரியவர் கேண்மை யிடையூறின் ரூய்வளர்ந் தோங்கியதாற்
பெரியவர் கேண்மை வளர்ப்பிறை யாமெனும் பெற்றியொத்தே.

பாங்கி தலைவியைப் புகழ்தல்.

431. அணங்கொரு பாகர் சிராமலை மானனை யாய்கொழுநன்
தணந்தய லாசைத் தழுவும் பிழைநெஞ்சிற் றுன்மறந்து
குணங்கொடு போற்றிப் பணிந்தில் லறம்புரி கொள்கையினால்
மணம்புரி மாத ரருந்ததி நீயென வந்திப்போ. (ச0)

429. எனது குமரன் ஈந்ததனால். பேறுகளில்.....
மெய்யே: “பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த, மக்கட்பே தல்ல
பிற” (குறள், 61); “இம்மை யுலகத் திசையொடும் விளங்கி, மறுமை
யுலகமு மறுவின் றெய்தப, செறநரும் விழையுஞ் செயிர்தீர் காட்சிச்,
சிறுவர்ப் பயந்த செம்ம லோரெனப், பல்லோர் கூறிய பழமொழி யெல்லாம்,
வாயே யாகுதல் வாய்த்தனந் தோழி” ஐநா.66.

430. ஆரணர் - பிரமதேவர். காண - காணுதற்கு. பெரியவர்...
.....யொத்தே: “பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும், வரிசை
வரிசையா நந்தும்” (நாலடி.125); “நிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப்,
பின்னீர பேதையார் நட்பு” குறள், 782.

431. மணம்புரியும் காலத்தில் மாதர்கள் அருந்ததியை வணங்கும்
மரபை நினைந்து, ‘மணம்புரி மாத ரருந்ததி நீயென வந்திப்பர்’ என்றார்.

உக. ஓதற் பிரிவு.

கல்லிப்பிரிவு தலைவன் பாங்கிக்கறிவுறுத்தல்.

432. கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறையாத வான் பொருள் கொள்பவர்கள்
மடுக்கத் தெவிட்ட நிலா லின்ப வாரி மகிழ்ந்துவல்லோர்
தொடுக்கத் தொடுக்கத் தொலையா மணமலர் தூயகல்வி
அடுக்கக் கருணை புரிவோன் சிராமலை யாயிழையே. (க)

இதுவுமது.

433. பன்னு கலைபெறி னெம்மான் சிராமலைப் பான்மொழியாய்
மன்னர் புகழும் விளங்காட்டுப் பாக்கநன் மாநகர்வாழ்
கன்னவ ராய மரபரு னுசல கன்னனருள்
தென்னவன் மாரியப் பேந்தான் மகிழ்ந்தருள் செய்குவனே. ()
தலைவனைப் பாங்கி விலக்கல்.

434. பாம்பாவை யூர்ந்தணி வோனன்ப ரன்பினிற் பாடுமிசை
ஆம்பாவை வேய்ந்தரு ளெம்மான் சிராமலை யன்னமன்னு
பூம்பாவை யுய்ந்திடச் செய்யும் பிரானிற் புகலும்விஞ்சை
தாம்பாவை யுய்ந்திட வுண்டேலக் கல்விக்குச் சார்ந்தருளே.()

432. கல்லியானது வான் பொருள், இன்பவாரி, மணமலர்; “சொல்
லென்னும் பூம்போது தோற்றிப் பொருளென்னும், நல்லிருந் தீந்தாது
நாறுதலால் - மல்லிகையின், வண்டார் கமழ்தாம மன்றே மலையாத, தண்டா
ரான் கூடற் றமிழ்” மதுரைக்காஞ்சி, இறுதிவெண்பா.

433. கலை - பலவகையான கல்வி.

434. ஓவை ஊர்ந்த பாம்பை அணிவோன்; எதிர்நிரணிறை. இசை
ஆம்பாவை - இசை நிறைந்த பாட்டுக்களை. பிரானில் - திருஞானசம்பந்த
மூர்த்திசாயனாரப் போல. விஞ்சை - வித்தை. இறந்தவர்களைப் பிழைப்
பிக்கும் வித்தையைக் கற்றுக்கொண்டு வாரும்; “ஆரும் விரும்பிய கல்வி
மே லாசை யுமக்குள தாழிடிற், பாருற வென்பொரு பாவையாப் பாடிய
பாவலர் போலவே, நீரு மருந்தமிழ் செப்பிடு நீர்மை யறிந்திவ னேருவீர்,
மேரு டெடுஞ்சிலை யத்தனா னீறரு னுபுரி வெற்பரே” (அருணைக். 20); “ஓது
வதற்கண்ண லேயிந் தாலோன் மயிலையென்பு, மாத படுத்தினர்
போலோதி வாரும் வருத்தமிழைக், கோது பிரித்தறி கோமான் குலோத்
துக்கன் கோழிவெற்பில், தீது படக்கொடி யாவசென் றுலுந் திருப்புகைக்
கே” (குலோத். கோவை, 479); “விண்ணுக்கு மாமதி காயவெங் காம வெரி
கோளுத்தப், பண்ணுக்கு மாமொழி மாதங்க மாம்பஞ்ச பூதியம்போம்,
கண்ணுக்கு மூக்குச் செவியாக்கை யற்ற கடத்திலங்கம், பெண்ணுக்கு வார்
தையப் போலோதி வாரும் பிரிபவரே” தனிப்பாடல்.

தலைவன் பாங்கியை உடன்படுத்தல்.

435. பூமகள் கேண்மையைச் செய்தா யெனக்கந்தப் பூமகள்சேய்
நாமகள் கேண்மை பெறக்கொண்டு மேவுவ னுன்விரைந்தக்
கோமகள் பாற்றுகி மேவாமற் காத்தருள் கோதில்வரை
மாமகள் பால்வள ரெம்மான் சிராமலை வாணுதலே. (ச)

பாங்கி உடன்படுத்தல்.

436. கண்ணும் வடிவமு முச்சுட ராகுங் கருணைப்பிரான்
நண்ணு மெழில்வள மோங்குஞ் சிராமலை நாடுமன்னு
உண்ணு மமுதி னினிதான பேரின்பத் தொன்றுமவர்க்
கெண்ணு மெழுத்தும் ஈழியா மெனினென் னியம்புவதே. ()

பாங்கி தலைவிக்கறிவுறுத்தல்.

437. எழுத்து முதற்பல னாற்கட னீந்திட வென்றுலகம்
வழுத்து நினதன்ப ரேகினர் தேவர்க்கும் வாய்ப்பரிதாய்ப்
பழுத்து வளரன் புறவென் னுளத்துப் பரிந்தருளால்
அழுத்து மலர்ப்பதத் தம்மான் சிராமலை யாயிழையே. (சு)

435. பூமகளென்றது தலைவியை. பூமகளின் சேய் நாமகள் - திரு
மகளிர்சேயாகிய பிரமதேவரது நாவிலுள்ள மகள்; கலைமகள். விரைந்து
மேவுவன். துனி - புலவீட்சி.

436. கண்முச்சுடர்; வடிவம் முச்சுடர் (முன்று அக்கினிகள்);
'இறைவன் கூறுகிய முத்திக் குண்டத்திட்டதனைக் கூறிற்று' (முருகு. 254,
ந.) எண்ணுமெழுத்தும் விழியாம்: "எண்ணு மெழுத்தும் கண்ணெனத்தரும்"
(கோன்றைவேந்தன்); "எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டும்,
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு" துறள், 392.

437. எழுத்துமுதல் - எழுத்திலக்கணம் முதலிய. னாற்கடனீந்திட:
"கல்வியென்னும் பஸ்கடல்" (திருவாசகம்); "ஆய்ந்தே கடந்தா னறிவென்னு
மளக்கர்" கம்ப. அரசியற். 5.

கார்ப்பருவங்கண்டு தலைவி வருந்தல்.

438. கோபஞ் செறிதா மாளுற வார்த்துக் குடிலமுற்றுச்
சாபங் கொடுபடார் தாசம்பு பெய்து தடித்தெதிர்த்தியான்
தாபம் பெறவரு மென்றன்பர் தேர்கலை சாற்றலின்றோ
பாபந் தவிர்த்தெனை யாள்வோன் சிராமலைப் பான்மொழியே.

வருந்திய தலைவியை ஆற்றுவித்தல்.

439. கற்றிடு கல்வினி நெல்லை யுணர்தலிற் காதலர்தாம்
சொற்றிடு வாய்மை தவறார்பொற் றேரொடு தோன்றுவாரீர்
பெற்றிடு காருட னீயினி வாடல் பெரிதாமகிழ்
வுற்றிடு நென்கயி லாய ரருளன்ன வொண்ணுதலே. (அ)

ந.0. காவற் பிரிவு.

காவற்பிரிவு தலைவன் பாங்கிக்கறிவுறுத்தல்.

440. பூமாது கேள்வ நெனநீ யெனைச்செய்த பொற்பதனாற்
பாமாது கேள்வன் படைத்திட வோங்கிப் பரந்தநெடும்
பூமாது வாழப் புரந்திடப் போதுவன் பொன்னிமய
மாமாது வாழிடப் பாகன் சிராமலை வாணுதலே. (க)

438. மேகத்தின் செயல்களைப் பகைவருடைய செயல்களாகத்
தோற்றும்படி தலைவி கூறுகின்றாள். கோபம் - இந்திரகோபம், சினம். மால்-
மேகம், மயக்கம்; எழுவாய். குடிலம் - ஆகாயம், வஞ்சகம். சாபம் - வில்.
அம்பு - நீர், பாணம். தடித்து எதிர்த்து - மின்னலுடன் எதிர்த்து, பருத்து
எதிர்த்து. தேர்கின்ற கலையானது சாற்றுகிறதோ.

“அயங்காட் டியமறை யார்விடை யான ரருணைவெற்பிற், புயங்காட்
டியமணித் தேர்வல வாழுன்பு போனகொண்டல், சயங்காட்டிக் கோபமுஞ்
சாபமுங் காட்டித் தடித்திடித்துப், பயங்காட்டி னுலஞ்சு மேதனி யேநின்ற
பைக்கொடியே” (அருணகநல்லம். 48) என்பதனோடு இஃது ஒருவாறு
ஒத்தனது.

439. காருடன்-மேகத்தால். காருடன் தோன்றுவரெனலும் ஒன்று.
இ-ம். ‘வாய்மை திறம்பார்’

440. பூமாது கேள்வன் - திருமால்; இங்கே பூமாதென்றது தலைவி
யைச் சுட்டியது. பாமாது கேள்வன் - பிரமதேவர். பூமியாகிய பெண் வாழும்
படி. இமய மாமாது - உமாதேவியார். நீ என்னைத் திருமாலாகச் செய்ததனால்
அதற்கேற்பக் காத்தற்றொழில் புரியும்படி செய்வாக என்பது நயம்.

காவற்பிரிவு பாங்கி தலைவிக்கறிவுறுத்தல்.

441. பூபா லகரென யாவரும் போற்றிப் புகழ்பரிசால்
மாபா ரகமுற்றுங் காத்திட வேண்டிநம் மன்னர்சென்றார்
கோபா னலத்தெதிர் கூற்றுவற் கொன்னைக் கொடாதருள்செய்
காபாலர் தென்கயி லாயத்தின் மேவுங் கனங்குழையே. (உ)

தலைவி கூதிர்ப்பருவங்கண்டு வருந்தல்.

442. உடலைத் துளைத்தென தாவினைய வாடை யுருக்குகின்ற
நடலைக் கினியென்ன செய்குவன் காவலர் நண்ணகிலார்
கடலைப் பருகிய மாமுனி போற்றக் கருணைசெய்தோன்
அடலைப் பொடியணி பெய்மான் சிராமலை யாயிழையே. (ங)

தலைவியைப் பாங்கி ஆற்றவித்தல்.

443. கூட விழைத்திழைத் தங்குவி தேயக் குழைந்துமனம்
வாட வினியரன் வாழுஞ் சிராமலை மாணுமன்னர்
தேட வருமகிழ் வெய்தத்தந் நாட்டினைச் சேர்த்தளித்து
நீட வரும்புகழ் கூடவர் தெய்தினர் நேரிழையே. (ச)

நக. தூதிற்பிரிவு.

தூதிற்பிரிவு தலைவன் பாங்கிக் கறிவுறுத்தல்.

444. எதிர்த்தெழு வீரத் திணைந்திரு வேந்த ரிகலியொள்வான்
விதிர்த்தெழு வீசிலின் றுரைநட் பாக்க விரைந்துசெல்வேன்
கதிர்த்தெழு பூண்முலை மான்வருந் தாவகை காத்தருள்வாய்
அதிர்த்தெழு மால் மயின்றோன் சிராமலை யாயிழையே. (க)

441. கோபானலத்து - கோபாக்கிலியுடன். காபாலர் - காபால
மென்னும் கூத்தையுடையவர்.

பு-ம். 'பூபாலர் தாமென'

442. வாடைநடலைக்கு - வடகாற்றிலுடைய வஞ்சனைக்கு. ஆவியை
உருக்குகின்ற வாடையென இயைக்க. கடலைப் பருகிய மாமுனி - அகத்திய
முனிவர். அடலையாகிய பொடி - திருநீறு.

443. கூடல் - கூடற்சுழி; 290-ஆம் செய்யுளின் குறிப்பைப் பார்க்க.
அங்குலி - வீரல். தேடுதற்கு அரிய மகிழ்வு.

444. வீரத்து இணைந்து - வீரத்தோடு பொருந்தி. இகலி - பகைத்து.
எழு - வளைதடி.

ஆதிற்பிரிவு பாங்கி தலைவிக்கறிவுறுத்தல்.

- 4-15. ஓரா திகலிரு வேந்தர் பகைமை யொழித்துநண்பாற்
பேரா தகமகிழ் வார்விக்க வேண்டிப் பிரசமலர்த்
நாரார் புயத்தன்பர் தாமகன் றுரென்றுந் தன்னடியார்க்
காரா வழுக மனையான் சிராமலை யாயிழையே. (உ)

தலைவி முன்பனிப்பருவங்கண்டு வருந்தல்.

- 4-16. கூற்றந் தலைகிகர் முன்பனி யென்னுயிர் கொண்டிடுவான்
சீற்றஞ் செய்யிஃ தோராமல் வேந்தர் தெறுபகைதீர்த்
தேற்றம் பெறநட் புறுவிக்க நம்மன்ப ரேகனன்றோ
தேற்றம் பெறநமை யாள்வோன் சிராமலைத் தேமொழியே. (ஃ)

தலைமகளைத் தோழி ஆற்றுவித்தல்.

- 4-17. பாந்த ளணிசடை யெம்மான் சிராமலைப் பாற்றிகழும்
சாந்த மணிமுலை யாய்முன் பனிக்குத் தளர்தியென்றுன்
காந்த ரறிந்தெழிற் றேரூர்ந் தியங்கள் கலிப்பவிரு
வேந்தர் பகைதணித் தெய்துவர் நீயின்ப மேவுறவே. (ச)

௩௨. துணைவியிற் பிரிவு.

துணைவியிற்பிரிவு தலைவன் பாங்கிக்கறிவுறுத்தல்.

- 4-18. சீர்மிகு மோரிதை யொன்னார் பலரொடு செய்சமர்க்கியான்
தார்மிகு தானைகொ டேருதல் வேண்டுந் தகுத்துணையாக்
கார்மிகு கண்டந் தனெம்மான் சிராமலைக் காரிகையாய்
கார்மிகு வேல்விழி வாணுத லாட்கிது கூறுகவே. (க)

4-15. ஓராது இகல் - உணராமல் பகைக்கின்ற. அகமகிழ்வை
ஞர்விக்கவேண்டி. ஓரா அமுதம் - தெவிட்டாத அமுதம்.

4-17. பாத்தன்-பாம்பை. தளர்தியென்று - தளர்வாயென்று எண்ணி.
இயங்கள் - வாத்தியங்கள். மேவுற எய்துவர்.

4-18. துணையாக அருதல்வேண்டும்.

பாங்கி தலைவிக்கறிவுறுத்தல்.

449. தமரா மொருபெரு வேந்தர் படையொடு சார்பகைஞர்
அமரா லயர்வ தகற்றத் துணைக்குநின் னன்பர்சென்றார்
கமரா மதிகங்கை வேணியிற் றுங்கிச்சங் காழிகையில்
அமரா னுயர்த்தரு ளெம்மான் சிராமலை யாபிழையே. (உ)

தலைவி பின்பளிப்பருவங்கண்டு வருந்தல்.

450. இன்பம் விளைத்திடு மெம்மான் சிராமலை யேத்துநம
தன்பர் தமதுற வாரு மரசர்க் கருந்துணையா
வன்ப ருடனம ராடச்சென் றாரின்னம் வந்திலரால்
துன்ப முறுபின் பனிக்கெவன் செய்குவன் றாமொழியே. (௩)

பாங்கி ஆற்றலித்தல்.

451. பந்தன மாமுலை மாணே வருந்தல் பகைதடிந்து
சந்தன மார்வரை மன்னனைக் காத்துத் தயாவுடன்மீண்
டிந்தன வாணுதல் பாகன் சிராமலை யேத்துமன்பர்
வந்தனர் ரீபின் பனியால் வருந்தும் வகையுணர்ந்தே. (ச)

௩௩. பொருள்வயிற் பிரிவு.

பொருள்வயிற் பிரிவு தலைவன் பாங்கிக் கறிவுறுத்தல்.

452. பொருளா லிகபர மென்னுமுன் னீர்கண் பொழியவுள்ளம்
மருளா வயார்தன டீரீர் தெளித்துடன் மாற்றமின்னே

449. படையொடு சார்த்த பகைஞர். கம் அரா மதி கங்கை - தலையை
யும் பாம்பையும் சந்திரனையும் கங்கையையும். சங்கு ஆழி கையில் அமர்
ஆன் - சங்கும் சக்கரமும் கையிற் பொருந்திய திருமாலாகிய இடபத்தை.

450. வன்பருடன் - வன்மையையுடைய பகைவருடன்.

451. பந்து அன்ன. பகை தடிந்து - பகைவரை அழித்து. இந்து
அன - பிறையை ஒத்த. வருந்தும் வகையுணர்ந்த வந்தனர்.

452. இன்ன - இவ்வளவு. தலைவன் முன்நிகழ்ந்த செய்தியை நினைந்து
கூறியது இச்செய்யுள். “முனிவரு மன்னரும்” (திருச்சிற். 332) என்னும்
செய்யுளையும் அதன் அவதாரிகையையும் விசேடவுரையையும் பார்க்க;

வெருளா வெழுந்தின்ன நாட்சென்றதோவிங்கு மேவவென்று
தெருளா வணங்கிடு மெம்மான் சிராமலைத் தேமொழியே. (க)

பாங்கி தலைவிக் கறிவித்தல்.

453. நல்விற் பனர்தொழு மெம்மான் சிராமலை நாடலர்போல்
வல்விற் கிணைமுலை வாணுத னுந்தனி வைகவின்று
கல்விக் குரிய பொருண்முற்று மன்பர் கடற்பிறந்த
செல்விக் குரிய பொருண்முற்று வானெண்ணிச் சென்றனரே. (உ)

தலைவி இளவேணிற்பருவங்கண்டு வருந்தல்.

454. நற்றாய் வெறுத்திடக் கோடாய் முனிய நலிவுறுபுள்
பற்று ரெனவறை கூவவென் னாவி பதைக்குகிலை
கற்றார் பெறகிதி தேடச்சென் றுரொன்றுங் காண்கிலரன்
புற்றார் பணிபதத் தெம்மான் சிராமலை யொண்ணுதலே. (ங)

“திரைகட லோடித் திரலிவந் தேடென்று செப்புமெனவை, உரைபழு தன்
றெனச் சோர்ந்தான் கழுக்குன்றத் தோர்மடமான், அரைபனி நீர்ச்சந்
தனங்கொண்டு பாங்கிப ராற்றியபின், இரைகடல் போய்வர வெத்தனை
கானென் றெழுத்தனனே” தளிர்.

பி-ம். ‘எண்ணில்நாட்’

453. விற்பனர் - விவேகிகள். வல் - சூதாடிகருவி; வல்லுக்கும்
வல்லுக்கும் இணையாகிய வென்க. கல்விக்குரிய பொருள் முற்றும் அன்பர்-
கல்விக்குரிய காரியத்தை முடித்த அன்பர். அன்பர் சென்றன ரென்க.

454. நற்றமென்றது குயிலையும், கோடாமென்றது காக்கையையும்;
கோடாய் - செவிவித்தாய். புள் - குயில்; “வேள் அக்காளமார்க்கு
மிளவேனில்” (455) என்பார்பின். நற்றாய்.....புள்: “வருந்தி யின்றான்
மறத்தொழித்தான் வளர்த்தான் சொற்கேட் டில்கடித்தான், முருந்தின் காறுங்
கூழையை முனிவார் நின்னை மென்முனிவார், பொருந்திற் றுன்ற லிதுவென்
னாய் பொன்று மளித்திவ் டுயிரென்காய், திருந்து சோலைக் கருங்குயிலே
சிலம்ப லிருந்துகூவுதிமால்” (சீவா. 1661); “உயிர்த்த பொருதே நின்குரல்
கே ளாமுன் னோடிற் றின்றதாய், நயத்தின் வளர்த்த தாய்குரல்கேட்
டலுமே நடுங்கத் தூர்த்தால், பயத்த மலர்ப்பூங் காவகத்தி லிருந்து பஸ்காற்
கூவினாற், செயிர்த்த நின்னைக் குடிலேநான் வெறுத்தல் செப்ப வேண்டு
மோ” (பிரபு. பிரபுதேவர். 83.) போர்செய்தற்கு மன்மதனை அழைப்ப.
சென்றார் - தலைவர். ஒன்றும் - சிந்திதம். நிலையைக் காண்கிலர். அன்பு உற்றார்-
அன்புள்ள அடியவர். கற்றார் பெறும்பொருட்டுத் தாம் சித்திதேடச் சென்றார்.

தலைவியைத் தோழி ஆற்றுவித்தல்.

455. மைக்காள கண்டர் சிராமலை யன்னநம் மன்னர்வட
திக்கா ளரச அிகர்ப்ப நிதிக்குச் செலினும்வில்வேள்
அக்காள மார்க்கு மிளவேனில் வந்த தறிந்திலர்கொல்
இக்காரும் வாணி வருந்தலென் னோவொல்லு யெப்துவரே. (ச)

தலைவன் வந்தமை பாங்கி தலைவிக் குணர்த்தல்.

456. கொந்தார் தருமட்டு வார்துழல் பாகன் குளிர்புனலார்
இந்தார் சடைமுடி யெம்மான் சிராமலை யேந்திழையாய்
சிந்தா குலமுறல் சின்னங்க ளார்த்திடத் தேரிலன்பர்
வந்தாரிவ் னேனிலில் வந்தா ரெதிர்கொடு வந்திப்பையே. (ரு)

தலைவன் வந்துழி. மகிழ்ச்சி.

457. உருவார் மதனென நீயின வேனிலி லுற்றதனல்
மருவார் மலர்க்குழ லெம்பெரு மாட்டி மனமகிழ்வாற்
பெருவாழ் வெனவன ரானந்த போகத்தைப் பெற்றினிதாய்த்
திருவார் சிராமலை யெம்மா னருளெனச் சீர்கொண்டதே. (சு)

வாழ்த்து.

458. வாழி மறையவர் வானவ ரானினம் வாழிசைவர்
வாழி மதிதொறு மும்மாரி பெய்தருள் வான்முகில்கள்
வாழி மனுநெறி மன்னவர் நாவலர் வையமெல்லாம்
வாழி சிராமலை யெம்மா னுடன்மட்டு வார்துழலே.

சிராமலைக்கோவை முற்றும்.

455. காளம் - விடம். அரசன் - குபேரன். வேளின் காளம் - குயில்.
இக்கு ஆரும் வாணி - கரும்பை ஒத்த சொல்லை யுடையாய். ஒல்லை-விரைவில்.

456. கொந்து - பூக்கொத்து. புனலும் ஆரும் இந்துவும் ஆர்ந்த;
ஆர் - ஆத்தி. உறல் - அடையாதே. வந்து ஆர் - தென்றற்காற்று ஆர்ந்த.

457. எம்பெருமாட்டி மனம் சீர்கொண்டது.

458. வாழி மறையவர் வானவ ரானினம்: “வாழ்க வந்தணர் வானவ
ரானினம்” (தே. திருநா.) மதிதொறும் - மாதந்தொறும். முகில் - மேகம்.

செய்யுண் முதற்குறிப்பகராதி.

[எண் - பக்க எண்.]

அடியார் க்குநல்லன்	35	ஆடுநிலைன்	82	எளியார் துதிக்	95
அடியாரானத்	74	ஆடுமமலர்	52	என்பணிகொண்	44
அடியாதா	19	ஆடுமமலன்	120	என்னுடை	83
அணங்கிற்	93	ஆண்டேதன்	80	என்னுருயிர்க்	97
அணங்கொரு	127	ஆடிகடுவந்த	124	என்னுளிருந்	102
அணிபுகாமலர்	30	ஆரணமுற்ற	13	எனக்கேயுயி	44
அணிபுகழ்தன்	114	ஆரணமேத்துஞ்	41	ஒட்டார்புர	58
அம்பஞ்சன	97	ஆலந்திகழு	7	ஒருகோலிரு	105
அபிலோசன	18	ஆறணிசெஞ்சடை	108	ஒருமானிடத்	100
அரவமதியணி	106	ஆனஞ்சு	94	ஒன்றாயளவி	64
அரபேபணி	106	ஆனேறுயர்த்தவ	94	ஒன்றேயுளக்கு	87
அரியுமறிவருந்	121	இந்தமர்வேணி	110	ஒகையொடுந்	68
அரும்பாறாலை	39	இந்தாடு	40	ஒக்கத்த	111
அருவாயரு	81	இந்தினைவார்	53	ஒராதிக	132
அருளாலெனைத்	82	இமையாசலக்	80	ஒக்கையும் பாம்பு	59
அல்லார்தரு	106	இரவிற்குறி	94	கண்டாடழை	45
அல்லெந்து	16	இரும்பாடிய	71	கண்டாலுமோ	47
அலர்தரு	85	இரும்பாமன	44	கண்ணரொளி	26
அய்வண்ண	117	இருவினைதீர்த்	51	கண்ணும்வடிவமு	129
அளிதங்கு	59	இன்பம் வினைத்திடு	133	கணியார்தரு	12
அய்யாராவக்	81	இன்பரைத்	51	கணையொன்று	59
அற்பாலமை	66	இனத்தாமரை	89	கயலார்விழி	40
அறத்தாழகைத்திடு	66	இனம்பிரி	11	கயவாய்கதி	54
அன்போடுறு	123	ஈதெனகாரண	124	கரவுமிசு	56
அன்றேகணவர்	50	உடலுமுயிரு	7	கரியவாரண	127
அன்றேபெமைத்	109	உடலைத்துனைத்	131	கரும்பார்தரள	79
அன்னையுமத்தனு		உரியேனென	84	கருமால்பணி	20
மாகு	38	உருவார்மத	135	கருவாயுரு	65
அன்னையுமத்தனு		உழையுமுழையு	52	கல்லாமெனது	32
மாவோன்	101	உன்கண்ணிரண்டு	24	கலர்மாலை	49
அனக்கேதனத்	25	உன்னுருளந்	67	கலவாநமைத்	90
அனமேகம	72	ஊனாப்புழுக்கலு	31	கற்றூர்கவிகள்	67
அனைவடிவான	6	ஊனையுயிர்	103	கற்றிடுகல்வியி	130
ஆட்டமு	74	எக்குகிறைத்தரு	104	கறையார்மிடந்	36
ஆடவெடுத்த	36	என்னாப்புர	64	கன்றூர்கரத்துப்	118
ஆடியசேவடி	12	எதிர்த்தெழு	131	கன்னலன	102
ஆடுத்திருகடத்	111	எல்லாமறித்தவர்	18	கனத்தினைமானு	54
ஆடுகடனத்த	77	எழுத்தமுதற்	129	காதமு	34

காமக்கடுக்கன	78	சிக்கநிறை	71	தமராமொரு	138
காமம்வெகுளி	15	சித்தியைக்	15	தழைகொண்டு	44
கார்க்குன்றறித்	83	சின்மயனாளுஞ்	30	தன்னம்புய	118
கார்காட்டியார்	83	சீர்கொண்டதாமரை	1	தன்னை...சாரலில்	108
கார்தருசோலைச்	126	சீர்பூத்ததார்	1	தன்னை...தாழ்குழ	119
கார்வளர்சோலைச்	118	சீர்மிகுமோரிறை	182	தன்னைப்பரமொ	91
காரார்தருமிடம்	100	சீரார்சிராமலை	28	தன்னைப்புரந்து	114
காரார்மணிகண்டத்	52	சீராராடியலர்	11	தன்னையுணர்த்தித்	98
காராரமல்	95	சீராருய்சர்	3	தனக்கேயுயிர்	41
காலலாழிய	72	சீரியரே	55	தனத்தார்பசப்பும்	75
காலையுக்காய்ந்	104	சுகமன்னு	45	தனைமகிழ்	40
காவலர்காத	70	சுடரன்றி	43	நாளைதன்	37
காவியினர்மணிகண்	41	சுமர்க்குக்கருணைப்	71	நாயாகிவந்	25
காவைப்பொருந்திக்	68	சுந்தாமரை	32	நாயுளுமலியு	69
காளியொடு	38	செப்பார்முலை	49	நாயேயெனமகிழ்ந்	32
கான்செய்த	100	செல்லெனனை	93	நாராரும்வெலவ	43
கான்படர்	112	செவ்வீரடி	107	நானேதனக்கு	16
கானக்கடுக்கை	118	செடார்தரு	99	நானேயெனைத்	102
கானஞ்செறி	86	சேணேமருவுஞ்	33	நானென்றிரண்	29
கானூர்கிழக்கு	49	சேய்க்குநிகரு	105	நீக்கும்புலி	68
குருவேயெனவரு	112	சேயகனபந்	117	நிகழ்தருமாரந்	119
குருவேயெனவெனை	61	சேயனையானொடு	107	நிடமார்தரு	117
குளங்காட்டு	49	சேயாரிதழ்	122	நிருநாமகட்	101
குன்றினையேந்து	42	சேயானனந்	122	நிருவேமகிழ்	82
குன்றேசிலை...கோல்64		சேலாகி	79	நிரையார்தரு	38
குன்றேசிலை...கோந்83		சேலாய்த்திகழும்	66	நீதாருந்நீவினை	52
கூடலிழைத்	181	சேலானகண்	20	நீராததீவினை	15
கூற்றந்தனை	132	சேலைப்பொரு	17	நுங்கன்கிரகிரி	72
கையார்மழுப்	93	சேலையும்வேலையும்	53	துடியாரிடை	91
கோடுக்கக்		சேவியலார்கொடி	4	துடியொன்று	14
கோடுக்கக்	128	சேற்றூர் கமல	116	துடைத்துப்	5
கொடுத்தது	10	சோலையின்மீ	66	துதிவழியே	32
கொந்தார்குழந்	116	நூனம்பெற	55	துறந்தார்வினை	80
கொந்தார்தரு	135	நகரக்குழன்	95	துன்பார்வினைப்	47
கோங்குரும்பா	101	தண்ணூர்கயத்திற்	73	நூயகடவுள்	115
கோதாரும்பாசந்	63	தண்ணூர்புனல்	87	நெள்ளித் தெளித்த	31
கோபஞ்செறிதா	130	தண்ணூர்மதிமுடி	75	தென்முகவேந்தை	5
கோவாமணி	48	தண்ணூர்முத	93	தேடத்தகாத	126
கோளாடரவணி	6	தண்ணூருந்	13	தேடித்தலைவர்	121
சங்கைக்குழை	36	தணியாயிகு	10	தேடியமாலயன்	90
சந்தார்பொழிலுந்	99	தந்நியடர்த்துப்	96	தேடுவராகமுந்	57
சாந்தமணி	75	தந்நியைச்	62	தேவாதிபர்	65
சாரதபோதனர்	120	தம்மனைவாழிடப்	62	தேநினர் யாரும்	18

தேனாக்குதலைத்	96	நாலாகு	31	பானேர்மொழி	62
தேனார்மலர்சூரக்	122	நெஞ்சேயெனக்	64	பிடிதானிகர்	51
தேனார்மொழி	46	படியவான	22	பிறவாதவாழ்வு	77
தேனோடி	27	பண்ணுமார்வத்	125	பிறையார்ச்சடைமுடி	19
தொண்டரை	13	பண்ணாங்குளி	76	பிறையார்ச்சடையர்	51
தொடியுங்காதின	50	பண்ணார்மொழி.....		பின்னார் தருசடை	122
தொடும்மையுந்	9	பாகர்	9	பின்னாஞ்சடைக்	108
தொடியுங்காதின	30	பண்ணார்மொழி.....		புயங்காபரணத்	92
நங்கைப்பார்	34	பாகன்	48	புயமுற்ற	61
நஞ்சாமிலிர்கனத்	113	பண்ணாரிசை	114	பூதங்கரணம்	91
நஞ்சார் தரு	97	பண்ணியதேர்ந்தவர்	17	பூதியணிபுயத்	105
நண்ணாப்புர	30	பண்பாலுயிர்	34	பூபாலகரோன	131
நதியகொண்டசெஞ்	4	பண்பான்மறையவ	86	பூமகள் கேண்மை	129
நதியாடர	26	பணிகொண்ட	75	பூமாதுகேள்வ	130
நதியைச்சடை	56	பணிந்தும்	58	பூமாதெனத்	117
நத்தார்க்கான்	109	பணியுமதியு	5	பூவாழனி	28
நத்தியையூர்	81	பத்தானன்	77	பூவியைமா	21
நம்புமவர்க்கருள்	89	பதியா துரை	29	பெண்ணார் தரு	41
நம்மையே	109	பத்தப்பவந்	86	பெண்பாலமர்ந்	104
நமக்குக்குல	95	பத்தனமாமுலை		பெண்பாலிடத்	88
நல்லித்ப்பனர்	134	மானே	133	பெண்பான்மகிலும்	125
நற்றய்வெறுத்திட	134	பத்தனமாமுலையாயுள்	89	பெண்மானையை	19
நன்றுடையான	54	பரவையே	63	பெம்மான்சிராமலை	23
நன்னககன்னியர்	120	பரையொன்று	26	பெம்மானெமக்	69
நனவிட்டலுறு	125	பற்றேதலிர் த்	105	பேராத	118
நனையார் குழ	70	பன்னவரும்புக	92	பேறுகளிற்	127
நாகம்புனைந்	110	பன்னாடவங்க	14	பையாரசரவல்லுல்	119
நாதாத்தமிது	12	பன்னாசகன்றமை	119	பொடிப்பாருட	67
நாலாரணந்தொழு		பன்னாடும்	45	பொய்வாழ்	14
தேத்து	63	பன்னாகலை	128	பொருத்தாவலோகம்	25
நாலாரணந்தொழு		பாகத்தையாதுக்	58	பொருமித்திரண்டு	10
கம்மான்	109	பாகமுறவுண்	115	பொருளாலிகபர	133
நாளுமெனக்குத்	98	பாசமகற்றி	23	பொழியுங்கருணைப்	84
நானெனதென்னுஞ்	8	பாசமிகந்துயிர்	115	பொற்புக்கொருவரு	97
நிறையாருமின்	48	பாணினுஞ்	98	பொன்மணவாள	92
நின்றேகவன்றயர்	87	பாதிமதியணி	84	பொன்னாட்டவர்	57
நீங்கரும்பாசந்	47	பாத்தனணிசடை	132	பொன்னார்...பூண்	4
நீடுமிராய	86	பாம்பாவை	128	பொன்னார்...பூவை	45
நீதத்தகாமக்	60	பாயசூட்டு	104	பொன்னார்.....	
நீரம்புலி	78	பாருந்.....திரிந்த	8	போற்று	53
நீரார்ச்சடை	67	பாருந்.....புகழும்	43	பொன்னாக்கை	6
நீரார் தருசடை	16	பாலாழி	50	பொன்னியல்வார்	91
நீளுக்கயல்	94	பாவார் தரு	11	பொன்னிவளந்	35

செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி.

139

பொன்னேதகு	121	மானூரித்தினர்	57	யானேதியம்புவ	110
பொன்னேயெழிற்	107	மானைவினாவி	42	வம்பார்முலை	68
பொன்னைமருவு	74	மின்காட்டி	128	வருத்தும்பசி	84
போற்றார்புரங்கள்	103	மின் பூத்தவேணிப்	70	வளந்திகழ்	85
மகத்தைப்புரியு	83	மின்னாச்சடைமுடி	18	வாசம்பெறு	8
மக்கையைப்	19	மின்னாச்சடையிடை	85	வாட்டுங்	40
மண்ணும்பா	27	மின்னாரசு	99	வாம்பெற்ற	21
மணிமிகவாருஞ்	61	மின்னாளுநன்	118	வாமாமறை	102
மதிகொண்டசெம்	21	மின்னேரிகர்	85	வாசார்புமுலை	65
மதிபூத்த	69	ழப்புரம்பேவ	72	வாரித்திரைமுத்	92
மதிமுகமாகு	8	முருந்ததி	111	வாரித்திரைவளை	74
மருங்கோல	27	முருந்தாமுறுவ	55	வாருறுபூண்	112
மருவளர்கொன்றை	22	முலைகண்டு	46	வாவாவெனக்	2
மருவாச	28	முன்னாளு	57	வாழிமறையவர்	135
மருவார்புர	69	முன்னாள்சிராமலை	7	வானகமோ	2
மருவார்தருகாத்	116	முன்னாற்கலை	29	வானவர்	8
மறவாதகாத	98	முலாகமப்	59	வானேய்மதி	124
மறியார்தரு	71	முலாத	24	வானேப்புணருஞ்	17
மன்றுண்டம்	73	முலிவைவாய்ந்த	30	விடைக்குன்று	73
மன்றுண்டித்	76	மெய்யான்பால்	3	விடையுற்ற	22
மனமுநிறையுந்	50	மெய்யருள	96	விண்ணினர்	20
மாதக்கவோங்க	26	மெய்யுமை	42	விண்ணும்பரவுஞ்	29
மாதார்தருமிடப்	108	மைக்காள	135	விற்பனர்	70
மாதாரும்பாகத்த	100	மையார்ருவளை	24	விறப்புமிரு	90
மாதேநமர்கண்	84	மையார்விழிமட	37	வெருவேன்மற	112
மாதோர்மருங்கினர்	42	மையார்விழியுமை	79	வெவ்வீடமாரு	54
மாயாமலந்தவீர்த்	103	மையாரசயில்விழி	118	வெறியார்கடுக்கை	103
மாயாவிகாரத்	60	மையாரிருட்	60	வேண்டுவ	101
மாலாயுதம்	68	மையிற்றிகழு	28	வேதமயன்	78
மாலையன்றாய்	124	மோனவயித்திய	88	வேதியர்வாழ்த்தி	110
மாற்றுமை	76	யாரொடுநான்	116	வேலைவிட	85
மாணாதரு	9	யானென்ன	96		

உ

சிறப்புப் பாயிரம்

[சாமிநாதகவிராயர் சோன்னவை]

(கட்டளைக்கலிந்துறை)

1. பூவார வேதியர் நல்வேத மென்பர்த போதனர்கள்
நாவார வாகம மென்ப ரெழுத்தென்பர் நாவலர்கள்
மேவார வேண்மனு நூலென்பர் காழுகர் வேந்தர்சைவர்
தேவார மென்பர் சிராமலைக் கோவையைச் செப்பிடினே.
2. சத்தார் தனிமறை யாகம சாத்திர மாமங்கமாம்
சித்தார்த மாமுழு வேதார்த மாஞ்சித்ர காவியமாம்
முத்தார்த மூவர்சொல் வாசக மந்தர் முதுபொருளாம்
கொத்தார் தலைமனு நூலாஞ் சிராமலைக் கோவையதே.